Alexandru Hertzug

Dincolo De Stele

ACŢIUNEA EXTRAORDINARĂ A ACESTEI CĂRŢI SE PETRECE ÎN VREMEA SFÂRŞITULUI DIN VIITORUL ÎNDEPĂRTAT… AŞA CĂ NU VIZEAZĂ NICI O PERSOANĂ SAU ŢARĂ DIN TIMPURILE NOASTRE.

EDITORUL

Cuvânt înainte.

Autorul acestui volum, Alexandru Hertzug, nu este un cuceritor de viaţă. Tăcut, visător, sideral, priveşte viaţa prin optica specifică astronomului adică a omului care trecând dincolo de viaţa ale cărei rosturi se ridică până la „nivelul gurii”, cată să răstească într-o altă lume, lumea nevăzută, aflată… dincolo de stele.

Cercetător al spaţiilor interastrale opera sa cuprinde pătrunderea fenomenelor cereşti, supranaturale, căutând să facă legătura între aceste fenomene şi Creatorul Universului care dirijează toată această mecanică cerească şi care constituie, din fericire, pentru omenire, marele mister al existenţii noastre.

Subiectul romanului „DINCOLO DE. STELE” prm exprimarea limpede a eternurilor adevăruri astronomice, precum şi a ştiinţelor pozitive, ne duce într-o lume fantastică de întâmplări şi fapte a căror desfăşurare este posibilă într-un viitor îndepărtat.

Cititorul acestui roman astronomic, trăieşte alături de eroii cu ale căror întâmplări cu totul extraordinare se identifică, de cele mai multe ori, călătorind prin imensele spaţii interastmle, în minunatele aparate de comunicaţie intersiderale imaginate de autor şi, instinctiv, îşi dă seama de nimicnicia fiinţei omeneşti faţă de imensitatea forţelor care dirijează şi stăpâneşte totul în acest Univers atât de perfect şi de bine echilibrat.

POMPEI CHRISTESCU

CAP. I.

Cataclismul

— Cutremur! Ieşim!

— Unde?

— Cum. Unde? Afară! Nu vezi? Troznesc încheeturile casei L.

— Vrei să mori în moloz…?

— Tot una e I Dar trece…

— Poate să revie…

— Fricosuile 1

— Frate cu piatra! Par-că n-ai fi şi tu din lut…!

— Ştii ceva Ionathan?

— Spune, Syrius.

— Diseairă mergi cu mine!

— Unde?

— La observator. Am să-ţi arăt ceva.,.

— Tor începi cu prostiile tale…

— Te asigur că mi-s prostii.

— Ai să ajungi nebun cu stelele şi cerui tău…!

— Ionathan!

— Lasa-măr domnule, în paoe! Nu vezi că râde lumea de tine?

— Ce-ţi patsă ţie de râsul lutmiii?! Lumea nu poale pricepe ceeace vreaueu să fac pentru ea!

— Atenei… la ce bun, să te mai jertfeşti pentru nişle nepricepuţi…

— Intre cari. Eşti şi tu… dar, într-o bună zi cu toţii mă veţi înţelege şi îmi veţi da dreptate.

— Ei bine merg… Pentru -tine, da} urma urmei, fac orice… Ţin să te vindec odată şi odată de haluiGiiuaţiile taile.

— Bravo! Aşa îmi placi, Ionathane.

Am mare nevoie de tine.

— Dair, te ored şi eu…

— Mai da-o înco! Kde onoare şi consid-earaţie, Ce nevoie ai tu de astea dinu partea lumii?

— Mmmm…!

— Hai, las-o… Vino cu mine, şi ^ei avea tot ce-ţi pofteşte sufletul… chiar şi gloria l-umească de o vei vrea…!

— Ai o andină curată şi nu doreşti decât binele omenirii acesteia. Asta e deajuos pentru tine. Deaceea te preţues-c mai mult decât gândeşti hi.

Ce contrast! Tu nici nu ştii ce însemnat nume porţi deşi, în fond., întruneşti toate calităţile peirsonaigdîuikri. Oemajilotâlnit în lumea aceasta. Micile taledefecţiuni, sunt din cauza mediului Tău în care ai trăit până acum, dar… vreai să-ţi povestesc cine „a fost Ionathan?

— Închipuieşte-ţi, un prinţ care a renunţat la tron, de draigui prietenului său, fiu din popor, pe căire 51 ascundea de urgia taibăiui său, şi pentru care în cele din urmă a murit pentru ari da posibilitatea să ajumigă Rege în locul tatăfiui său şi mai tdrziu ImpăTat!

— Stiraşnic! Frumoasă povestire! O fi adevărat?

— Adevărată! Aceasta a simbolizait „prietenia” între oamenii! Dece dar, să nu lucrezi şitu ca prieten, cu mame, La salvarea a-” cestei lumi? Ţie ţi se cere mai puţin ca lui Iona-han din vechea Biblie!

— Nu ţi-e biine, Syiriius? Iar începi cu năzdrăvăniile tale. Cum ai putea tu să salvezi lumea, şi delace amime?

— Vei vedea…

— Are să* te compenseee cil bulgari ds noroi!

— Prietene, nu caut-recompensa nimănui. Nu asta mă interesează. Ai încredere în mine. Vino la observ a torui meu. Întâi să vezi -şi ap ai să vorbeşti. Vino, vei cunoaşte adevărul şi adevărul te vă fac(c) liber.”

Spre seară următoare, Syxdius se retrăgea singur, istovit de oboseală, sţpre ascunzătoarea lui din munţi. Umblase pe la toţi puternicii zilei, cărora ie-a solicitat, zadarnic, difuzarea descoperirii lui astronomice, făcută peste noapte.

„Era bârne”, îşi zicea el trist, urcând din greu poteca, făcută numai de dânsul primire stâncile înfiorătoare, era bine, dacă oamenii aflau, cu o zi mai devreme, grozăvia ce se abate asupra lor. Şi nici Ionathan nu mă admite… Ce păcat! Ce dispreţuit sunt eu die toată lumea… de toţi oamenii, den loţi… Dar, nuface -inimic… nu iace niimic. Şitiu eu ce am de făciuit, şbm eu ce mai am de făcuiL.

Vroiam doar, să nu trec aşa deodată, peste cei ce mă resping încă decând am îmbrăţişat Astronomia, biata Astronomie! Vă

venii o vreme când oamenii noi vor mai fi atragi de niLciunadin frumuseţii(c) Pămânitudm, şi atunci, aibia atunci, Astronomia va ajunge la apogeu! Dar, până atunci... eu. Să mor de dorul ei? Sau, ce descopăr să ţin numai pentru mine?

„Ce bine îmi pare, că nu ştie nimeni de grota mea minunată!

„Bat., stai 1 Ştie cineva I

„Fata astronomului Ursuz.

„I-ani vorbit, uua să vreau, câteoeva despre înălţimile mele iavorlte. Ce-ar fi să-i şoptească tatălui ei? Ah! Ce tată mai are! Cu adevărat ursuz! Dar, nu! Nu se poate! Suntem logodiţi... ea. Ţine mult la mine şi nu va spune nimic. Nu, nu va deschide gura! Am observat amândoi împotrivirea lud încă decând ne-arni văzut pentru priima oară şi deaceea am hoitărît, de comun acord, să ne căsătorim în secret. Nucii o nepotrivire nu există între noi, aşa că din unirea noastră n-ar puitea să rezuiite decât un cămin şi o lamilie ferdciită.

Impăciuindu-se astfel pe sine însuşi, voinicul făcu bucuros ultimele sforţări în ascensiunea muntelui.

Regiunea era tainică şi plină de rAister. Nimeni până la dânsul n-o călcasie. Îi plăceau lui mult culmile ciudate şi nu eziita o clipă de a le cerceta şi cuceri. Ridicălura acea&tia pietroasă era formată dintr-o îngrămădire de stânci enorme în formă de colonade abia dislocate între ele şi oare, în ansamblul dor, dădeau impresia că sunt crenelumile înfricoşătoare ale unui castel din basme, răsărit dţn abisurile scoairţei pământeşti. De jur împrejur, piscul eira lnconjurai, de brădet tânăr şi deş, Staniciie ieşearu deasupra şi deveneau vizibile numai dela mari depărtări cu instrumente optice puternice. Brazii seculari din imediata vecinătate opreau această privelişte drumeţiilor din pădure iair brădetuil tânăr a rămas neeercetat, pentrucă nu s-a bântuit vreodată ce este în inima lui. Din depărtare se vedeau că zece degete grupate, ce arătau statornic spre înălţimile Cerului, ca şi când ar fi vrut să arturagă atenţia cuiva, că omul este dator

să cerceteze cele ascunse, atât pe Pământ, cât şi în spaţiul înconjurător.

Syrius, cercetând cu un telescop dâfferditele privelişti pământeşti, descoperise întor-o zi minunea. El nu se lăsă până cn-o cuceri personal. După un umblet de câteva zi-le şi după o serie întreagă de peripeţii, în căiri era să-şi piardă şi viaţa, ajunse -la e, a. Fiind bogat, nu înitârziies să-şi. Facă acolo o locuinţă. Era mânat în partea aceasta de o puitere căreia nu i se putea împotrivi. Deaceea nici n-avea* teamă vreodată de tot ce e pământesc El se lăsa totdeauna corudus de îndemnurile din lăuntrul lui, cari adesea sbucneau ca nişte explozii, cari în consecinţă îi aduceau schimbări brusce de situaţie, uneori coborându-l mault pen/truca apoi să-l ridice pe neaşteptate la mari înălţimi sociale, dar mai ales moinale, îndemnuri cari aveau putere absolută asupra fiamfei lui. Uneori, acţiunile pe cari le făcea sub imboldul acestor simţiminte, apăreau ciudate sau inutile, El vedea bine această şi totuşi nu se împotrivea. Ştia doar, că mai târziu, eflie deveneau de mare însemnătate, nu atât pentru el personal, cât pentru alţii, Deşi religios, Syrius niu neglija deloc cercetările ştiinţifice, „Ştiinţa şi Religia trebuesc împăcate I” spunea el adesea, şi aceasta în interesul şi spre binele general al omenirii I” Această împăcare, şi-a luat el însărcinarea, să o aducă, la îndeplinire, oricâte piedici i s-ar ivi în cale, „Cine aie ochi, sd vadă I Cine are urechi, să audă!”

Şi iată dar dece, încrăpăturile acelui massiv el îşi instală şi observatorul său astronomic. Îi plăcea în deosebi singurătatea şi studiul adânc în sârnuA naturii. Pentru el aceasta era o adevărată fericire.

Spre miezul nopţii următoare, când lumea îşi vedea paşnică de odihnă sau de distracţii, când muilţi se răsfăţau la baluri şi la teatre sau 3a petreceri an cântecele orchestrelor şi a aparatiellor de radilo.

— Deodată – peste toate aces/ţie melodii armonioase.

— Căzură ca nişte trăznele niişte strigăte îngrozitoare, cari -păreau gata gata să spargă difuzoarele. Răcnetele se înnecau

uneori de (prea mare emoţie. Cel ce le emitea dădea impresia că se aiPla într-o stare disperată şi că nu are siguranţa că lumea î: l va auzi:

— Atenţiune, pământeni!”

Faţă de acest avertisment neobişnuit, omenirea crezu o clipă că are deafaoe cu o* comunicare prinsă din alte lumi.

Ea căzu brusc într-o muţenie, în oare nici răsuflarea nu îndrăznea să intervie.

Tunetul misterios îşi continuă asitfel mai departe, nes tingire rit, bubuiturile, cari se revărsau oa o cascadă uriaşe asupra urechilor auditorilor,

— Cometă uriaşă în Hercules! Cu iuţeală fantastică va lovi din urmă Pământul, tangenţial, În regiunea Siberiei, peste 82 ore, 59 minute, 3 secunde şi 18 sutimi!”

— Din zece în zece minute, reporlagii!”

Vestea venea din partea unui observator, necunoscut, care se impusese cu forţe superioare, acoperind emisiunile obişnuite de pe

*

Toate lungimile de undă.

Savanţii observatoarelor săriră în sus. Telefoanele sbârnâiau în toate părţile. Ochii tuturor scăpărau, guirile spumegau

— Răzbunare indrâ&neţului l” îşi strigară ei unii altora prin aparate. „Trebue, să fie afurisi-tul acela, care ne-a cerut difuzarea apropierii blestematei de cometă. Asta îi trebue acum lumii noastre?-

După câlerva minute, lumea îşi reveni în fire... Ştirile date îndată de învăţaţii cu renume, păreau s-o fi potolit... Totuşi, observatoarele deveniiră ca nişte fortăreţe asediate. Intrările

erau blocate de curioşi. Cu toţii vroiau să se convingă personal de veracitatea ştirii or. Bieţiii directori nu mai ştiau ce să facă. Să ţină mai departe minciuna scornită de dânşii, sau să treacă de partea astronomului necunoscut? Desigur că so! Uiţia din urmă era cea mai binevenită şi, dupăce cercetară şi se convinseră şi ei de adevăr, affiirmara că într-adevăr Pământul esteameninţat de o cometă, dar că pericolul ouu esite atât de mare precum îi anuruţase astronomul sinonim. Nu mai ştiau niici.

— Ei cu-m să liniştească poporul cărei, omiicum tot avea să-i încolţească pentru neatenţia lor în funcţiunea ce li se încredinţase.

Până a treia zi păreau trei anii. Atunci tânărul astronom avea să fie înălţat îai strălucirea descoperirii lui oare, diin nefericire, mi aducea nimănui bucurie.

Trecură două nopţi şi o zi. Iru diminieiciţa următoare siteaiua cu co, aidă se vedea cu soarele pe Cer.

Populaţia înebuni.

În faţa crudei realităţi, unii îşi pierdură cumpătul cu desăvârşire. Alţii, comentând cu aprindere evenimentul nemaipomenit, îşi încordează pâniă la refn-z nervii şi cneerii, pentru a şi-i destinde aipoi până la neibumie. Puţini, foarte puţini sunt cei. Ce primesc cu seninătate şi cu interes chiar ameninţarea cosmică, Cerul se înnourează pe neaşteptate, închizând ochii tuturor cu un văl de ceaţă ce abia acopere astrul rebel.

Intervenţia meteorologică însă, nu are alt efect, decât acela de a accentua neliniştea generală a miullţiimii…

O (parte din oamenii huliţi de societate, pentru credinţa lor nestrămutată în mântuirea prezisă de Isius Hristos, şi care în chip miimmiat au intrat în posesia apaira teilor speciale de sfeor înalt, se ridică încet şi sigur în stratosfera şi chiar în ionisferă. Sâmit oamenii cari nu s-au îmtinat cu lumea. Suruţ oamenii cari

aiu îndurat suferinţele cu bucurie. Ei suruţ scutiţi de -tragedia liifcosferet.

Noaptea soseşte pe arătătoarele ceasornicelor. Luimirba însă rămâne mai iputernică decât cea de sub luna plină. Piratul sideral e destul de mare, pentru a înlocui cu dubltu efect lumina, pe care de obiicei ne-o transmite satelitul n/oistru Luina, Niimemi nai doarme. ZăpăceaJla e în plină creştere şi propagarea ei se produce cu iuţeala unei vijelii turbate. Puhoiul uman se sbatieJ în valuri enorme, Pentru a beneficia... de ultimele clape de viaţă, unii se dedau la tot felul de excese, în faţa cărora nici îmbrăcămintea nu mai contează. Oameniii... petrec, aşa cum înţeleg ei în astfel de ocazii în ultima expresie de sălbăticie. Civilizaţia dispare ca prin farmec Cărţile sociale se daru pe faţă. Tineri şi bătrâni, dea valma în chefuri şi orgii, râd nebuneşte, în timp ce lacrimile le inundă obrajii, învineţiţi de spaimă şi de disperare. Fricoşii se ascund neîncetat, văicărindu-se şi implorând pentru întâiaşi dată îndurarea cerească. Făţarnicii se închină făcând mărturisiri răspicate şi de necrezut, pe cari le. Strigă pe la toate colţurile. Alţii, în sfârşit, pregătiţi de moarte, propovăduesc, cu o linişte uluitoare, Biblia, ca de obicei, în pustiu.

Problema iubirii de aproape! ^, pare a fi rezolvată. Ura dintre semeni dispare, fn realitate nu se mai gândeşte nimeni decât la propria-i fiinţă, pe care caută s-o scape cu orice chip de pârjolul ce se apropie.

Dar ultima sforţare de conservare a speciei, se epuizează şi ea. Alunecarea e din ce în ce mai rapidă. Prăpastia apare înfiorător de adâncă.

„puterile cerurilor vor fi clătinate şi pământul se va sgudui din temelia lui”

La orizontul apusean apare un nor enorm. Are aspectul unui zid fluidic, ce se frământă şi se rostogoleşte, ridicându-se totodată înspre înălţimile Cerului.

Încă vreo câteva minute, şi uraganul de proporţii fantastice întunecând complect Soarele şi minţile omeneşti.

Începe dansul satanic. Casele se răstoarnă şi se prefac „în pulbere şi moloz, în timp ce acoperişurile, ca nişte planoare înfuriate, smulse de aerul înnebunit, o iau razna prinînnălţimille văzduhurilor... Atmosfera vueşte, un vueit nemaiauzit, şuera asurzitor, un şuierat cum numai ea ştiie să-l scoată j oamenii o acompaniază cu vaetel-e lor stridente, amestecate de a valma cu urletele de câini, mugetele vitelor şi miorlăituri de pisici. Apele mărilor ies din bazinele lor, pentru a spăla ţărmurile de tot ce mai e omenesc şi neomenesc pe ele.

Id văzduhuri apar lumini reci, misterioase, ce înspăimântă şi oamenii cei îmai nepăsători. Potenţialul electric al globului se descarcă.

Din înălţimi, un monstru astral se apropie vertiginos de Pământ.

„Pământul se rupe, pământul se sfarmă, pământul se crapă, pământul se clatină ca un oxrt beat, tremura ca o colibă; păcatul lui îl apasă, cade şi nu se mări ipidică”.

Scoarţa. Planetară se ridica şi se lasă brusc. Obiectele şi oamenii de pe ca, sunt aruncaţi la mari înălţimi. Apoi sunt readuşi spre sdrobire de solul crăpat, ce aşteaptă să-d savureze. Presiunea aerului slăbeşte, apoi creşte. Astrul rebel tinde să acopere tort cerul înroşit ca jăratecul Niici urmă din aflbăstrimea lui minunată de altădată nu se mai vede.

Un vâjâit, o sguduitură, o pârîitiurâ, o trosnitură, şi totul s-a sfâiîşi/t!

Gigantul a trecut fulgerător spre Soare, smulgând şi luând cu eil o mare parte din aei-full atmosferic şi din scoarţa planetară...

O răsucire fantastică a iitosferei, face să se ebată totul -înifcr-um nor de abuir fierbinte şi de igazte -ajprinse, de praf şi de ţărână, de fum şi de scrum...

Zgomotele subterane zdruncină creerii. Scrâşnitul piefcreilor din cari litosfera e constituită, nu se mai aude. Suportarea acestui sicrâşnit e peste puterile urechilor omeneşti. Doar mirosul, ieşit din crăpăturile întuneoate, miros specific pietrei de moară în ferecare, mai agită nările şi ochii, ce etrănutfă şi lăcrămează, în timp ce respiraţia se înneacă.

Aerul de pe partea cealaltă a planetei năvăleşte năprazroic, pentru a echilibra atmosfera muşcată de lupul sideral. La antipod; se formează un enoirm gol de aer. Oamenii şi toat-e vieţuitoarele ce trăfrsc încă, plesnesc din lipsă de presiune exterioară.

Cei din regi/unile intermediare sunt luaţi pe sus Stâncile sânt. Smulse şi răsturnate, rostogolite şi sfărâmate de curentul de aer fără de măsură, ce se aseamănă în mişcarea lui cu aburuil în suprapresiune dimbr-un cazan de locomotivă. Numai în anumite gro<!) e şi văgăuni de munte, cine s-a Intâmpflat să se fi adăpostit scapă cu viaţă, deşi munţii se (prăbuşesc; în marte parte, unii devenind funduri de mări.

Pământul se leagănă şi se isbârceşte, tremură şi se chirceşte de frica adversarului, superior şi în volum şi în Iuţeală.

Dar în cele din! Urmă, începe să sfe liniştească. Vibraţiile slăbesc. În schimb emisferuil lovit arde; întreg cuprinsul e în agonie.

În regiunile intermediare sânt încă oameni oairI. Se sbat în ghiarele morţii. Incendiile îşi. Oorotinjua în voie opena lor de niimiicke totală, incinerând şi victimele strivite de molozul oaselor pământeşti.

Apa lipseşte. Nu-i nici cu ce spăla o rană sau cuj ce uda un cap însângerat. Cerul e senin, Soareile nu se vede; de praf şi de1 fum.

Femeile aileargă disperate în toate părţile. Ele sânt lipsite de conştiinţa de sine. Au plecat în căutarea odraslelor lor. Setea le arde buzele. Părul li e ars, pielea jupuită de loviri şi de flăcări.

Rar care mai are câte o zdreanţă pe ea. Valoarea îmbrăcămintei s-a prăbuşit. Pretutindeni tot ce a fost de valoare, noi mai are nici o căur tare. Însăşi aurul e dispreţuit şi. Călcat cu desgust îni picioare. Puterea lui a căzut. Toiate comorile Pământului la un loc, nu mad contează nici cât uin strop de aipă!

Lipsa apei şi-a atins punctul culminant. O schimbare neaşteptată se iveşte: ca din senin încep să cadă picăturile, binecuvânibaite ale unei ploi” iar dintre dărâmăturile, fumegânde, un bătrânel cu figura de sfânt, Ibn Siwo, iese obosit de munca desgropării vititimelor, ce mai dau semne de viaţă. El cade în genunchi la apariţia ploii şi se roagă din tot sufletul lui: (, Aillah, binecuvântat, Allah î Bl scapă de moarte cei ce Inivie lîn faţa rnorţei!”

Bietul turc, face ş „i zice ce poate.

Totul însă se precipită cu repeziciune ameţitoare. Ploaia cu soarele pe Cer devine atât de puternică, încât inundă toate locuirile joase. Cine se trezeşte la timp de răcoarea apei, e ibun trezit; cine nu, se înoneacă în mormântul locuinţei prăbuşite, unde e prinsde vremea răfuielilor.

Natura zdruncinată din temelia., a ajuns să tiuilbure până Aa aiureală pe bieţii muritori slabi de credinţă. Ei au ajuns să nu se mfti încreadă nici în cele ce văd, nici în îm cele ce aud şi nici îai cele ce pipăie. Simţurile materiale, cari au subjugat atât de mut omenirea, nu mai au absolut nici o valoare. S-au prăbuşit şi ele!

Fiecare nai mai are altceva de făcut, decât să-şi areia alergăturile în neştire, prin foc, prin noroi, printre ruine şi printre cadavre. Şi în sbiictanul lor cumplit ei cad şi se odică mai repede decum cad; apoi iarăşi cad, pentru-totdeauna. Şi cu ultima licărire de viaţă, piere din ei şi speranţa găsirii vreunui adăpost mai sigur pentru supravieţuire.

Cei epuizaţi de tot, rămân locului în poziţii ciudate. Ochii le sânt ieşiţi din orbite şi fixaşi adânc în gol... Nimic aiu-i mai mişcă. Nici chiar noile lovituri, fie din partea Naburii, fie dela semeni* cari nu-i bagă în seamă în fuga lor desordonafcă, nu mai au alt efect

asupra lor, decât acela de a le schimba oarecum poziţia de îicremenire.

Iată mintea oprită în loc! Iată punctul culminant al suferinţelor î.

De aci încolo, omul nu mai poate suferi! Doza de veniin se revarsă! Otrava nu mai găseşte loc în trupul său. Însăşi moartea a rămas în urmă! Omul a devenit o epavă de nerecunoscut Epava umană e cea mai impresionantă dintre rămăşiţele unei vieţi organice. Nu mai e bună nici pentru rătăcire pe marea vieţii, nici pentru foc şi nici pentru vechituri!

O mamă înţepenită îşi priveşte fetiţa, prinsă între fierăria betonului dela etajul din oare ea a fost aruncată jos neatinsă. E unice ei odraslă. Copila „ţipă din ce în oe mai slab.

„Asta păcat! Asta păcat de mamă, nu de fiică murmură bătrânelul turc, care fără să virea fusese de faţă şi la această tragedie.

„Mari minunile, Aii ah!” bombăni el apoi luminat, şi-şi ridică privirile spre ceruri, invocând puterile divine din înălţimi, cari stăpânesc, crează, dăruesc şi pedepsesc totul, petste tot şi totdeauna. Apoi, toate se prăbuşesc într-un nor de fum, cenuşe şi praf şi se pierd într-o tăcere de gh-iaţă…

O linişte.

— Un mormânt.

Câmp de luptă, în care sambele tabere, Omul şi Natura, s-au nimicit reciproc.

De fapt, omul a ucis treptat Natura, care a rezistat cel mai muit; dai” Natura a nimicit Irutr-o clipă Omul, răsbunânclu-se fără cruţare şi pe [neaşteptate, Când i-a fost omului lumea mai dragă. Munci i-a sosit sfârşitul!

Prezicerile tânărului astronom s-au dmpiliiiniit cu obişnuita precizie matematică. Ultimul şi ceil mai. Cumplit cutremur s-a produs. Hoinarul ceresc a trecut spre Soare,. El va face o vizită

grăbită astrului zilei, dându-i iun semi ocol hyperboiic, priniLr-o repeziire ca de reptilă. Deacolo, va luneca mai departe, aruncat cu dispreţ înapoi, în frigul interastral, îmti-o altă direcţie. Aceşti aştri reibeM sânt singurii soli de cale lungă, cari fac legătura lumilor noastre cu a-Ilte lumi. Deaceea ei devin câteodată extrem de periculoşi pentru planetele pe cari le întâlnesc în cale.

Pământul va fi smiuls, cu siiguranţă, de pe orbită (lui paşnică, şi răpit, ca o jucărie, ca un copil fără mamă, spre cine ştie ce alfte familii de aştri, sau. Constelaţii îndepărtate!

Omenirea salvată prin refugiere în văzduhurile de la antipodul Siberiei, îşi face apariţia. Ea. Constată că lîntr adevăr Siberia nu mai există, că în locul ei sunt mai mult munţi, că aceştia sunt colîţjuroşi şi înalţi până deasupra norilor Cirus şi Stratus şi căj nu mai este nici urmă de zăpadă. Apoi, mai observă, că Polul Nord e pe linia Ecuatorului, în Oceanul Pacific, sau mai precis unde a fost Oceanul Pacific, şi că Ecuatorul taie foştii poli; că emisferul lovit nu mai. Dă nici un semn de viaţă şi că peste el iau invadat puternic gazele toxice ditn cometă.

O părticică din omenire a rămas toituşi şi prin regiunile protejate ale planetei.

L.

Când sosise cutremurul, Syrius se afla la. Postul său dlin munte, unde reuşise, în cele din urmă, să-l tragă şi pe Ionaithan, care începea să se lepede de obiceiurile pămâhteşti. Faţă de suflet/ui său nobil, aceste -datini nu-l aranjau deloc. El apărea foarte stânigaci faţă de ele, şi nu ţinea -Ia ele decât din motivul că trăia în mijlocul urnei lumi cari cerea această trăire, înfăţită cu minciuna şi nodrep- -tiatea. Acuma el e ca şi despovărat de ele şi a devenit curat ca argintul curat, aşa cum şi Svrius îl visa să-l aibă într-o bună zi, zi bună numai pentru cei buni după cum s-a văzuit.

Cu dânsul avea să lucreze la scoaterea rămăşiţei speciei umanedin ghiarele pieirii „spre care Pământul -întreg este atras de aetrul ucigaş.

Abia îşi terminase ultima instalaţie, periiscopul. Syrius se şi pregătea să psliece, să-şi aducă fata, pe care avea de gând s-o răpească, cum pe vremuri se procedă în lumea tineretului a cărui părinţi ae opuneau să (Le împlinească dragostea.

Îndată însă – ce scoase capul afară, uraganul îl şi trânti, atât de tare, încât îl prăbuşi în nesimţire spre imiteriior. Numai o minune făcu să nu-şi frângă gâtul în cădere. Atunci, cuprins de o mare mâhnire şi neştiirod ce semn o mai fi şi acesta, începu să plivească afară „cu minunatu-i aparat optic, ce predomina toate împrejurimile dela mari depărtări.

— Se sguduie Pământul! Ce facem, SyrJus? Se auzi atunci vocea colegului său Thanr cum! Obişnuia Syirius să-l desmierde. Şi el privea ou interes îndepărtările şi i se părea că se păbuişesc şi ele sub ochii lui., telescopici.

— Nimic, dragul meu! Împotriva lui Dumnezeu.

— Cine se poate ridica? Bine că ne-a prins în (observatorul subteran, căci cei de pe stâncă e pecetluit. Şi bine că m-am gândit să instalez şi periscopul acesta atât de înalt. Altfel rămânieiam în Întuneric…

— Dar cad -blocurile de sus 3 Vom fi înmormântaţi de vid…

— Hei, băete! -îngropaţi de vii., ai spus.” Bine ar fii… de vii… dar mă cam îndoesc, Thane, că ar fi cineva dintre noi fără prihană! Să fim mulţumiţi dar că putem privi încă afară, aşa cum suntem. Iată, tot -orizontul ne sită la dispoziţie. Vedem până şi sbuciumul omenesc. Par-că am fi şi noi în plină răsbunare a iadului deslănţuit deasupra!

— Ascultă, Syrius, tu nu vezi pericolul ce ne ameninţă?

— Poate că nu, deşi privesc şi eu la el!

— Nu-ţi plac decât studiileasupra omenirii acesteia muribunde…

De ce nu? Iată, priveşte şi tu şi vezi: astea-s svârcolirile omeneşti din mlaştina păcatelor. Nu-i puţin interesant că vezi

oamenii sibătându-se în fărădelegile lor, dupăce o viaţă întreagă, dupăce viiieiţi dearândul, din bunici în strănepoţi, ei n-au ascultat de Cel ce le-a prevăzut răsplata aceasta prin prooroci. „Voi lăsa din ei vreo câţiva oameni, cari vor scăpa, ca să istorisească toate urâciunile lor printre neamuri/1.

— Ce tot spui tu de legile divine?

— Ionathanie, mi se pare că fără să vrei, le vei simţi şi tu din plin de data aceasta şi vei ajunge să te convingi de adevărul lor!

Eu nu te acuiz, fiindcă n-ai avut de unde să le} afli. Mediul ţi-a fost, protivniic în aflarea adevărului acestuia viu. Iată, tu ai adevărul în tine, şi nici tu nu-ţi dai seama. Dar eu, te-am studiat înr deajuns, aşa că te cunosc mai bine ca Irine!

— Lasă-mă, domnule, în pace! Mă năuceşti cu ereziile tale! Sunt în casă la tine. Clar asta suu înseamnă că -brebue să fiu şi prizonierul tău, şi mai mult, părtaş la acţiunile) talie deochiate...

— Bravo, băete!... ţi-ai spus tot ce aveai pe inimă! Acuma îani pLaci cai adevărat. Te afli în iplină răzbunare cerească, vezi au ochii ităi impliiiniirea ultimei profeţii d! În Scripturi şi tot mai aitureziN-am, bănuit vreodată, ca în sulfleitruil cuiva să prindă aşa rădăcina urîriiunile omeneşti, obiceiurile neifaste ale rătăcirii umane. Bietul Gaîâleo Galilei! Era să fie ars pe rug pentru unul din adevărurile pe cari eu acum voesc al le dai pe faţă!

— Dar, vino-ţi în fire, omule...!

— Haida!... doar nu-i vrea să ieşi acuma...

— N, nn... uuu! Syre, nu ies... dar... iată... cred. Tu ai cuvinte tari, cari doboară pe toate cele prinse dela lume, şi eu., sărmanul, tot rău le primesc...

Hai, mai bine, să ne sfătuim, să vedem ce am mai putea face; ce am mai avea de făcut? Dacă pilerim aici neştiuţi de nimeni, ce vom folosi?

— Dar cei de afară, ce folosesc din tot calvarul lor? Şi cdme îi ştie?

— Ji ştie Dumnezeu... şi cei scăpaţi,.

— Şi pe noi?

— Tot Dumnezeu, dar numai El!

— Eu n-am îndrăznit să mă urc atât de sus. Nu uita că noi ne-am coborîît aici de frica Ceruluii! Şi dacă cercetez moartea celor de afară, asta o fac aşa, ca să rămână -cinevaj dintre oameni, cari să povestească posterităţii efectele uinui lastfdl de cataclism.

Îmi pare tare rău, că n-am adus^o mai din vreme aici şi pe ariană. Vroiam s-o primesc în tot confortul gata pus ia punct. Marenesocotit -am mai fost!

Dar... ce mai ei. Şi asta? Ai aiuzit şi tu? Ai văzut?

— Cum să văd ce vezi tu? Ai uitat că periscopul din partea mea priveşte în partea opusă fată de al tău?

Aşa el am uitat..., dar... văd o umbră,., prin faţa aparatu-Repede ia pepiscopul neoptic I... o pasăre... un porumbei... doi... dar... nu-s porumbei... Serotesc ca nişte eireţi în jurul instalaţiei noastre... uneoriîmi par maride toit, alteori minusculi,

— Ştii ceva, Thane? Urcă-le tu, şi dă4e drumul înăuntru. Asta: cred că vor bietele păsărelie. Poate că ne sânt de bun au^ur.

Ionathan nu mai aşteptă şi se şi repezi la ieşiire... dar, când numai bine să ajungă acolo, Syrius răsgânidindu-se deodată, îl strigă:

— T Stai.

— Nu pleca, mă duc eu. Şi se urcă sus, cu respiraţia oprită. Repede deschise uşa dela intrare. Păsărelele se sbăteau., lovindu-l cu mare grabă, din, s-bor, de par-că ar fi vrut să-i

comunice ceva foarte grav şi, urgent. În acelaş (timp însă… iată, O. Fiinţă omenească… o fată!

Ariană! Ţipa el spăimânfcat. A-ri-a-na! Ionathane, logodnica…

Mea…

— Ei, ce e cu ea-?

— E aici sus î

— Ascensorul.-

— Da… cu ascensorul…

— S-a înţepenit I

— Fuga la scările spirale!

— A căzut, se sufocă I

— Cupa cablului! Urcă-te repede în ea!

Aşa î Aşa! Vezi… ai ceva fiole de ether la tine?

— Am, Thane, am!

— Bravo, Syre, ai devenit mai pământesc…!

— Acuma, cum o trezim?

— Ce mă-ntrebi pe mine? Iată, te las singur cu ea!

— Nu! Te rog, niu pleca! Mi-e teamă să n-o pierd!

— Prostuiţ mai eşti î Fata a LeşiMt, dar îşi revine ea!

— Cum?

— Paa*-că nai fi trăit pe pământ!

— Stai! Unde te duci?

— Cutremur! Iar cutremur! Uuuu… dar ăsta-i terribil! Ţineţi-vă bine., copii, a soştit şi soţul cometei, şi e tare mânios\par Numai m-am gândit că s-ar putea întâmplaşi asta, şi iată că s-a şi întâmplat!

— Ce-j. Thrftfie!

— Al dodiea cutremur… a vent odată cu fata ta…!

— Aş… o fi şi asta^. Dar… toit cometa e de vină!

— Dece ^

— Ne-a luat cu ea! Ne-am dus pe copcă! Ne va< purta pe lângă Soare, ne va coace bine, apoi ne va cristaliza în frigul etern! Ce zici! Tu de o aşa perspectivă? Ce ai rămas aşa?

— Lyana I îngână Ionathan pierdut.

— Uuui-te,… domnule! Aşaaa e!… te înţeleg… e îni America… dar, ţi-am mai spus: ai încredere în mine,! O vei vedea, teasigur!

Şi vă veţi căsători şi voi, pentru lumea nouă!

— Da, pentru lumea nouă!

— Iar începi

— Ai răbdare un pic. Mă vei ruga, chiar tu, să te ajut: I Dar, ce e asta”? Ceasornicele noastre nu mai merg, saiu zilele…

— S-au micşorat, te pomeneşti… asta vrei să-mi spui…

— Exact! S-aju micşorat! UiiHe, băete, în 11 ore s-a scurs o zi şi o noapte.

— Şi cum crezi că s-a produs fenomenul?

— Simplu! Tu nu observi că suntem mult mai uşori? Cărei cauze atribui acest fenomen?

— Ne-a lovit rău, cometa... dinspre Soid-West. Deaceea Pământul s-a pornit îmitr-o învârtire de pestei dotuă ori mai mare.

— Ei, acum -îmi placi, începi să raţionezi. Începi să devii m(r)i ceresc...!

— Da, văd şi eu... Şi dece iarăşi cutremur?

— Păi, trecem pe lângă Soare... Litosfera noastră faţă de pyrosifieră -e imai puţin decât coaja, faţă de albuşul şi gălbenuşul unui ou! Ce contează 70 kilometri, cât aire grosime scoarţa, faţă de aproape 13.000 kilometri, cât aire diameitrul Pământul nostru?

Bine ar fi să scăpăm netopiţide însăşi cuptorul planetei, care ne-ar putea înghiţi ca pe nimic...

— Nici n-ar avea ce înţelege din noi...

— Biata pojghiţăsupusă unui greu deseohilibru acum... E ca o ghiaţă subţire, ce pârâie şi (r)e? Lasă sub greutatea unor fugari., ce vor să treacă, cu orice chip, uni râu, abia lamorţi-t de ger; ori scapă, ori se duc la fund.

— Aşa e şi cu noi acum.

— Dar dece se leagănă?

— Ei, aicii e taina cea mare: Globul ia -forme diverse, chiar ovoddale, lungiuiieiţe, sub influienţa atracţiei grozave a Soarelui, pe lângă care trecem. Şi dacă n-am trece cu o iuţeală aşa de mare, am cădea sigur în miassa lui de foc!

— Arde!

— Cine?

— Pământul I Foc! Flăcări! Priveşte*

— Fllăcări! Se topeşte periscopuil I

— Trage-l, Syre!

— Aşa e! Am uitat Slavă Domnului, că m-am gândit şi 3a o eventuală retragere totală în interior, zise Syrius trezit de neaşteptat tul eveniment, şi trăgând cu energie înăunitiru giganticul periscop, răsuflă uşurat:

— Doamne, cum de -am putut cu-getta toate acestea?

— Ai termometre afară?

— Priveşte! Se urcă mereu… spre punctul de topire ai fierului. Ce trebue să fie acolo în mijlocul flăcărilor! Căciaici, piatra încă nu a devenit incandescentă.

Dar, ce e? Se prăbuşeşte stânca…; şi cu ea observatorul nostru de sus. Periscopul s-a dusşi iei. Deacum ni-s ochii legaţi. Bine că a/vem ieşirea <de jos în bună stare şi imposibil de bolcat! Bine că -m-am gândit şi lla -asta! O, frate, iar imi-aduc aminte de Scripturi

— Aşa E. Ta astfel de ocazii le preţuim cu toţii, dar pentru cei imai mulţi, e prea târziu! Ei, czd-i:

— Mi-aduc aminte clar: „Soarele va străluci de şapte ori mai taxe, iar Luna va lumina ca Soarele!” Şi iată, că într-adevăr, fttrecem deaihia pe la 22 de milioane de kilometri de el. Pe orbita noastră eram la peste î 45.000.000!

— S-au dusss… s-au duss oamenii… Îşi tot ce mai era viuu, pe Pământ!

— Nu cred, Syre, vor scăpa cei din regiunile polare, foste ecuatoriale.

— Oar(r)?

— Te asigur… aerul e rău conducător de -căldură.

— Să dea Dumnezeu!

— Ce să dea? Căci) doar aşa eslte!

— Da… da… aşa este…

— Dar, ce (te mai interesează restul lumii acesteia?

— Nu-s semenii noştri?

— Ba, da! Dar, vezi… că Domnul ne^a separat de ei 1

— Nu zice. De Soare scăpăm noi, dar de frigul inter astral, mă cam indoesc. O să-i dorim căldura! Şi n-o s-o avem!

Să ştii însă, că oamenii aceia din văzduhuri au nimerit-o bine. Bună parte şi-au ales.

— În ce ichip minunat şi-au însuşit aparatele de s-bor înalt! Cum dispreţueşfte lumea ce e cu adevărat de preţ!

— Dar decei oare lena dispreţ/uit?

— Cică din cauza accidentelor foarte numeroase cari au a/vu/t lioc îndată după inventarea lor. Ce vrei, aşa e lumea. Are curiozităţile ei, din cari n-o poţi scoate în ruptul capului!

Ei vor găsi acum unde să coboare, pentru a trece impas/ui acesta. Adevărat, adevărat ce este scrib: „Nici mai cuvânt sau literă, sau ccxlţ de literă mu va trece fără. Să se împlinească toaite acestea. Cerul şi Pământul vor trece: dar cuvintele Mele nu vor trece!”.

„Du-ite, poporul Meu, intră în odăiţa ta şi iîncuie uşa după tine. Ascusnde-te câteva clipe, până va trece mârnia, ca să nu fii părtaş La urgiile ce ie voi vărsa ne amestecate peste nelegiuiţi!”.

— Ce fericit eşti, că le şitiii. Aşa de bine pe dinafară!

— Cu astea am reuşit în viaţă şi Dumnezeu m-a protejat. Peste tot\u351?i totdeauna l-am simţit mâna, planând deasupra mea, şi deaceea, nu ani-a fost teamă de inimic ce era pământesc. M-

am lăsat în voia Lui, şi EL, dată, după cum vezî şi tu, m-a protejat.

— Scoate ^periş copul, domnule! Temperatura a scăzut mult. Periscopul rezervă!

— Pe-rie-oopul re-zer-vă., de unde ştii. Tu de ei?

— Păi, nu sunt de” atâtea ore oaspele tău?

— Ialâ-l, cum ai zis! Uitasem de el, dar, priveşte şi tu: nu văd eu bine, sau e noapte?

— Noapte curată! – - O, cât mister! Luna nu mai e cu noi! Ba, lat-o! Eclipsată doar! Sărmana! Credincioasă, ca o căţeluşe după- – stăpâna ei i Uite-o cum se descopere de repede! Şi se roteşte şi ea) acum mai grăbită, şi îşi arată şi faţa cealaltă. Pe ea are mal mulţi munţi şi mai puţine mări.,.

— Ce fericit sunt, că ţi-ai adus aminte de mine, Ariană!

— Şi eu că te-am găsit, Syrius I Dacă nu-mi vorbeai despre curiozităţile piscului tău favorit; nu mai ştiam unde să te caut.

Toată lumea din văi a pierit. Până şi păsările cerului stăteau risipite peste tot, bietele nevinovate.

Gazele toxice din cometă, s-aiu revărsat în puhoi asupra pământului şi au cuprins cu grabă şiînălţimilemunţilor!

Bietul tată! Te-a persecutat fără motiv. Dacă te înţelegea la fJimp era şi el acum ou noi. Ce a avut el, aşa deodată, ilu pot şti căci doar îl ştiam totdeauna un om înţelept.

Cum am aflat de incidentul cu tine, am şi pornit lupta cu ei. În cele din urmă, l-au convins evenimentele.

A merscu mine, m-a însoţit până în munţi. Dar, în fuga depe munte n-a rezista*. Fugeam de vaJM d(c) gaze, ce se ridica, urmărindu-ne cu înverşunare. Bietul tată! L-am lăsat pe potecă…!

— Şi eu... eu, netrebnica, i-am părăsit, încă de viu... pe drum 1 Mă alunga... să nu mă pierd şi eu... bietul ta-fca I A murit, a1 murit dini vina mea... de oboseală şi de asfixie şi... de focul tău!

Şi acum, nu mai am pe nimeni, pe nimeni aifară de tine, Syre!

— Par-că eu mai aM. Pe cineva? Tu îmi eşti singura mângâiere!

Hai, linişteşte-te, Ariano, uită^te la mine şi nui mai uda ochişorii iăi rupţi; din Cer, căci toate smt repede trecătoare pe pământul acesta. Mai bine să iţe rugăim Tatăului de sus., să ne dea binecuvântarea Sa, ca să putem scăpa, cuim ne-o, povăţui El, şi de înstreinarea spre care suntem purtaţi acum; să ne ajuteEl miai departe^ să plecăm, cîe pe Pământ.

— Vai! Tu-mi vorbeşti lucruri fantastice...

— Nimic nu-d fantastic, când Dumnezeu vrea!

Vom sări, ca nişte capre., depe ruinele planeteinoastre, ini raiul altor pământuri mai bune din Univers. „Va fi o rămăşiţă, care va scăpa”.

— Dar, cu păsăreilele, ce s-a făcutj Ionathane?

— Ce mă întrebi pe mine? Le-am păzit eu? Am uitat de atunci de ele.

— Mai airun. Rest., din cele pământeşti...

Dar şi eu te initreb, de parcă aim fi plecat de aiciIatănle! Priveşte; se ciugulesc mm pe aflîta... e o pereche de... de... dar mici mari sun/t, Doamne î

— Ciocârlii?

— Scatii?

— Prepeliţe?

— Privighetori! Privighetori, băete, mu vezi că e o pereche de privighetori? Avem cu noi cele mai minunate cârutăltoare, ceile mai ideale însoţitoare în călătoria noastră. Le vom îmblânzi., bai, uite, par-că ne-au şi ghicit gândul. În astfel de împrejurări, nu mai există nimic sălbatec în viaţa organică animală. Minrusnialtă trebue să mai îi fost viaţa la început, când toate animalele veneau la chemarea omului (când totul îi era prieteni. Acestui rege al animalelor şi al întregului Eden, OMUL!

— Copai! Ieşim! Mergem în regiunile neatinse ale planetei! Poate că mai găsim oameni!

Nu meu e timp de pierdut! Nu mai doarme nimeni! Ah! Necesităţile vieţii acesteiaapar atât de numeroase şi incomode adeseori. Mai ales acum în vremiile acestea de strâmtoare, îţi vine silă de tine însuţi! Iar somniul? Ce să mai spun? Ne pierdem cel puţin o treime din viaţă numai dormind! Deaceea cred, că în curând va fi găsit şd antidotul acestei boli, penitruica omul să nu mai doarmă, dar nici să mai obosească, ci automat, forţele lui să fise reîmprospătate! Va dormi destul când va muri!

Aşa dar, zi şi noapte la lucru î Am trecut de orbita iliui Mercur î Clipeli sânt soflemmie! Cele mai solemne din viaţa noastră de până acum. Fiecare îşi ia -cu sine, oxigen, mască, îmbrăcăminte izolatoare şi hrană. Şi mă urmează în tăcere şi cu atenţie! Orice mişcare să-mi fie cântărită. Nimeni să nu aştepte comenzi, ci cu toţii să mă urmeze după eventualele semne ce le voi face.

S-a înţeles?

— Înţeles, Syre!

Dar,... cu picioarele, nu vom putea ajunge nimeni: 5n emisferă! Celăiaflft!

— Cum v-aţi închipuit una ca1 asta? V-am mai spus să aveţi Xnoredtere în mine. Să lăsăm noii colosul aici? La el, copii! La ieşirea largă! Ţi aplicăm aripile şi! E gata! Douăzeci de persoane şi bagajul şi hrana pe 30 de zile de acestea de 11 ore, nuj ni-ţi

de ajuns? spuse Syrius arătând către un aparat de sburatt nemaivăzut până atunci.

— Straşnic!

— Vă place!

— Nici prin gând nu ne treceia să ai un gigant pitifc în gaura asta de şoarece.

— Nu ştiaţi că dinfcr-o gaură dte şoarecc poate iejşi coşcogeamite şobolan-? La fel e şi cu un cap modest şi nebăgat în seamă: poate cuprinde în el o bună parte din înţelepciunea lui Dumnezeu i V-aduceţi, cred, aminlbe de cele ce am mai1 vorbit şi eri: „Să nu vi se tulbure ininm Aveţi credinţă în Dumnezeu şi aveţi credinţă în Mine, spune Domnul isus Hristos, În casa Tatălui Meiu sîn-t multe lăcaşitri. Dacă n-ar fi aşa, v-aş fi spus. Eu, mă duc, să vă pregătesc un loc, şi după ce Mă voi duce şi Vă. Voi pregăti un loc, Mă voi întoarce, să vă ian cu Minte, ca acolo unde sunt Eu, să fiţi şi voi”.

Dar, clipele pe cari le trăim acum sunt supreme! Deaceea nu vă pară o plictiseală, dacă am să vă mai spun ceva: I*Bfcă, priviţi, pentru prima şi ultima oară şi la chipul acestea ai Mântuitorului. E pictat de. Rumul. Dintre cei mai vestiţi pietoni ai lumii acesteia. Qj ţi ţi inscripţia de sub (el. Întipăriţi-vă bine în minţile voastre cuvintele de aur şi să nu le uitaţi niciodată. Ele vă vor da puteri nemai pomenite în întreprinderea extraordinară ce trebue să.

O facem numaidecât Cei de faţă citiră cu gurile deschise de uimire, cele scrise cu litere aurite; sub chipul minunat al lut Isus Hristos; „. Mir-a fost dată toată puterea în1 Ceruri şi pe Pământ.

„Tatăl M-a încu/viinţat să vă arăt împărăţia Lui.

„Dacă cineva dintre voi L-ar vedea pe Bl, nu ar supravieţui!”.

— Şi acum, sunteţi gata?! Se auzi vocea iui Syritus, devenită deodată tunătoare

— Gata!

— Plecăm!

— Pentru întâiaşi data -trec peste acest continent, Ionaitihame,

— Eu nu ştiu a câtea oară, şi totuşi nu-fl mai recunosc; Syre… îmi pare tare ciudat. A suferit prefaceri fundamentale. Or mai, fi oare oamenii pe el?

— Cred că da. Priveşte! Să coborâm colo… pare că e un aerodrom.,.

Iată şi avioane în decolare!

Ne ies înainte…

— Rio de Janeiro 1!

— Janeiro, Ionathane? Dar nu mai, e în vecinătatea Atlanticului? Ce Însemnează asta? Şi oraşul e neatins…

— A-ajuns centrul omenirii…

— Centrul omenirii… şi cruţat de prăpăd… asta-i chiar interesant!

— Aşa e I numai Potopul a nimicit omenirea toată deodată. Dar, Dumnezeul a văzut că nu e bine astfel. La ce-ar mai fi folosit distrugerea Într-o singură clipă a lumii? Deaceea Creatorul a găsiit cu cale, să vindece mai întâi, pe cât posibil, rănile poporului său, oare l-a ascultat în totul, şinumai iîn urmă să nimicească, ce nu se mai pu/tea reface.

Câtă febrilitate în mişcările lor! Toţi par atât de grăbiţi!

— Fii atent cum, aterisezi…

— Să ştii, Ionatihane… că şi ei se pregătesc de plecare.

— Se poate Syre? Dar, cel faci? Asta^i cădere (nu coborâre î Nu te teme, Thame. Aşa ştiu eu să cobor, fac exerciţii de sbor vMomauticî caP. A încercări zadarnice Era mtx-o zi de toamnă de toată frumuseţea, o zi cusoare cald şi aer liniştit, când Syrius,. Lonathan şi Ariană, au sosiit pe aerodromul din Rio de Janeiro.

Aici, pe aerodromul Vidrom găsiră, gata de plecare, a treia rachetă, interplanetară. Peste 18 ore, av-ea să-şi ia sborul fantastic prin vidul nesfârşit pe urmele celorlalte ex cur sioniste temerare, de a căror soartă totuşi, nu se ştia nimic.

Îndrăzneala omenească pare să fi ajuns la culme. Toată energia umană, acum îşi spune primul şi ultimul cuvântpenibru mânftuirea omenirii din ghiarele marţii eterne.

La coborâre, lonathan găsi lângă scăriţa avionului, pe vechiul său prieten Slauku, care ea prin minune se afla acolo,

— Bun sosi (tf Ioane, îi zise el fericit, că providenţa i-l aruncă aşa deodată drept în braţele lui vânjoase.

— Lată pe cine îmi fu dat să văd, după două zeci de ani! Sunt sigur că nu (te aşteptai să ne revedem, hai? Şi tu eTai un copilaş. Ne jucam împreună* Ioane, Iomau. Lonathan... Oricum ţi-aş spune, tot frumos e şi tot tu eşti sub acest nume care sună atât de drum os ca şi o melodie cerească.

— Dar bine, prietene, nici nu te mai credeam în viaţă.

— Se putea să moară un lucru rău!

— Cum de m-ai recunoscut, Iaro slave?

— Nu te-ai schimbat deloc. Acelaş copil de odinioară... ce repede trec anii! Doar trupul ţi s-a alungit, ridic în du-se până în str a/fesieră.,

— Ha, ha, ha... şi toi arăţi bine şi tot bun de glume ai rămas^ Ţi-aminteşti când făceam bae Împreună la Prut, la Horecea lângă Cernăuţi? Era şi Uicui tău (unchiul) care apoi a plecat în America.

Îl chema Stanis… Stanislaw Grabowiesky… aşa e? Voi purtaţi nume polonez deşi eraţi germani curaţi…

— Aşa e 1 dar nu ştiu nici eu dece, Cu ajutorul lui Uicu aim ajuns (în iLumea dolarilor, care acum nu mai este nici ea.

— Îţi prezint pe colegul meu Syrius. EI m-a adus aicea şi toit el m-a. Scăpat de cataclism, căci eu nu mă dădeam ca ursul din vizuina lumii destinată pieirii.

— Aşa… aşa… am ajuzit că pe la voi a -fost mare pîrjaL

— Venim din Iad!

— Şi oum e acolo?

— Bine…

— Nu mă aşteptam să te mai văd vreodată şi încă atât de neaşteptat, Ionathane.

— Aşa-s toate în ziMe de pe urmă: pe neaşteptate, pe neaşteptate, ful, gerător şi străifulgerător… Şi, iaJtă, că cine coboară dintr-un leagăn aerian, are mare nevoie de o căicătuirăi moale la atingerea scoarţţei solide. Dacă te călcam pe ciap, desiigUT că mă stâlceaim,

— Ce am cap de berbec?

— Ai cap frumos de oţel sburător…

— Hai, lasă… lasă…

— Ce crezi Slauiku, că am uitat pasiunea ta pentru avioane şi pentru orice aparate de sbor?

— Mai bine zi, că îţi trebue încă o păreche de ochi., maipământeşiti, pentru a privi şi în jos!… Îl dojeni uşor Slauku, ai căruiochi de un: albastru nemaivăzut, închis, ca şi culoarea bolţii cereşti, de deasupra capului când soarele e la orizont, străluceau acum ca două stele.

— Tie-a cam uluit bolidul acesta, hai? Reveni el apoi gingaş şi împăciuitor, cu vocea lui de cristail.

Ionatihan nu răspunse nimic, ci se mulţumi să-şi privească prietenul din copilărie, cu acea dragoste frăţească care nu se vede decât în foarte rare cazuri între oameni.

Ce e cu asta? Reluă el interesat, arătând spre matahaila feruginoasă ce strălucea că uit gândac negru gata să se caţere pe un părete gigantic, pe păreţii cerurilor,

— V enusia Hl-a î Racheta pentru Venus. *

— Ce spui, domnule? Au mai plecat două?

— Da… dar nu ştim nimic despre „etLe.

— Şi cine simt sinucigaşii ce-şi doresc mormântul îm vid? Căci eu am impresia că nu de aici va pLeca omul de pe PămâmitL Dece, nu ştiu, dar aşa presimt eu…

— Eşti liiber să crezi ce vrei, însă trei tineri cu logodnicele lor, între cari şi eu, vom pleca numaidecât.

— Nu ţi-e bine, băeite! Şi cine conduce?

— Tu, dacă vrei…!

— Lui Jonathan îi veni să râdă de spiritul fostului său coleg de şcoală, care a vizitat ca şi el Observatorul Palamar. Dar Slauku continuă să vorbească atât de serios, Încât bietul lonathan începu să-l creadă-Iată, reveni el cu blândeţe şi bamărtate, Preşedintele e battăl simpatiei itale – depe băncile şcoaled… cred că mai ţii la ea…?!

— Ce vorbeşti, puştiufle?

— Par-că n-a (& „şi tu de etatea mea, Dar aşa este.

—?!

— Nu te aşteptai…

— Doamne! Ce minuni faci cu mine! Exclamă lonathan. Privind către Cerul minunat de deasupra capului. Apoi îngână cu îndoială ceva nedesluşit: „probabil ca aflat ceva de dragostea noastră… asta nu poate fi, decât o expulzare binemeritată, pentru jignirea ce i-am adus. Eu nu eram decât un fiu din popor şi nimica niu mă făcuse plăcut fostuluimeu profesor, decât felul, meu de a învăţa orice cu o nespusă uşurinţă”.

El privi încă odată mai cu – atenţie omul din faţa lui şi îl surprinse că vroia să-i pătrundă în gânduri. „Poate că pentrucă am plecat în Europa, să se fi supărat pe mine”, reveni el în gâmdurile lui adânci, căiri îl tulburau foarte, dar asta nu puibea fi1 o cauză de exilare interastrală. Şi apoi, de unde” ştia el că eu voi fi aici la timpu11 oportun? Astea sin/t mistere, pe cari nu mi le pot explica, dar pe cari simt nevoia de a le deslega neapărat. Iată, xnă sbucium cumplit în sufletul şi 111 inima mea, penitrucă nu ştiuce mă aşteaptă. Poaite, că Syrius ştie ceva şi deaceea a ţinuit atâta să-i fiu de ajutor în lucrării, şi însoţitor la drumul acesta, pe care, se pare că l-ia calculat precis., mai dinainte.

Îşi privi O. Clipă cu neîncredere prietenul care îl salvase deJa moarte. El era însă ocupat cu cercetarea rachetei uriaşe, ce se sprijinea vertioal pe pământ pe cele trei picioare ale ei. Apoi, privirii e-i rătăciră visătoare în zare,., şi se îniUorseră iarăşi spre ochii iui Slauku.

— Bai, spune-mi adevărul, nu mă chinui, Slaiuku… a aflat ceva de iaoi?

— Î.,.

— Şi fata ce zice?

— Liana e de acord cu tatăl!… de a pleca cu tine în vid! De alibfel, peste două ore, avea^ să se difuzeze -în omenirea rămasă acest eveniment, precum şi chemarea ta, oare avea să fie rostifâ de însăşi Ifata Preşedintelui, de misitiemiioasa ta

logodnică, fata de piatră, cum îi spune lumea şi însăşi tatăl ei, pentru răceala cu oaire priveşte pe oricare a) lttîruăr.

În clipa următoare, lonaithan tresăibtând în inimalui de o bucurie neaşteptată, îşi lovi prieteneşte prietenul pe umăr şi -pleca, mai mult în fugă spre Matul Presidenţia.1.

Dacă era într adevăr astfel, apoi nu putea fi decât o hotărâre stranie la mijloc, cugetă el cu teamă, şi Întrezărea în ea desnădejdea fetei, care se aruncă dimpreună cu iubitul ei în vâltoarea răzbunării părintelui ofensat.

Sângele i se urcase clocotitor” la cap şi ruu-şi mai dădea seama ce voia să facă. Trebue să fi arătat cumpit la faţă, când sentinelele speriate îi închiseră cu brutalitate intrarea.

— Înştiinţaţi pe Preşedinte, că am sosit, izbucni el, abia stăpâniindu-şi furia.

După câteva clipe intră.

Tocmai se ţinea Consiliul, în care se discutau ultimele pregătiri cu privire la nouă aventură extnapământească, La apariţia luii, toţi se ridicară ca unsul, iar Preşedintele, cane într-adevăr era tatăl feitei. Luă. Cuvântul arătând mânios spre n/oui sosit.

Era un moment critic-p(c)nitru elt căci nu ştia cE. Se peţrecd în suiflolul fior şi nici nu putea înţelege ceva depe (feţele lor imobile roci. Ochii aceia îl priveam atât de puternic, încât el plecă capul fMiilfutânidu-i fără să vrea.

— Iată şi comandantul nouei -expediţii şi ginerele ipeu pentru în mtio nouă, pe care c obligat. & o cucerească eu aceeaşi îinigenao-/UttUî şl îiulrttivţnoflllrt, c: n care a ireuişiit să răpească inima fetei med(c), lutul i! R ipo hA-ncMn ycoflN I Pcdompeia ce aş putea să i-o dau iaioe, nu u-m potrivi (Uliii” – eu m: on din vid al tor 1 de dubiţă sal”

IIt „Iuvi lAuifli i|*rlvJ ftlurli Un col ce vonbiise. Era însăşi PneşeiIliikliiIm, Apoi wlill llil „prinzi cta un ifoc mistuitor, şi-i

plimbă peste UkthIo „UibuilciLn dicoikfli vilii, dtur incmiişcate, din faţa iui, cari îl paraÎl/”Mir A cu privirile Iqide ghiaţă.

Dur în aeelaş timp, cu toţiii păreau că cercetează ceva... ca -nh-îi oglindă apărută (imaginar pe chijpuil său încremenit., Nil cumva văd reflectându-se îni mine. Gândi el ironic, namile hitml, oo tirebuesc explorate cu orice chip? Nu cumva văd în mine i vil mg viitorul speciei umane, del care ei se îngrijesc atât de mulit, rfuabki aoum, în ceasul al unsprezecelea?

Urmă o tăcere înspăimântătoare care, dacă mai ţinea vreo r-Atova secunde, cu siguranţă că băiatuil îşi ieşea diin ilire. Pneşedlirilieilie însă, prinsie firul, şi reluă numaidecât discuţia, continuând (explicaţia,.pe un ton îndulcit şi cu un timbru vibrant şi emoţiomânt, ca al unui adevărat părinte; „Şi totodată, va întruchipa într-nsul, curajul şi vrednicia întregii, omeniri, care aşteaptă cu înfrigurare reuşita acestui pas, ce constitue un început atât de greu I Bl va deschide larg drumul tuturor, spre o viaţă nouă, visată de taţi, pe un pământ mai. Tânăr, mai fertil şi mai plin de lumină şi de căldură”.

Ochii ilui lonathan începură să se umezească. Toţi cei de „faţă erau adânc impresionaţi.

Părea că Eternitatea s-a concentrat forase într-o clipită, în. Acea clipă divină, în oare cuvintele omeneşti spuse cu taat, răspândeau înduioşare şi îmbărbătare.

Întreaga specie îşi picurase în ea dorinţa vie de a o lua razna spre alite meleaguri, de a scăpa odată de bulgărele acesta de lut sleit şd îm/veahit, ce miroase a mucegaiiox şi a putreziciune şi. Încă şi aşa sortit pieirii!

„Au direptiate”, gândi în cele din urmă, învins, IonaiLhan. Şi natura spiritului său, devenit deodată curat, curăiţat de tot ce mai era lumesc în el, luă o întorsătură neaşteptată. XI întfkueruţiase stratagema viitorului 6ău socru, dar şi dorinţa lui de o viaţa cu totul nouă Şi la trezirea lm ia adevărata stare a lucrurilor, mai juca un rod foarte însemnat şi statornicia de

pomină a miresei Iul El îşi îndreptă capul şi dădu răspunsul scurt şi concis cu o vooe ce nu mai semăna cu a lui:

— Trăiască Părintele nostru al tuturora I”.

— Şi cum Liana se şi ivi, între timp (de undeva şi se apropie d(c) el, o luă de mijloc şi. O îmbrăţişă cu pasiune. Însufleţit îşi ridică o mână în semn de jurământ şi în timp ce cu cealaltă ţinea strânsă de mijloc comoara vie, ce avea sări aducă viajţa sau moartea* adăugă:

— Viaţă dragostei închinată taliilor cereşti!”.

—flg În ultimul timp specia umană, ca micnodaită, a progresat geometric în -ştiinţă şi aceasta datorită evenimentelor cosmice excepţionale prin cari a trecut şi trece încă globul pământesc.

Ce ar fi [fost dacă omenirea era vie dela începutul ai? Cât de departe ajungea ea! Dar, nu! Însăşi insul nu lînvie spiritual de cât în faţa morţii! Deaceea în al unsprezecelea ceas totdeauna se realizează mai mult decât în toate celelalte ceasuri ale vieţii unui om, ale unui popor, 6au chiar ale omenirii întregi.

Iată, technica face impresia că şi-a atins brusc apogeul, prin construirea de rachete pentru sborul în vid.

Lumea, sguduită din temeliile sufletului ei, se adună repede^ pe platou, pentru un eveniment omenesc, căruia altădată nu i-ar fi dat nici o atenţie.

Fiecare muritor doreşte acum să vadă cu ochii iui măreaj-a realizare a emigrării extnapămâiyteşti.

Sufletul tuturor, pare că pluteşte în văzduh şi pierzândurse visător, spre lumile bănuite în viduî înconjurător, doreşte să tragă după sine şi bietul corp omenesc, atât de mic şi siab, dar atât de bine stăpânit de colosul de suib picioare: Pământul Cerul de o seninătate excepţională şi Hinaştea perfectă din atmosferă dau impresia că Natura promite să nu mai tulbure cu nimic

insistenta îndrăzneală ai cellei mai desăvârşite... dintre creanunLLe sale.

Lumea aşteptă cu răsuflarea oprită desfăşurarea capriciosului eveniment. Plecarea spre depărtările virgine în cari omul crede în existenţa unui rai legendar, face acum parte din însăşi sufletul acestei omeniri, t Cei desemnaţi se urcară unuil după altul, suind scara depe unul din cele trei picioare ale ciudatei nave. Ei îşi luară îndată locurile în primire în faţa aparatelor şi trecându^şr curelele în jurul corpii Îm, se legară strâns de soarta rachetei...

— Gata I”

Peste o clipă, un nor de fum izbit înspre pământ şi întors în susr le învălui ferăstruidlse rotunde şi le întuneca interiorul. Un momenit, casa sburătoare părea ta nu vrea să se despartă de scoarţa terestră. Un sentiment de gelozie îi cuprinse subit, Fumuîl le-o luă înainte...

Dar, peste câteva secunde, cu o uşoară smunoturră, nava îi în* credinţă că s-a supus puterii exploziilor. Foiţa centripetă erai învinsă. Lumina revenii. Prin ferestrele de sub picioare, ed văzură omenirea lăsându-se în jos... şi petrecându-i cu fâlfâiri de batiste. Iuţeala se mărea, iar ei abia se mai ţineau pe picioare, ini cele din urmă căzură în genunchi ca pentru rugăciune, apoi, se prăbuşiră cu toţii jos..., Când priviră la aparatele de conducere, văzură că ele funcţionează automat, normal. VenindaHe inima la Ioc, îşi întoarseră privirile de te ele, spre pământ, pentru a contempla efectul ascensiunii lor din ce în ce mai rapide.

Văzură, rând pe rând, în jurul mulţimii, oraşul care se strângea ca o punigă uriaşă, ale cărei baere invizibile le trăgeau ei din ce în ce mai tare... În urmă apele, înghiţind la rândul lor, ca într-o gură orifbii de mare, dar cu aere protectoare, comoara umană, din. Care a pleoat şi a tieaa monetă-vie, cu valoarea intrinsecă a ultimei năauriinlţe omeneşti să cumpere, sau să robească cai orîae chip Infimii tul din imediată... vecinătate.

Şi aşa merseră O. Bucaită bună de drum, până când sub oichîi lor: se strânse ca o minge de cauciuc (Uriaşul însăşi – Pământul – aişa cum 11 cunoaştem cu toţii din geografie... vizibil tot deodată.

— TERRA”, îngână Ionathan încremenit. Iată şi ultima dovada a rohuniziiimii sale! Unde mai sunt balaurii gigantici, ce (c)gnduiau odinioară capricioşii stâlpi titanici, pe cari vechii cugetători o sprijineau? S-aiu dus... s-iau topit în-însăşi cenuşa făuritorilor...

CAP. III O întorsătură neaşteptată Se trezii dn visare sub cadida atingere a mânei. Logodnicei lui, rare îi făcu un semn. Se supuse instinctiv, privind-o că un hailuirinvait, ca un hypuiottizal Ce frământare s-o fi ivit aşa deodată susb bolta minunată a frunţii sale uişor umlbirită de fire de aur, ondulate ca lanurile de grâne coapte în bătaia vântului? Se întreabă în subconştientul lui, Ionaithan.

A urmait-o totuşi oa un copii blând, până într-o cabină din partea de jos a navei. Acolo, i se desmorţiră mădularele îndată ce tuliră în aerul ei caild şi parfumat.

Dar faita, fără să-i dea imediat vreo lămurire, îi ceru să şei supuie în totul voinţei ei, de a -sta liniştit, în timp ce ea., avea să-i procure o surpriză.

Ionaithan nu bănui nimic deosebit la auzul acestor cuvinte şi. Deabia îi trecu prin minte ideiia aprobăriidorinţii fetei şi se simiţi atât de uşor iîncât, la cea mai mică mişcare se înălţa în aer, atingând ferestruicile din partea de sus a plăcutei carcere.

Ce? Se petreceau cu ei? Cădeau iinapofi?

Îndată văzu aum nava îşi continuă drumul, pierzându-se în. Sus, desigur sub conducerea lui Sliauku sau a lui Syriiris* Ionathan şi Qana se întorceau deci. Tânărul priivi uimit la copila care lucra cu o siguranţă uluitoare. Ea simţi numaidecât gândul lui şiţca să-i. Împace, se întoarse repede şi îl sărută pe obraz. Apoi lămuri:

— Do mai întârziam o clipă, eram pierduţi şi noi. În văd acţiunile se fac înaintea aivertizăriilor.

— Cum aista? Întrebă încurcat logodnicul.

— Rău... aparatele de încălzire s-au defectat brusc. Am observat la ftimp începutul agoniei voastreNoi, fetele, rezistăm mai bine la frig ca voi. Am încercat zadarnic să repun în funcţiune maşinăriile. Atunci gândufl mi se priinse de ultimul punct de sprijin: Lansarea înapoi.

Cu drag aş fi vrut să-i scap pe toţi., daT mica celulă de salvare, cu care ne Înapoiem acum, nu putea Jiua, după cum vezi şi itiu, decâit col mult două persoane. Nu stilam decât eu de existtenjţa ed şi aceasta mi^a spius-o Krall, fiul financiaruJlui, filfisonul ăla, care apia/uda exilarea ta. Nesuferitul! Când ar ştie ei ce bine mi-a făcu/t, crezând că nu voi fi în stare să mă salvez decât pe mine I

— O fi aranjat el defectul., bâlbâi lonathan trezit de primejdie şi repede făcu un gesit, ca şi când ar fi regreftat acuzarea” daltă aşa deodată unui om, pe care nici nu-l cunoştea decât din a/uzite.

— Se prea poate, dar o fată când iubeşte, e totdeauna cu ochii în patru şi nu-şi pierde cumpătul cu una cu două.

Totuşi, poate că vor avea noroc. La plecare în celula asta, l^am întors o manivelă secretă, ultima speranţă de salvare.

— Şi ai lăsat tu pe fratele tău Syrius pentru mine?

— De unde ştiai că e fratele meu?

— Am dedus după! (trăsăturile feţei lui [

— Ce-ţi pasă! Va ieşi şi eil binef te asigur. Noi, avem misiunea noastră. Eu ştiu mai dinainte cari vor fi rezultatele. Dar, vom vorbi mai târziu. Acum trelbue să manevrez.

— Promite-niiv te rog, că, mă vei lăsa să fac singură tot ce-mi va sta în, putinţă pentru a păşi acest obstacol, ce ne închide trecerea spre surpriză. Căci. Am o mare surpriză pentru tine!

Lonathan era pierdut cu totul... Involuntar el făcu o mişcare de acceptare, ba zise chiar un da, ca cel ce se spune în faţa ofiţerului stării civille. Era un da nelămurit, abia. Perceptibil pronunţat cu gură mult deschisă de nedumerire. Era un cuvânt oare avea să pecetluiască, nu atât legătura dintre ei, ci situaţia şi soarta întregii omeniri! Dar, cum ar 9 pwtut el să refuze pe micuţa, oare îi tulburase inftr-aitâta fiinţa. Putea el oare, în actuala situaţie să mo mai gândească în inferioritatea în care trecuse, la răspunderea imorală faţă de preşedinte şi de consiliu şi faţă de lumea întreagă?

Toţi îi asigurase pe1 deplin că va fi energic, curajos, conştient tfi plin de spirit în realizareamisiunii ce i se impuse.

Dar, atâţia oameni mari ai lumii acesteia au fost fascinaţi şi în oeile -mai multe cazuri distruşi de femeile pe cari le-au ascultat orbeşte sub jugul invincUbii al dragostei dusă până la idolatrie. Şi dl, el, care nu era decât un biet strănepot de al lor, ce ar fi putut ftă facă mai mult decât atâta? Cum ar fi putut el s-o refuze, când nici nu avea timpul să-i răspundă aşa cum se cuvinte, când odată cu auzirea răspunsului, ea şi „acţikMiiase; când în împrejurările în cari se aflau, nu aveau nici o clipă de pierdut când ea era în faţa lui, aproape, de el.

Se stăpâni aşadar şi se gândi că mai târziu aveai să sosească şi rândul lui, pentru arşi dovedi vrednicia. Acum mitt-i era posibilă nici o acţiune. Prea se simţea încurcat, prea i să părea că a căzut aşa deodaftă, pradă unui vis ciudat.

(Dar, iată, sub ei, Pământul se măreşte din nou.

— Unde?... în ocean? Murmură el a/tund, la vederea imenselor întinderi de ape, ce-şi încreţeau ameninţător faţaO insuliţă apăru în faţa lor. Se îndreptară spre ea. O atinseră şi se lăsară în jos: în Uşoară îndinajţlie spre dreapta.

Fără să vrea, Ionathan gândi la Infernul lui Pluto, în care Prosperi na modernă intră cu bărbatul ei. Numai că aici rolurile erau inversate înibre soţi. Nu mai văzuse intrări în mine vulcanice prin însăşi gura vulcanilor. A dedus (îndată că! Şi aceasta e în scopul unei minunate ascunderi de restul lumii, pentru cine ştie ce cauze.

— Dar, se întrebă el nedumerit, fără să-şi poată da vreun răspuns, deci tocmai faţa Preşedintelui să se ascundă şi de cine? Sau” acesta e căminul dragostei lor?

Coborâră timp de câteva minute cu o iuţeală destul de mare. Pe (tot. Parcursul, pāreţii nu se vedeau decât ca o tmassă luminoasă, în care se afundau grăbiţi, prin mijlocirea a numeroase frânghii incandescente. Cădeau ca într-un esofag enorm, spre stomacul hămesit al monstrului numit Pământ. Ionathanse sili. Să-şi păstreze curajul şi deveni chiar răbdător, deşi totul se prezentă ca o viziune fantasmagorică, înspăimântătoare. Avea iluzia -că murise incă diin vid şi că acum ibrece în. Focul gheenei.

Pierdut în nedumerire, şi privind cu ochii larg deschişi la contrastele ce-a înconjurau, Inferntull şi Paradisul, deodată -tresari.

Ce se întâmplase?

Gravitaţia -începea să se simtă, semn că coborârea îşi micşora viteza. Imediat reintră în deplinele lui facultăţi spirituale. Pipăi încet iiniteirioruîl rachetei”. Când mâinile îi atinseră instinctiv dbrazul şii -buzeile îşi reiveni complect în fiore; simţea încă apăsarea gurii Lianei de lângă el, care ou pulţin mai iniainbe îi sărutase penţ/ru întâiaşi dată în viiid.

Gonstată cu plăcere că există.

Ea era atentă la indicatoarele ascensorului. Lui îi era încă &eamă s-o întrerupă, întocmai ca atunci când, înitr-un vis frumos fiind cineva, ini subconştientul -lui se fereşte de a se trezi, pentru a

nu-şi pierde fericirea încercată prin acest ciudat fenomen al somnului.

Îndată ce aero-vechiculiuil se opri din coborâre, fermecătoarea copiilă se întoarae veselă spre dânsul. Învinsese. Era (fericită. B luă victorioasă de braţ. Şi-l trase afară din mica încbisoarei mobilă.

CAP. IV Persecutaţii societăţii

— Am ajuns, ji auzi el vocea argintie şi neobişnuit de calmă,.

— Da,? Unde?

— Acasă l Asta e surpriza!

— Surpriza L. A-caa-ssăăă...?!

Ea zâmbea. Pe faţa i se citea fericirea, adevărata fericireEra mlădioasă, sveltă, vioaie şi îmbujoratăcum n-o mad văzuse el mici în casa tatălui... ei... dascălul de odinioară l O urmă, tăcu/t, fascinat., ca în vis...

Trecură printr-o sală spaţioasă şi luminată puternic printavanul de sticlă translucidă. Lumina era alibă că aj zilei şi nu-i venea să creadă că nu e dela Soare, dacă nu ştia binei că se află la o adâncime subterană, ce nu permite în nici un casz răpirea razelor astrului zilei cu una cu două. Păreţi! Interiori fixaţi în schelete metalice bănuite, tot din stildlă mată, păreau lipsiţi de uşi şi de ferestre.

Fata îşi număra paşii. La uni moment dat, plină de bucurie cum enA. Se îndreptă spre un părete, ca şi când n-ar fi văzut prezenţa Iui. Acolo se opiri, atinse cu mâna cristalul şi acesta mişcându-se cu uşurinţă, lăsă liiberăl o intrare foarte îngustă. Trecură prin ea, deacurmeziişul, într-o. Cameră mare înzestrată cu mobilier de cristal de uni albastru deschis tapisat în aceeaşi nuanţă.

Liana conducea.

— Din faţă, o păieehe de Îndrăgostiţi venea spre ei. Când observă mai cu luaire aminte, văzu că erau doar ei. Se aiflau în faţa urvui păr t&be oglindă. Le stătea bine. EH înalt cu fruntea lată şi parol mare, ea păpuşă sveltă, muza Mealǎ a visătorilor. Copilă O prirn fulgerător. Îi pil acea grozav băiatul Apoi netezi oglinda cu mânuţa ei fină, cu mâna cu care condusese cu atâta măestrie racheta, descensorud şi pe dânsul…

Pe neaşteptate o nouă deschidere se ivi în faţa lor.

Intrară într-un laborator.

Aci, în faţa mesei de lucru, tânărul văzu, din profil, un bărbat de 50-60 de ani, înalt şi bine legat, care lucra cu mult zor în pir cfoare. Nu părea insă nici de 40 ani. Faţa-i plină, roţză „senină şi cu trăsături filme, rasă complect şi strălucitoare, îţi făcea plăcere s-o priveşti.

— Bine ai sosit liana, se. Auzi vocea clară şi sonoră a savantului, ce. Părea că nu se îndură sănşi slăbească din ochi experienţele cu cari era ocupat.

— Bum găsit Te aşteptai să vin?

— Nu. Dar ştiam că nu puteai fi decât tu în nava apărută sois.

— De data asfba te-ai cam înşelat Mai lasă eprubetefle acelea plicticoase şi mai priveşte şi inspremine.

— Spre tine,. Da I haide că ie las.,

— Am avut o aventură astăzi.

Şi farta îi povesti în scurt păţania din vid…

Bărbatul în halat albastru ca cerule senin îşi întoarse priiviritLe şi schiţând un gest de uşoară surprindere, şi le plimbă cu deoseibit interes şa plăcere peste băiat.

— Hei, dar ştii că n-ai gust prost, fata tatei, zise el înţelegând costul vizitei lui.

— Îmi dai voie să ţH prezint pe lonathan Spitzberg, logodnicul meu.

— Mă bucur de o aşa aielgiere. Am auzit vorbdndu-se mult de dumneata.

— Tatăl meu. Se grăbi să complecteze fata recoanandaţia, arătându-i omul minunat, care-i şi întinse mâinile amândouă, îmbrătişându-l părinteşte.

— Tatăl tău, Liana, cum asta? Dar Preşedim…

— Eh, dragul meu, zise liana oftând, viaţa noastră e o adevărală poveste; şi fiindcă a sosit timpul ţi-o voi povesti-o numaidecât

— Lasăj Liano, să i-o povestesc eu. O ştiu mai în amănunt Tu mă vei ajuta pe ici pe colo… zise omul cu chipul plăcut în tarăauturile feţei căruia voinicul începea ea desluşească cu adevărat asemănarea liniilor sublime ide pe chipul logodnicei lui.

Trecură într-o cameră sferică, în oare nu se afla decât o masă rotundă şi căfcevai scaune în jurul ei, ingenios ainanjate.

După câteva gesturi stângace de oraitor improvizat chimistul începu, cu destulă simplitate şi în vorbixe, povestireaveţii Sui. El îşi plimbă privirea peste harta terestră atârnată de una dintre stelele înfipte pe cupola camerei, ca şi când căuta să întrezărească ceva îndepărtat.

„Adevărat vă spun, că dacă aţi avea credinţă cât un grăunte de muştar, aţi zice muntelui acestuia: Mută-te de aici, colo, şi s-ar muta. NIMIC NU V-AR FI CU NEPUTINŢA”, spuse tatăl fetei, înainte de a-<şi începe povestirea. Era un savant religios şi ştia şi elf oa şi fiul său Syrius, pe de rost, textele din Bibilie, pe caie le rostea la ocazii mari.

— Dar Syrius unde e? Întrebă el deodată pe fată.

— A plecait înainte cu Venusia I

— Ce spui. Fetiţo?

— Naveam ce să-i fac. Era fratele meu, dar l-am preferat pe logodnic Chimistul rămase o clipă uimit, apoi zise: Dacă va conduce el, va reuşi. Mi-a luat-o înainjte, ştrengarul! Apoi ca şi când totul era în regulă, începu: CAP. V Destăinuiri extraordinare

— Eraan de 22 de ani. Începu el. Tocmai se terminase nimicirea cu raze ucigătoare a mai bine de jumătate din omenire.

Masacrulaceia fulgerător, fără vărsare de sânge, ai fost singurul mijflioc, iprin care s-a putut obţine unirea într-un singur stat a ruraiioairiilui omenesc. A fost ceva cum nici în basmele cele mai reuşit imaginate nu s-a putut închega vreodată, deşi totul s-a petrecut revoltător de simplu.

Operaţia consta în mumiificarea instantanee de vii, în m/aissă, a adversarilor, cu groaznica -armă, ce avea la bază raze&ei morţii.

— În definitiv, razele morţii şi aşa au ucis to. Tul întotdeauna,. În mod natural cum. Obişnuim noi să zicem, şi aceasta se* petrecea de îndată ce corpul organic înceta de a mai avea în el, în intimitatea constituţiei lui, mijloacele şi forţele de apărare şi de imunizare.

Dar această armă n-o poseda decât statuii Patinei nieile, căruia i-am predat invenţiimea pentru foloase ştiinţifice.

Agenţii streini insă, au făcut, tot ce Ie-a stat în putinţă să afle secretul, şi odată văzuţi în posesiaacestor forţe teribile ei nu s-au lăsat, până nu au găsit întrebuinţarea lor distructivă.

Întâi s-a plămădit ide ia unificării.

Apoi s-au pius pe lucru.

Asaituil s-a dat spontan, peste bat glabtul.

S-au convocat sub cerul liiber întruniri politice interaontkientaifce de mare importanţă... Câte un singur pretins orator, a fost în star?

Să ucidă în câteva minuţie., milioane de oameni, când aceştia începură să se opuie propunerilor de unificare pe cale paşnici Oratorul mu a avut decât să poarte spre condamnaţii nejudecaţj sabia sa, din vârful căreia emanau razele…

Nici: o fiară nu este mai feroce ca omul!

Din nenorociţi sJfrucnea duhul sub formă, de aburi… Aceasta dura o secundă. Corpul plesnit pest tot, cădea pradă gravitaţiei sub aspectul unei mumii diforme, fierbinţi, oribil mutilate, ce se usca cu mare repeziciune. Nici nu se simţea nevoia de A. Îngropa cadavrele, Atât de temeinic eraui incinerate.

Mulţi iau înnebunit numai la auzirea grozăviei produsă de acea lumină nevizibilă, infam folosită, ce avea efect mai dezastruos decât al trăsnetului. Victimele păreau secerate de o putere spirituală misterioasă. „Oamenii îşi vot da sufShetfufL. De groază la auzirea celor ce au să se întâmple pe Pământ”.

Abia mai târziu s-a analizat dezastrul: lumina aceea misterioasă nimiceşte prin descompunere chimică oeMele vii ale materiei organice. Din această cauză materia emană o considerabilă cantitate de căldură. Aceasta provoacă imediata vaporiizare a apei, ce constituie cea mai mare parte a ţesuturilor şi în consecinţă, sub presiunea aburilor ce caută să iasă afară, se provoacă plestnirea fulgerătoare a întregului corp atins de raze.

Făcând o întrerupere, chimistul îşi şterse cu mâneca halatului sudoarea rece, ce-i acoperise în broboane mari fruntea îndurerată, apoi continuă: Şi astfel s-a încătuşat mişeleşte libertatea, nespus de scumpă libertate a popoarelor! Se spera ca prin aceasta să se aducă fericirea întregiţi lumi. Dar… fericirea… mai lesne străbate în sufletul omului fără cămaşă! Belşugul a fost şi va rămâne cel mai puternic vrăjmaş al oamenilor.

Iar, ca culme… ha, ha…

Savantul sbucni într-un râs scurt şi trist, la amintirea celor ce vroia să spuie.

Culmea ironiei, continuă el sacadat şi aproape înnecându-se de emoţie, acum câţiva ani, se căzneaui să topească... ha, hai, ha^. Să topească gheţarii ce au acoperit Localităţile prinse de frigul rămas la voia lui prin suprimarea Gulf Sîreamului! E vorba de mareie lluvdu marin, oare încălzea New-Yorkul şi Europa. Din nu se ştie" îs clauze, a încetat de a mai fiinţa.

Darf domnule... interveni deodată lonathan...

— Sanley, Aii Sanley. Fata mea a scăpat din vedere să-mi hpună şi numele social.

— Dommmie Sanley, aceste fapte nu-mi amintesc să Le fi în văr Ud în vreo istorie...

Hm! Aşa e! Istorie!

— Însăşi istoria e o istorie!

Istoria, dragul meu, e alcătuită de oameni. În ea a fost înscrisă o nouă... moarte fulgerătoare, mai tare ca ciumă, pe care publicul a imiteipretat-o ca fiind de provenienţă supranaturală, pentru împlinirea unor preziceri religioase...

— Mi-amintesc...

— ŢiAminteşti! Faptul acesta punea în grea încurcătură juderata lumii...

Şi cum spuneam, au vrut să topească cu energia lor... idolii, cari, din contră, se simţeau mai încălziţi de solzii glaciali, iar astăzi... vor să topească- ha... hai... vidul... vor să încălzească cerurile cu înalta lor prezenţă!

După o mică întrerupere, redevenind iar visător, Sanley zâmbi cu amărăciune. Nechibzuinţa confraţilor încrezuţi, ce-şi fac iluzia că au învins Natura şi chiar Omenirea, că ei sunt dumneaei aicI. Pe pământ, îl preocupa adânc în aceste dlipe apocaliptice.

— Dar, să revenim la chestia noastră, reluă el dupăce se, mai linişti puţin.

Tatăl meu e astronom, nu ştiu pe unde e ascuns şi el acum, de persecuţia resfrâmtă şi asupra familiei mele întregi. A fost foarte sărac, dar prin izolare de. Lume, prin muncă şi stăruimiţlă îşi înjghebă de, la o vreme un observator astronomic propriu. Era un pasionat al studiului cerului. A vrut să mă facă şi pe mine un ucenic al lui. A reuşit în parter dar eu eram atrais mai mult de chimie şi aceasta dintr-un punct de vedere foarte bine determinat: pentrucă în astronomie îi întreceam, pentrucă doream să ajung cuceritor de lumi astrale!

Visul acesta”, ca şi realizat acum, cu ajutorul chimiei învăţate* îl verţd vedea şi voi şi îl vefţi trăi din plin, vă asigur!

Adăogând la imensa avere primită pentru o altă invetnţiune, de utilitate publică şi considerabila sumă încasată de la Stat pe marea mea invenţie, razele siderale, mi-am putut satisface lesne dorinţele uiele extravagante.

Tiebue să ştii însă, că cea mai mare parte de radium, pe -care am acumulat^ am extras-o din însăşi focarul pământesc, în oare exista din abundenţă. Mijloacele de oaptare m-au constat sumi fabuloase, dar, ce importanţă au banii într-o călătorie siderală?

Această descoperire, ca şi a razelor siderale, a căror folosire cu adevărat utiflă abda o întrezăresc, va da omenirii posibilii tateia să sboare în curând până şi în cele mai îndepărtate constelaţii.

Se vor realizia vehicule intenastale din ce în ce mai perfecte şi cu ele se va atinge, ba chiar se va întrece iuţeala luminii...!

Apoi, vor urma la rând, transmutaţia materiei, întinerirea şi nemurirea corpului material, spre asigurarea stăpânirii, după ultima concepţie -a ştiinţei omeneşti şi a prescripţiilor biblice, a Marelui Cosmos, în toată puterea şi în tot înţelesul cuvântului, în adevăratul lui înţeles!

Acesta e visul suprem, adevăratul vis, a-l oamenilor ştiinţe: adevărate!

Suntem încă nivi, de credem că ştiinţa ar fi ajuns la apogeu, când mai avem înaintea noastră încă atâtea şi atâtea probleme grele de rezolvat!

Nu mai departe stomacul nostru... acest sac fără fund, ce se cere mereu umplut cu alimente voluminoase şd grele. El constituie încă o mare piedică pentru călătoriile mai lungă. Trebuesc vagoane întregi de provizia în/tr-o expediţie interastrală! Apoi necesităţile corpului nostru sunt foarte numeroase: tocmai când sîntein mai ocupaţi au treburile noastre, atunci, şi ele ne întrerup, şi ne întrerup. Imperios de la lucrul nostru, care uneori, cere continuitatea absolut ăf Deci avem de luptat mult, miai întâi cu, noi înşine, cu reducerea corpului şi nevoilor corpului nostru material, cum şi cu sporirea calităţilor şi facultăţilor şi. Puterilor lui fizice şi spirituale, caii stau atrofiate într-ânsul!

— Aşaaa!

Sanley făcu o pauză, ca şi când s-ar fi întors, tăcut, înapoi, la o răspântie, pentru a lua un alt drum. Apoi continuă:

— În facultatea de ştiinţe am cunoscut pe studentă, care este ^ acum soţi*a mea şi mama copilei care te aduse în sânul nostru. Ne am iubit ou pasiune, precum ne iubim şi astăzi. E întocmai fata, Pămiraţii ei o dăduseră cu sila profesorului Gt, oare stăpâneşte astăzi omenirea. Iat-o, chiar soseşte. E o fiinţă încântătoare.

Dupăoe se făcu prezentarea AH Sanley continuă: De mine se spune că sunt un smintit şi că visez Luna şi cu stelele... şi cu Soarele... în loc să mă ocup şi eu de o gospodăriespre bimeiie şi exis ten/ţa sau fiinţarea unei familii şi al ohştel de care ei se îngrijesc cu atâta interes. Dar, ce-mi pasă mie de insultele unor născu/ţi din1 insulte?!

Puţin după descoperirea-mi senzaţională, mi-au suprapus coroana de spini peste cea de hârtie. Noroc că am avut-o pe oea de hârtie... dedesubt I Astfel, mi-au adăugat şi supra -titlul de

asasin al omenirii. Treceam drept autorul moral principal al dezastrului1 uman!

Dar, eu, atunci* abia atunci am simţit adevăratul farmec a vieţii acestefoa şi acum îi dau dreptate să deplină crezare Mântuiitarului. I Când stăpânirea mă hulea şi lumea mă zdrobea cu bolovani: iată adevărata fericire! A suferi pentru ajdevăr şi pentru binele omenirii acesteia. A primi pentru bine răul, sau chiar moartea cel puţin* morală I Am fugit totuşi. Mai aveam lucruri de împlinit şi aceasta tot spre binele celor ce mă urau de moarte. Am fugit la timp şi m-am ascuns aici cu soţia guvernatorului, oare m-a urmat, lăsându-i ştirea că se aruncă în craterul unui vulcan. De fapt n-a minţit., În grabă... ina lăsat pe micuţa, Logodnica ta, care este fata mea dreaptă, înfiată de Ot. Ea ne-a sprijinit foarte mult în zădămic-irea urmăririi noasrtre.

De urma noastră nu ştie nimeni nici până în ziua de astăzi. Şi slavă Domnului! Precum vezi şi tu, ei; lucrează pe dibuite, deşi la lumina zilei, pe când noi., dar, haidesă-mi vezi racheta, adevărata rachetă-vidică!

Au mers cu toţii.

Un vagonet electric îi purta, printr-un tunel uşor înclinat în jos şi lung de mai mulţi kilometri. Se opriră într-o încăpere cilindrică de 30 meitii în diametru şi înaltă de 50.

În mijlocul ei, pe un sodiu de beton, sta pe tTei picioare, gata de sbor, cea mai curioasă rachetă ce s-a văzut vreodată. Avea rmmad cinci metri îri diametru, dar înălţimea ei era de 25.

Ionathan se pierdu în extaz, fără grai şi fără gândire. Abia întru târziu îşi închise ruşinat gura uitată deschisă şi-şi modelă privirea rătăcită Reuşi chiar să pună o întrebare:

— Pe unde o veţi (Lansă de ia o aşa adâncime?

— Prin tavan! Răspunse simplu omu-l care, simţea că îl subjugă definitiv, omul ce părea să fi concentrat într-însul secretul viitorului omenirii.

— Cum? Reveni automat tânărul Ionathan.

— Foarte uşor... Vezi colo., sus... o fereastră de quarţ? E destul de. Mare. Ea ne desparte de fundul oceanului. Împrejurul ei e un capac de oţeL Acesta, trăgându-se fin izid cu -tot cu geam, va da drumul. Apelor aici şi va lăsa bollidul nostru uriaş să se înalţe deasupra lichidului oceanic prin principiul lui Arhimede aplicat lai lichide! Şi numai când vom fi ajuns pe luciul... apei, vom aprinde propulsoarele!

— Exact!... Asta e cea mai bună metodă! Gândurile-mi rătăceau spre principii bizare inexistente. Prea m-a zăpăcit complexitatea acestei ascunzători.

Savantul continuă cu un gest de adâncă satisfacţie, în „timp ce în ochii lui licăreau semnele unei uşoare dorinţe de răzbunare.

— Dar, cu puţin înainte de plecare., voi înştiinţa pe Preşedinte, expunându-i situaţia şi invitându-l să asiste şi el, cu suita lui, la adevărata emigrare. Iar în momentul convenabil, îi voi face doar din batistă. Nu va avea timp nici să răspundă cum se cuvine aceluiape capul căruia a pus o sumă considerabilă, pentru a fi găsit Şi predat justiţiei... umane... căci în clipele următoare, vom şi pleca spre ceruri.

— Când şi cum v-a venit ideia acestei întreprinderi? Îl întrerupse deodată tânărul.

— Tocmai ne-am întâlnit în cuget.

Eram elev particular în primele clase de liceu când, într-o primăvară, stând liniştit pe o bancă dinrtr-o grădină publică din provincie, visam ia rostul creaţiunii şi existenţei noastre pe lumea aceasta, pe care o găsii atunci, că este consecinţa coordonării armonioase a proprietăţilor tuturor elementelor. Gândurile cele mai. Ulâmci mă copleşeam. Cu foamea mă deprinsesem de multNu mă puteam insă împăca cu taxele de examene pe cari tocmai trebuia Mă le achit, dar pe care în cele din urmă, profesorii binevoitori mi le-au redus aproape de tot.

Stând aşa, pierdut ou gândurile în nori... ochii îmi fură atraşi de nişte vrăbiuţe, ce se apropiaseră cu atâta îndrăzneală de picioarele mele, încât, dacă aş fi făcut o mişcare iube, aş fi prins vreuna din ele. Desmierdându-le numai cu privirea, îmi reamintii de o alta ttcenă asemănătoare, ce avusese loc cu un an mai înainte, şi: care îmi dăduse mult de gândit. Văzusem atunci câteva din aceste; înaripate, alergând pe urmele trăsurilor şi ciugulind de ici de colo râbe un grăunte rămas nemistuit compleGt de stomacul cailor. Şi mă minunam mult dece, aşa micuţe cum sunt, ele nu degeră de frig. Hrana Iot, această hrană sumară şi insuficientă, e constituită mai din nimic şi absolut totdeauna rece, dacă nu chiar îngheţată. Picioruşele lor, cât chibrit ele de subţiri, descoperite şi expuse gerului năpraznic, cum de nu înghiaţă?

Iată întrebarea pe oare mi-o pusesem eu pe vremea aceea!

Şi pe drept cuvânt, era o întrebare!

În primăvară deabia, ajvui libertateade gândire, când reflectai mai bine asupra rezolvării acestei. Întrebări neobişnuite, privind viaţa sburătoare. De aci trăsei concluzia, că la aceste fiinţe minunate se consumă pentru întreţinerea vieţii şi mai ales a sbarului, o energie foarte mare, în comparaţie cu aceea, pe oare noi ştim că poate fi oferită de o fărâmă de hrană simplă şi rece.

Am conclus de aci, că în pipota lor, are loc un proces chimic cu totul aparte, faţă de acela de mistuire al celorlalte vieţuitoare, un proces încă necunoscut nouă. Acesta, îmi pecetlui curiozitartea de a cerceta mai departe fenomenul, şi nu-mi mai aflai odihnă, până nu reuşii să-mi lămuresc în parte acest mare mister, pe care, ta vremeT îl voi pune în aplicare în întreprinderile mele extraordinare.

Şi preocupat cu astfel de socoteli; de. Multe ori, părând că mei nu mai trăesc în mijlocul unei lumi ignorante, într-o zi, la un examen de 3a Facultate, au râs cu toţii de mine, când le-am spus, t cu deosebită tărie, ce crezi?

— Le-am spus că noi, oamenii, ne încălzim iarna cu razele Soarelui strânse din vară!

— Ei, asta-i?! Făcu I-onathan „adânc surprinsşi el de noutote.

— Aşaj e, că nici d-îta nu te împaci ou ideia? Deşi lemnele pe cari le ardem, ne dan cea mai bună mărturie. De unde crezică şi-au înmagazinat ele căldura pe care ne-o dau, decât din razele solare? Plămânii lor, frunzele, ce crezi că fac în tot timpul vieţii lor, odată cu creşterea copacului? Asemenea albinelor ce culeg mierea din floride câmpului, ele acumulează din Soare căldura, pe care acesta. Q trimite în toarte părţile lumii cu minunatele lui raze!

Adă-ţi aminte din botanică, de rolul şi mişcările clorofilei fiaţă de graduil de intensitatea razelor solare. Dar nu numai a celor vizuale Adevăratele procese vitale se produc sub acţiunea ra&elor invizibile! În acestea stau adevăratele taine, adevăratele secrete ale vieţii organice!

— Toate organismele strâng în ele energia venită din SoarerL Şi, ca un corolar, acuma nu-mi, mai vine să râd de omuleţul din poveste, care cu. O răbdare de nebun sta ziile întregi la rând, cu oborocul la Soare, pentru a strânge şi pentru iarnă o părticică din lumină şi căldura ipe care vara Soarele o risipeşte cu atâta dărnicie l Prost şi smintit va fi păruit iacei omuleţ, dar a, fost un filosof far ăi de păreche, căci omenirea de după el, iată, de mult se încălzeşte cu conserve... solare!

Tot aişa şi cu -energia produsă de materia consumată... proces în caȚe s-ar părea că materia dispare...

Cred că nu te plictiseşte...

— O, nu! Acestea sunt lucruri absolut noui, din care omenirea a* putea trage incalculabile foloase pentru viaţa ei! Spuneţi, spuneţi mai departe!

— Numai câteva maj am să-ţi povestesc. Restul, le vei vedea în sborul nostru interastral, care va urma peste câteva ore...

Aşa i… Uneori, e foarte! Adevărat, că nouă oamenilor ne pare că materia dispare L. De exemplu grăsimea unui ins care munceşte.

Ei bine, aceasta nu dispare! Ci prin radiaţiile emanate prin „cea muncă, radiaţii ce se răspândesc în spaţiu, ea contribue mai departe la reconstituirea materiei.

Deci materia se preface în energie, energia se preface în mătorie. Materia e o acumulare de energie; energia e o desagregare <to materie. Materia e cantitate, energia e calitate!

Aşadar, totul, tot materie este!

Un aspect al efectului transformării materiei din materia grea tn energie (materie fluidică) este şi aceasta: Prin munca şi energia consumată, trupul, dar mai ales, sau mai hine vizibil, faţa omului, emană acea lumină vie invizibilă, dar atât <le bine perceptibilă chiar de ochii noştrii materialii!

Această lumină îl face pe individ, iluminat”, uneori până la în ireală, până -la scânteiere, mai ales când munca lui e spirituală tir înaltă morală!

Dar, nu numai grăsimile sau orice alt aliment greu se preface ui energie sau materie fluidică. Ci, rolul principal al acestui, fenoinen” îl deţine însăşi spiritul omului, şi anume prin gradul lui de I „iritate, prin puterea lui de a ţine legătura cu Divinitatea, cu Dumnezeirea. Căci grăsimile şi orice alte materii nutritive, sunt mai mult pmtiru întreţinerea materială a organismului, căruia îi dau puterea de rezistenţă, putere de a suponta trecerea prin el a forţelor divine, o, foiţelor radiante dini pământ, cari se scurg prin e17 precum şi a * lîXaillalte radiaţii, infinit de muite” ce vin din afară şi cu cari cele iwlmânrtieşti iau contact în organism.

Omul

Mulţumeşte doarcu captarea acestor forţe, IV el nu-I interesează ce sunt în realitate şi de unde provin, pentru -i găsi şi trage din iele adevăratele foloase: Electricitatea e numită i-lecitricitate, şi atât. Nu-i mai intresează că -această electricitate este o radiaţie, că această radiaţie emană din pământ şi se întâlneşte i-ti. Radiaţiile -ce vin asupra Pământului din miliardele de aştri căiri nr înconjoară Pământul şi cari, dacă le-am cunoaşte în adevăratele lor taine, am obţine foloase nebăniuite. Baata noastră fiinţa degeiueşi decăzută mai jos decâtgâzele cele mai neînsemnate!

Căci, iată, nu mai departe instalaţiile gigantice, pe carii noi oajicnii le facem, pentru a ajunge; -la nivelul celor mai umile insecte?

— Cum?

— Bine! Cu aparatele de radio difuziune, pentru cari furnicile exemplu, nu au nici cea mai mică instalaţie şi totuşi, în minus- „uleie lor antene au, radio î Radio, domnule, înţelegi? Radio!

Ele au această enormă instalaţie în cilii lor aproape inviîHbiii!

Această formidaMă putere, cu. Oare ele comunică între ele de distanţe considerabile, în mod curent, fără nici un efort prea obositor. Cu cei doi ciili-amitene ele adulmecă din aer undele hertziene de anumite lungimi. Dacă omul ar afla lungimea acestor unde, ar ajunge să cunoască şi gândul nu numai graiul furnicilor!

Îţi închipui ce ar fi atunci, pe Pământ. Omul ar sta de vorbă şi ou insectele. Noroc că nu prin viu grai, de astea suntem sătui cu toţii, ci prin, vorba gândului. Aceasta nu-i exclus să se înfăptuiască odată şi odată. Căci omul a avut şi el boaite aceste puteri într-ansul şi încă într-o măsură incomparabil mult mai desvoltată decât la celei aţe vieţuitoare din jurul lui, al căror rege este.

Dar,.,

— Dar…

— Le^a pierdut!

— Cum din ce cauză?

— Din cauza decăderii! Din cauză că A. Fost abuziv dintru început. Abuziv şi nemulţumit, veşnic nemulţumit, de ce? De ceeace Cre-atorui i-a pus la dispoziţie, de ceeace Tatăl ceresc i^a dat, de cale -cu care El l-a dotat, ca pe un adevărat fiu al său!

Progresul technic deci, e o înjighejbajre artificială a omului, pentru înlocuirea calităţilor sale naturale, de cari el a fost de po-ses^dat I Şi această deposedare se datoreşte propriei lui neglijenţe.

Odinioară nici animalele de rând nu enau sălbatece. Ele trăiau în perfectă armonie cu omul, faţă de care simţeau că sunt datoare cu o ascultare desăvârşită, spre binele lor, cum Omul trebuia să dea ascultare desăvârşită spre binele întregii crea/ţiuni din stăpânirea luij, Celui Care l-a creat şi Care nu l-a lăsat lipsit de toate sfaturile necesare, cum trebue să trăiască pentru a fi fericit în veşnicie.

Darr omul, a devenit el însuşi, mai sălbatec decât animalele, decât ansăşd victimele sale, faţă de cari s-a purtai! Nelegiuit. Bietele animale I pentrucă s-au apărat, au devenit sălbatece. Totuşi ele n-au întrecut pe om, deoarece omul a întrebuinţat şiretenia şi vicleşugul de care ele nu au fost niciodată capabile nici până în ziua de astăzi (

Acesta e rezultatul greşelilor, al mărilor greşeli omeneşti, al greşelilor ireparabile şi de neiertat, cari xm ce pot iarba, chiar dacă Dumnezeu ar vrea I Urmarea e sbuciumul nesfârşit din neaim în neam.

Astfel, OMULiMINUNE de odinioară, a ajuns şi tinde încă mai departe să ajungă O STÂRPITURĂ, mutilată de boli, de tot felul şi

trupeşti şi sufleteşti UN MONSTRU hidos şi extrem de periculos sie însuşi.

Şif pedeapsa e cu atât mai mare şi mal grea, cu cât omul, bietul om, ajuns atât de desmoştenit, nu mai e în stare să se refacă, nici pe calea artificială, necum pe cea naturală. Prin el însuşi nu mai. Poate să revie cel puţin nici până la nivelul celor mai umile dintre victimele sale, animalele î

— Şi dacă totuşi ar putea vreodată…?

— NHm I te interesează…

Ar putea! Nu este exclus, Ar putea, dacă air vroi.

Dar aceasta, numai, dacă-ar ajunsge să-işi înţeleagă rostul pe care îl are în Cosmos.

Dacă s-ar hotărî pentru aceasta.

Dacă ar renunţa, odată pentru (totdeauna, la toate răutăţile, carM stăpânesc până în) măduva oaselor.

Astfel, ei ar reînvia în puterile Dumnezeului său, Care l-a creat întreg şi nu schilodit cum el astăzi este, din propriile lui slăbiciuni.

Dacă oamenii ar fi ales dintru început calea, cea bună, oricât s-ar M. Înmulţit ei pe Pământ, tot n-ar fi ajums cineva în suferinţă; „adevărata ştiinţa li-ar fi pus la dispoziţie mult mai multe bunătăţi pentru traiul (tor fizic şi intelectual, decât le^a oferit EDENUL, încă de pe vremea lui ADAM! Şi aceasita, fără muncă istovitoare şi neLoloeritoarec de oare el astăzi are parte?

CAR VIL Perspectivi: nemaipomenite.

— Aşadar, astăzi, prin ştiinţă, prin tectonică, prin acest progres, artificial, am ajuns totuşi, să aflăm lucruri de „o valoare neînchipuită, lucruri cari uimesc pe însăşi descoperitorii lor, lucruri cu cari ne-am putea ajuta, chiar la această refacere morală, despre care „un vorbit.

Printr-o judecată sănătoasă şi cu ajutorul acestor elemente, noi uduneaidi, am putea: ajunge departe* 6-ar putea spune foiarbel departe.

— Dacă am fi nevoiţi să ne transportăm pe calea artificială tocmai în ail-te lumi, peste orizonturi9e noastre, şi peste orizonturile celorMite lumi înconjurătoare, până c&ncoJo cfe stele!

Cunoscând armonia universală, este. Impasibil să nu reuşim de a ne împlini visurile noastre idealiste, oricât de fantastice ar fi ele!

Chestia smulgerii noastre din sistemul nostru solar, ar deveni. „ nimica, toată pentru noi oamenii de ştiinţă!

Şi, paralel cu aceste realizări, în mod automat, ne-am redea – volta şi forţele naturale pierdute cari, în realitate încă există în, noi, atrofiate de neantrebuinţare. Ele fiinţează încă, în stare latentă, în sâmburele vieţii noastre, în nucleul fiinţei noastre degenerate, în nucleul tăinuit în adâncimile fără de măsură ale făpturii noastre pământeşti. În acesta există încă toate aceste forţe despre cari am vorbit.

Apoi, ca ajutorul acestor aparate, se va ceti şi gândul oamenilor. Atunci, cu toţii vor trebui să se corecteze, să se refacă, să se prefacă, să se renască într-o altă viaţă.

Cei încăpăţânaţi, vor fi stârpiţi cu hemâlui-ba, în interesul genera! Ai omenirii noui. Prin anumite dispozitive, ochii noştri vor ajunge sensibilii.

— Mai întâi pe cale artificială.

— La aceste raze. Atunci vom putea vedea, ce se petrece în deochiartele circumvoluţiiuni ale oreerilor umani şi în adâncimile inimii omului! Craniul va fi transparent ca sticla şi minciună nu se va mai putea ascunde de văzul nostru nici sub ziduri de munte!

Se vor realiza dispozitive, cari vor mustra, chiar şi gândul călcării vreuneia dintre legile sublime ale Dumnezeirii, legi oari au fost date numai şi numai pentru binele şi, păstrarea integrităţii noastre!

Toată energia omenească, precum şi toate energiile materiei ce ne înconjoară şi oari sânt incalculabil de mari prin transmutaţia materiei, vor fi folosite în chip minunat spre fericirea în cele din urmă a acestei omeniri! Atunci cu toţii vom fi în adevăratul Rai. Unde vor domni adevăratele legi divine.

Cu razele cosmice şi siderale, ne vom prelungi viaţa cât vom voi şi în plus, ne vom întineri şi înfrumuseţa trupul La fel cu sufletul care va trebui să rămână curat şi neprihănit, în adevărata Ini viaţă i O, dări noi, oamenii, suntem prea aproape de noi, pentru a ne putea vedea pe noi! Constituim sublima poezie a Cosmosului îs veşnicie şi iată, ne credem un noroi netrebnic, vrednic de pieire?

Deaceea, nici nu ajungem, decât noroi!

Şi cu drept cuvânt, trăim acum timpurile acestea!

Dar, să revenim la chestia noastră: Între cei patru păreţi ai navei, din cari trei sunt dlntr-un metal absolut nou, iar unul, exteriorul, din oţel cromat, sânt trei spaţii, izolante cu destinaţii diferite. În unul din ele am o respectabilă pătură din gazul oxan, a cărui metodă de obţinere o păstrez încă pentru mine. Acest corp fluidic, este o nouă, dar şi cea mai perfectă atare alotropică a oxigenului. Pe lângă că ţine locul ozonului, ca protector contra razelor cosmice, mai are şi rolul de absorbant cu nespusă aviditate a razelor siderale, oricât de concentrate ar fi ele, faotorul. Principal al puterii destructfve, din razele ucigătoare stăpânite astăzi de omSă poftească) deci, să ne suprime şi pe noi, ca pe şoareci, cu amma cu -care au redus omenirea sub aceeaşi conducere...!

CAP. VIII Moştenire fatală Chimistul făcu apoi iarăşi o pauză. Gândul i se întoarse la. Muşuroiul vulcanic în care se aflau.

În ochii Irud licăreau scânteieri noui, ciudate. Era radiaţia unui foc lăuntric, rezultat din starea născândă a celei mai mari glorii, ce a putut visa vreodată un muritor. Pe bulzeie lui se putea observa reflexele unei aprige lupte sufleteşti, ce se dădea între omul creator şi între instinctul moştenit al răzbunării.

Cine, pe cine, avea să învingă?

În realitate, nu era decât dorinţa vie, de a da o lecţie memorabilă şi folositoare confraţilor rătăciţi.

El încheie frământările lăuntrice cu verdictul încă demult cugeta t:

— Şi, când vom fi la trei – patru mii de metri deasupra oglinzii lichide, sub nori, de nu va fi senin, vom aştepta o olipă, pentru a vedea deaproape cum, după un timp bine calculat, ascunzătoarea aceasta va sări în aer!

Se va produce un mic accident... prin provocarea unea erupţii vulcanice veritabile. Explozia va lua naştere din combinarea restului de oxan cu hidrogenul, ce umplu cele două camere abia separate între ele, situate sub noi şi legate electric cu altele două de la gura vulcanului. Descărcarea curentului.de înaltă tensiune se va produce în momentul când indicatorul secundar alpenduâei din părete va atinge legătura scurt circuitului.

Astfel vom pleca -de pe Terra, al cărei nume fixat pe astronava noastră, va fi purtat spre alţe pământuri.,.

Bineînţeles, curioşii... vor trage o spaimă sănătoasă... ca o amân iixe de neuitat, a ieşirii noastre din mărunitaele planetei încleştate în ghiarele lor de fiare turbate.

Aceasta va îi o emigrare, ba chkzr o evacrare, o dublă evadare/

Termină cu privirile pierdute vag în păretele de deasupra, prin care părea că întrevede ceva... deşi nici o vietate nu e la o aşa adâncime. Un reflector lumina puternic acum abisul de

dedesubt, până departe... sus..., dar nimic deosebit nu se distingea în mas sele apeflor.

— Aşi fi curios să aflur cum de ai putut lucra singur toate acestea!” reluă Ionathan1 mulţumit.

— Nu singur: am avut şi eu partizanii mei, nu politici, ci dintre deziluzionaţii vieţii sociale, dintre persecutaţii societăţii. Păcat însă că o parte din ei, dupăce s-a terminat ce a fost mai greu, s-au dus, au plecat lîntr-un tunel să cerceteze cauza scăderii caloriilor pyrosferice ce ne furnizau energia dinamică. Şi buni duşi au rămas. Erau trei savanţi de mare validare. Pierderea (lor e o mare pagubă pentru expediţia noastră, căci am fi putut ridica chiar douăzeci de persoane cu nava aceasta.

— Dar cine sânt celalţi afară de nod?

— N-avea grijă. Vor sosi şi ed la timp. Sânt oameni cari merită fiorii acestei expediţii.

Şi pe când e plecarea?

— Ai devenit nerăbdător.

— Mi se pare şi mie...

— Te înţeleg. Totul e gata şi vom pomi peste... peste...

Şi după. Un mic calcul, pornit de la pendulul din părete, chimistul complectă:

— Exact după 53 de ore!

Vom sbura cu iuţeala. Medie de 90 de kilometri pe secundă După şase zile vom descinde pe planetă, inferioară vecină, căreia tocmai îi vom ieşd în cale.

Atât de bine e calculat totul atât de sigur sunt de reuşita aceasta încât pentru prima oară în viaţa mea, mărturisesc mai dinainte o realizare atât de neobişnuită.

— Ce aţi rămas aşa pe gânduri

— Mă gândeam în acest moment, dragă lanathan, că odimiioarii wiam şi eu unuJl dintre cei mai săraci oameni din lume. Nici cu m/un dltorii cei mai de rând mi puteam M comparat, cari tot mai aveau ceva în jurul fior, în casa lor! Doar visurile de-mi erau bogate, exagerat de bogate. Din cauza lor însă, eu eram obiectul de batjocură al tuturor. Eu nu vedeam decât visurile mele, în timp ce lumea nai niă vedea decât pe mine, pierdut în ele! Uf! Lumea asta fără pic de visuiri! Eu le aveam şi pentru ea! Nu trăiam decât în ele şi cu ele. Nu mă hrăneam decât cui ele şi mă odihneam în ele fiţe în timpul de veghe fie în timpul somnului. Cu ele mă mângâiam, în ele pluteam, cu ele sburaim în sferele cereşti. Cât visam eu să am un telescop bun şi cât m-am sbăitut eu pentru a-l avea. Apoi am/dorit un observator, apoi un laborator şi îm cele din urmă posibilitatea construirii unei rachete!

Apoi… cuceririle astrale! Suferinţele îndurate n-au fost decât spre oţelirea trupului şi sufletului meu pentru aceste întreprinderi -extraordinare, atât de necesare acum omenirii oare m-a batjocorit I CAP. IX EMIGRAREA Peste 51 de orie.

— Chimistul radiodifuza omenirii, următorul mesaj: Alllo, Janeiro, Preşedinţia!

Aici, Sanley, în insula Stearpă,., dim Pacific, la 278 miile West de Galapagoisi, exact pe ecuatorul vechiiu. Un mic vulcan stins reapărut deasupra apei, îmi serveşte de refugiu. Peste două ore vom pleca spre Venus.

Mai meng cu iruine: soţia mea Ara, fosta soţie arbitrară a lui Ott, Liana fiica ei şi a mea, fostă oficial a Preşedintelui, cu logodnicul ei Ionathan Spiitzberg, navigatorul Gan, fizicianul Dac, chirurGml Eugen, filosoful Siwo, Graziella-Sinai, iMitta Fifun, toţi renegaţi… ai societăţii ilustre… din care aveţi fericirea de a face parte!

Aveţi destul timp, pentru a veni, să ne faceţi cinstea, de a asista la emigrarea noastră şi deci a speciei umane de pe Pământ.

Nu, uitaţi armelie de raze,. Vă vom (fi la îndemână, vă asigur, în clipa cât vom poposi pe luciul oceanic de lângă insuliţa ignorată în măruntaiele ei ne-am făcut intrarea pnin\u238?nsăşi craterul vulcanic fumegând de erupţii comandate. Bună ascunzătoare, nu? Ha,., ha., ha... Iată rezultatul persecuţiei dată! „asupra unor binefăcători,!

Binevoiţi a notă că în tot timpul călătoriei noastre, vă vom (line în curent cu mersulexpediţiei şi cu noutăţile: descoperite. Vă vom comunica apoi din lumea nouă, secretul navei noastre, pentru a putea veni şi voi acolo, când vom; fi plecaţi spre. Alte planete sau constelaţii.

Ne e milă, nu des voi, ci de cei treizeci de mii de oameni rămaşi pe Pământ!” *, N. B.: Pentru a nu avea însă grave neplăceri, să vă opriţi la cel puţin 8-10 kilometri de insulă. Ne veţi putea prea bine privi ou lunetele şi mângâia... binecuvântându-ne şi de la această din tanta, cu razele voastre sacre... ou care aţi mângâiat omenirea!

După 98 de minute, cei şaptesprezece oameni erau în vidonava

— Şi acum înainte! Strigă Sanley, pentru a nu face plecarea muită.

În clipa următoare, apele năvăliră îngozitor, umplând în câteva secunde încăperea subterană. Racheta se ridică în sus. Oblonul se deschise complect şi ei începură să se înnalţe repede prin lichidul cald şi întunecat a-l oceanului.

Peste 8 minute ajunseră sus, deasupra. Priviră în jur. Patrupacheboturi rapide, venite din: regiunea Panama, cercetau prin vecinătate, iar din văzduh aerorachetele căutau în toate părţile, tăind aerul nebuneşte, oa păserile când prevestesc schimbarea timpului.

— Lacomilor! Strigă prin Radio conducătorul rachetei, mai mult scârbit decât surprins.

Bestii hămesite de cadavre! Complectă el furios, văzând manevrele teribilelor tunuri de raze. Se arătară la ferestre. Pe unui din vapoare coborâse şi Preşedintele.

A fost o întrevedere mută, în care s-a vorbit în câteva secunde, mai mult decât în toate oratoriile lumii!

Nu mică le fu surpriza şi furia când observară imunitatea eva daţilor.

— Decolare! Tunurile de foc! Strigă deodată comandantul Şe înnălţară imediat. Deodată o trosnitură Ie îngheţă sângele.

O aeronavă inamică fusese spintecată de rachetă şi se prăbuşi ruptă în două.

Cerul era senin.

Dupăce ajunseră ia patru-cinci mii de metri, văzură sub ei cel mat înspăimântător spectacol ce a fost înfăţişat vreodată unior muritori. Itn aceeaşi clipă în oare s-a produs explozia subterană, se auzi şl căpitanul răcnind, ca o fiară rănită:

— La Cer!”

Astronava sbuGnţj vijelios s<pre stele…

Comandantul avea obiceiul, ca orice acţiune să o facă numai dupâce îşi strigă sie-şi comanda. Astfel, în acelaş timp, avertiza şi personalul.

O clipă mai mult de întârziere le-ar fi fost fatală, căci trombele marine ce sie ridicau spre ei ca nişte balauri răzbunători cu dinţi din sfărâmături de vapoare, şi blocuri de roce, i-ar fi nimicit oa pe nişte fluturi., În clipele următoare ei părăseau atmosfera Pământului xămas grav rănit prin naşterea vieţii pentru alte lumi,

— Cât p-aci să intrăm în mocirla adversarilor, făcu uşurat AII Sanley. Ne-am fi înneoat la mal,. Dar, eram eu sigur… pe căluţul meu cuminte… şI. De pur sânge sideral! Smucitura contra

gravitaţiei ne-a cam pus la încercare, dar, dacă am scăpat teferi din aceasta, însemnează că oricare alte inconventiente s-ar mai ivi, vor fi trecute cu bărbăţie… îmi pare rău de dânşii. Îngâmfarea le-a adus pieirea. Cine l-a pus pe Ott, să coboare pe vas? Căci sunt sigur că Unele dintre aerachete au reuşit să iasă din acest iad I Ura şi prostia au fost şi au rămas vrăjmaşi de frunte ai oamenilor, încheie savantul, în timp ce urmărea cu privirea evoluţia catastrofei Se vedea bine cum insula de sub ei, în loc să fi dispărut din cauza îndepărtării lor, ea apărea ca un mic continent

— Dar cum or fi înţelegând ceilalţi evenimentul? Se întrebă Ionathan şi îşi roti ochii prin aeronavă. Nu mică îi fu însă surprinderea când constată că întreg personalul navei privea fără clintire Î21 „sus.

Ce văd ei? &e întrebă numaidecât Ionathan rămânând pe gânduri. Absenţa tuturor faţă de cele petrecute sub ei îl îngrijora. Privi şi el în sus şi văzu că aveau dreptate. Cu toţii uitaseră Pământul. Pentru nimeni co codoşul de lut nu mai însemna ceva. Privirile oamenilor plecaşi de pe el erau pironite în stelele cerurilor, fie plimbau liberate parin spaţiul fără de margini care acum se vedea clar, fără piedicile ce” ţii sau fluctuaţiilor atmosferice cari pe pământ stricau totdeauna observaţiile astronomice, acoperind adevărata frumuseţe a Necuprinsului.

— Primul pas în: t” r-un nou mediu de viaţă, deşi primitiv făcut, e totdeauna cel mai impresionant şi cel mai important, fiindcă consti-tue cu adevărat un început, îşi zise în gând lonathan şi se alătură de ceilalţi, pentru a (fi cu ei, pentru a lua parte cu ei la marele spectacol sideral, ce se desfăşura în jurull lor şi în sânul căruia ei trebuiau să-şi afle o viaţă nouă.

— Pentru înfiinţarea unei lumi noui, mai bune, mai fericite.

Totuşi, conducătorul naivei era foarte calm. Ca şi când n-ar fi fost pentru întâiaşi datfă pe astfel de meleaguri., el îşi făcea datoria, întocmai ca taxatorii de tramvaie, cari anunţă pasagerilor staţiile sau evenimentele întâlnite în oale.

În schimb situţia spirituală a însoţitorilor săi, se prezenta cam ciudată. Nimeni nu mai auzea nimic. Fiecare sta neclintit la geamul său, absent de existenţa sa fizică.

Gândurile lui Ionathan însă, erau, la şeful expediţiei. La un moment dat el tresări, căci chimistul îi atinse pe neaşteptate mâna, pe oare o ţinea pe pervazul geamului din faţa lui. El îl trase uşor spre un alt ochiu, spre un ocbiu optic din părejele opus:

— E primul astru, îi şopti el.

— Care din cele mai vechi timpuri ne-a dat a înţelege că nu numai PămânitUl nostru e, pământ. Na va trebui cu toate acestea încă muiltă vremer pentru a reuşi să-l exiplorăm. Are o atmosferă rarefiatlă şi aceea-i cufundată mai mult în craterele, în grotele şi crăpăturile foarte adânci ale scoarţei, în care se prea poate să existe şi oameni. Dar, o deschidere a rachetei noastre deasupra Lunei, ar însemna pentru noi, un fel de moarte în vid!

„Moartea în vid!" scăpă Ionathan tare fără să vrea; de dalta aceasta echipajul, ca prin minune se întoarse automat spre cel ce grăise cele trei cuvinte. Ca electrizaţi ei se mişcară ca unui întrebând cu privirile speriate către cel cele rostise. Un gând groiazinic îşi făcu Joc în mintea lor. Se vedeau cu toţi plutind ca o pulbere împrăştiată în goldl spaţiului interastral. Presiunea grozavă din gingaşul corp omenesc s-a liberat... şi acum trupul sfărâmiţat, ca o -miniatură a Universului, sboară rebel prin Nemărginire...

— Oare nu e mai uşor astfel, să ajungi în toate stelele deodată? Zise Sanley fiilosofând pe socoteala propriilor sale concluzii.

Atâta trebui, ca ceilalţi să se pună în mişcare şi să înceapă l-l pune iei de fel de întrebări, cehii care astfel reuşi să-i sustragă Io 141 u, iJtarea de sine l-ru care căzuseră.

Bolid I Ţipă Alii, drept răspuns.

Coi era? Prin faţa navei trecuse o lumină, o dâră lumân-oasă dr c uiloare gălbuie., Primul bolid!” reveni repede comandantul. Era aur sau ceva Momănă-bor. Noroc că a trecut cu-o zecime de secundă mai devreme.

Nu zâmbi nimeni.

Comandantul observă că ideia morţii în vid se încuibase adânc ul sufletul echipajului său. Deaceea căuta ocaziile să le împrăştie acest nor întunecos din închipuirea lor. Avea nevoie de linişte şi prezenţă de spirit din partea însoţitorilor în această călătorie neribişnuită.

„N-aveţi teamă” începu el. Napropiem de jumătatea drumului, şi aceşti nepoftiţi vor deveni inofensivi, pe câtă vreme îi vom rhjunjge noi uşor dintr-o coastă... Ba, vom şi captura pe unii din ei în plasele de oţel, pe cari le avem special amenajate; Ne vor răsplăti ei spaima pricinuită.

Cum nu există... mare fără peşti periculoşi pentru navigatori, tot dşa nu poate fi nici vid fără corpi streini ce pot sgudui catie puţin, pe orice curajos s-ar avânta în el pentru prima cară, complectă bai. Rânul Can, cane navigase mult pe mările şi oceanele Pământului, Nu termină de spus şi iată că sala de conducere a rachetei fu invadată de o mulţime de păsărele, isteţe şi vesele, cari umplură atmosferă cu ciripitul şi voioşia lor. Păreiau intrate prin păreţii navei din oceanul fără de măsură, prin care cu toţii treceau ca şi cu un submarin. Erau atât de blânde şi căutau prietenie cu ei. Fără aici cea mai mică teamă, înaripatele se aşezau pe umerii şi capetele oamenilor din nava siderală, cântând tot felul de -triluri. Păreau că se află înibr-o pădure planetară. Erau păsări căutătoare, câte o pâreche din fiecare soi.

Surpriza avu un efect atât de mare., încât cu toţii uitară subit moartea imaginată în vid. Părea că praful în care se văzuseră, prefăcuţi se schimbase în păsărele pline de viaţă şi de veeeliie.

— Pentru fiecare câte o păreche! Luă cuvântul Liana, fata surprizelor. Să le daţi câte un nume, să le dresaţi, şi să vă fie burii Însoţitori în călătorie!

Comandantul se veseli cel mai mult de fapta ingenioasă a fiicei sale. Se simţea ajutat în clipele grele, când el nu va mai putea face nimic.

— Teoo – eaooo…, tec – eaooo, răspunse o privighetoare, ce nici nu se vedea de sub pletele fetiţei care vorbise.

— Unde mă iei? Interveni Eugen.

— Căci te-am luat noi pe tine, privighetoare mică cu glas duimrnezeesc!

— Ce spui, prietene, adăugă navigatorul Can. Nu vezi că ea cât e de mică ne-a luat pe toţi şi ne transportă, sufleteşte, unde nici n-am fi gândit cu câteva clipe mai înainte?!

Cântă, cântă, bulgănaş de lut (însufleţit de Dumnezeu! Cântă! Fă-ţi concertul favorit! Aşa… aşa, ajutaţi-o şi voi! Hai, pe muzică… copii I S

Şi racheta sbura, soura fantastic, către lumea venusiană. În navă se crease o atmosferă atât de însufleţită, încât ax toţii uitară complect de a mai privi pe ferestre.

Şi erau atât de absorbiţi de distracţia cu micile starătoare, încât urechile lor nu i-au putut trezi la sgomotiul de alarmă făcut; de aparatul de radio, cu care se obişnuiseră aşa deodată ca şi cu ceva inexistent.

Comandantul remarcă cel dintâi sbârnâitul şi îi făcu atenţi pe toţi la această stare a sensibilităţii nervilor, când atenţia omului este ocupată cu ceva absolut nou, într-un mediu nou de viaţă.

— Ce-or fi vrând, pământenii? Zise el vesel.

— Allo… Terra… se auzi atunci în. Receptor.

— Auziţi, au şi cetit numele locuinţei noastre siderale, în cele câteva secunde de întrevedere de pe ocean! Zise Sanley, zbucnimd într-un râs sănătos. Asta dovedeşte căau scăpat unele dintre aerachete, complectă el satisfăut că au mai rămas martori ai minunatei lor plecăii.

— Da, Terra, în vid?

— Vorbeşte fostul Vicepreşedinte Ciclop şi actualul Preşedinte al Omenirii! Am comunicări importante pentru voi (fugarilor!

Apele au acoperit Mexicul, pentru a da naştere în jurul exploziei din Gailapagps unui continent cât Oceania. La fel şi cu ţU naturile Amazoanelor, cari au dispărut sub ocean. Valurile oceanului au spălat mai multe din arhipelagurile din Pacific, iar lai antipodul exploziei s-a ridicat un lanţ de munţi circulari închişi şi înalţi până deasupra norilor constituind astfel o extremă curiozitate a încreţiturilor scoarţei.

— Domnilor! Oxanul nostru a străpuns diametral Pământul! Bravo, domnule Ciclop ne bucurăm, că pe un preţ neînsemnat, mai neglijabil decât cel pus de voi pe capul lui, Samley, v-am mai dat şi vouă câsteceva de lucru şi noul terenuri şi fenomene cosmice de studiat…

Dar nu ne-am aşteptat la o aşa burzuiLuială a scoarţei. Probabil că liitosfera mocnea într-un desecihilibru foarte mare şi o atingere oa a noastră, i-a fost suficientă, pentru a-i produce aranjairea pe knensu-i focar pyrosferic. Eu cred că prin aceasta s-a asigurat Pământului o linişte de cel puţin o mie de ani…!

— Totuşi, nu-mi vine a crede un lucru… gândeşte-te, domnule, aproape treisprezece mii de kilometri prin massa piirosferei să acti orneze explozia I? Asba-i fantastic! Asta-i fantastic!

— Ondulatori ile!”

— Da (vibraţiile ondulatorii, directe în massa fluidică, topită, şi sub marea presiune… la oare se află… O! Dar asta e din căile afară de interesant!

— Mi se pare că tot vouă v-aţi dat! De lucru,

— Nu eşti cumva gelos, domnule preşedinte…

— Ascultă, Eugen, să lăsăm ironiile şi să revenim la chestia wilei. Recunoaştem în unanimitate meritele lui Sanley.

— Prea târziu, prietene… strigă de la locuil lui, chimistul, care u-ar fi dat una din experieneţeie lui (pentru cea mai mare consideraţie socială apământenilor. Căci, nu bogăţia sau gradul social, ci sufletul îi dă omului adevărata lui valoare.

Ciclop, care auzea şi conversaţiile din rachetă, îşi continuă (raizar ca şi când n-ar fi auzit răspunsul şefului evadaţilor. Ştia el că <ue o altă veste pentru SanLey, care-l va răpi imediat de la preocupaţiile lui. Astfel, el continuă, foarte sigur de izbândă:

— Şi în consecinţă, am ales cu începere de mâine, ca Preşedinte, pe,.

— Pe cine hei, pe cine?… AH o Pământul!

— Pe Georg Sanley!

— Ce-ai „puia? Mai zi odată! Sări ca – ans savantul dela locul iui, de experienţe. Şi tunde l-aţi găsit? E tatăl meu!

— Desigur. A răspuns ia chemarea noastră prin radio.

— Bravo, amioe! Suntem. Împăcaţi cu drept cuvânt şi vă pranit ca îndată ce vom ajunge pe Venus, să vă comunic principiile anele în construirea de rachete. Până atunci avem mult de lucru pe aici… Nici în vid nu, există drum perfect netezit. Mă ierţi că iţe voi fi jignit mai adineauri, dar tu ştiif că cinezi vede defectele este un om, iar cine se şi scapă singur de ele, e mai mult decât un om.

— Ai dreptate, Sanley, ai dreptate în toate cele ce spui şi fiaci. Asta chiar ca duşmanii ai tăi, am recunosout-o. Însă, pentru chestia rachetelor va tiebui să vii tu personali, căci e vorba de o sută deodată, răspunse Ciclop. Notează, adăugă iei, că lumea

vrea să emigrele toată deodată. Frigul se resimte bine. Soarele se micşorează mereu şi am impresia că-l văd dispărând ca o simplă stea de mărimea ai şaptea. Ne afundăm încet şi sigur în Neant.

— Hei, dar asta, să şfiii, că-mi place grozav! E o veste minunată pentru mine! Bieţii oameni! E deajuns să se dea un semini de reulşită într-o acţiune considerată pâină atunci ridieulă sau fantastică, şi iată că până şi profanii cei mai de rând devin aşa deodată interesaţi şi cunoscători… Ha… ha… ha…

Sanley râse iarăşi cu. Poftă. Nu putea altfel. Nu putea trece fără emoţie peste aducerea aminte a atitudine! Acelora ce-şi ihrăesc viaţa într-o incalificabilă înfâmfiare şi prostie, Apoi, rămase pe gânduri. Prin minte îi străfulgerară feL. De fel de amintiri din timpul construirii navei, când întocmai ca Noe cu corabia lui, era batjocorit şi respins de omenire.

— Sanley! Strigă! Deodată filosoful Siwo.

Ochii îi erau ieşiţi din orbite; -gura deschisă, buzele uscate. El se silea să tragă în piept mult, cât mai mult aer. Chipul palid al şefuluiu accentuă spaima-

— Oxigen. Nu mai este oxigen!

Ce facem? Îngână bătrânul Siwo, învineţi t de insuficienţa de oxigen din aerul limitat al rachetei.

Sanley rămase trăsnii i: Turcul vorbea stricat, dar Sanley înţeJceo n/umaidecât despre ce este vorba. Şi dacă nu simţea şi el acum lipsa oxigenului, acest gaz absolut indispensabil vieţii organice, ar fi crezut că însoţitorul lui tuciuriu, a înebunit subiţi din cane ştie ce emoţie a călătoriei.

„Iată avantajul de a nu pleca singur în. Tr-o călătorie lungă în necunoscut, gândi el şi îndată dădu buzna ca năucit încoace şi încolo…

Zadarnic1 însă îşi frământa creerii; în van îşi implora memoria, pentru a-i da amintirea scenei încărcării bazinului rezervă. Plecase cu el gol... era sigur. Asta o spunea chiar cilindrul, ale cărui orificii erau acum larg deschise, Rezerva goală! Rezerva goală! Oxigen! N-avem oxigen!

Aceste câteva ultime vocale şi consoane îi străpungeau ca o ploaie de gloanţe creerul lui obosit şi sdruncimat.

Thiiiiii! I!... făcu el, reînviind un gest proletar de pe vremuri. Unde mi-a fost capul?!

Şi împieticindu-se, el dădu fugă în dormitor, unde îşi găsi: soţia luptându-se şi ea cu insuficienţa de aer bun.

— Oxanul! OXAiNUL! Răcni ei, trezit de spectacol.

Şi omul, care construise închisoarea aceea cu aer limitat, ei oare o înzestrase şi cu oxan, fu silit să constate îndată, că şi acest gaz, din care s-ar fi putut întrebuinţa destul în locul oxigenului, era din nefericire departe, nespus de departe, pentru a putea fi obţinut şi folosit!

Zdrobit, el căzu pe gânduri. Prin minte îi trecură, ca ntr-un Lilm. (fel de fel de tablouri şi amintiri. Peste toate trecea uşor. Una însă îi opri mintea în ioc. Era mustrarea! Se zgudui până în măduva oaselor... O simţea pentru mtâiajşi idată! Nu vă răzbunaţi. Răzbunarea este a Mea, zice” Domnul. „Răspundeţi răului cu bine Eu am învins lumea”.

Nu avu însă destul timp să reflecteze asupra acestui gând, căci din sufletul lui ieşi uin strigăt straniu. Perspectiva nimiciiriti aşezată deacurinezişul în drumul larg deschis al păcatului, 11 desnădăjduia, îl chinuia:

— Oxaja!

Opt centimetri până la oxan!

Apoi, slăbit: Iată o imposibilitate!

Iată o distanţă cu -neputinţă de stirăbătut

— Un burghiu! Un burghiu I Sări ca airs fizicianul Dar. Sanley nu mai aşteaptă. Dădu ifiuigia la instrumentele dela etajul întâi care, caşi celelalte etaje, era acum larg deschis, pentru a-şi oferi tot aerul respiraţiei celor ce nu pot trăi fără aer.

— Nu-i bun! Nui-i posibil, zise frânt savantul, aruncând cuiul de oţel sucit în spiră. Suntem pierduţi! Pierduţi!

— Murim, Sanley?

— Trăim Aria! Ţipa, ca turbat, conducătorul navei, când îşi văzu soţia şovăind.

Şi cu puteri supraomeneşti, el se rostogoli din nou până la laborator şi se întoarse ca o furtună, ca un tigru înfuriat, pe patru Jabe. Manevrele acestea” se făceau cai uşurinţă, gravitaţia lui Venus, spre oare alergau vertiginos, fiind abia simţită dela distanţa ia care încă se aflau.)

De data astar el aduse o ciocănit oare mecanică, întoarsă ca un burghiu. Mişcările-i erau smucite, înfrigurate. Nădejdiile-i se ţineau de ultimul colţişor de stâncă, de mâna-i nesigură, de vârful de oţel al ciocănitoarei cu gât extrem de lung.

Curiosul instrument începu să mitralieze violent p aratele dinspre mijlocul unui orificiu Oxanul se afila în spaţiul mijlociu.

Trei… şapte… nouă… minute!

O veşnicie!

— Viaţa! Strigă Sanley şi se prăbuşi istovit.

O mişcare se produse în echipaj. Lonathan, ca cel mai voinic, dădu fuga şi sorbi o înghiţitură din puternicul gaz, direct de la izvor. Apoi se repezi la ceilalţi, spre a-i ajuta.

Peste câteva minute, cu toţii îşi reluară ocupaţiile obişnuite şi tocurile lor respective de la conducerea naivei. Din partea de jos

a rachetei, un trill gingaş, trezi întregul cor al micelor înaripate, cari, spre slava lui Dumnezeu, năvăliră sus, mulţumind oamenilor şi Creatorului pentru viaţa redată., Pare a fi sub mare presiune. Interveni fizicianul Dac, care asculta sâsâitul puternic al oxanului arzător dar dătător de viaţă, ce ţişnea în interiorul sburiumatei astronave,

— Câteva atmosfera

— Şi nu va slăbi prea mult? Întrebă navigatorul Can, omul cu zâmbetul etern,

— Nu, scumpe prietene, nu 1 11 putem reduce şi la mai puţin de jumătate. Suntem în atracţia venusiainiă. Propulsoarele la frânare nu consumă prea mult combustibil. Aşa că la nevoie, putem ataca şi uxanul lichid!

— Bravo băieţi!

— Priviţi ne apropiem.

Bine, biue…

— Bine… dar, priviţi! Numai nori., ce vom face noi oaie? Nu cumva Venus e numai un abur? Făcu vesel fizicianul Dac.

— Facem şi noi puţină bae, interveni glumeţ filosoful Siwo.

— Mai rău e de Ionathan. Ce va face el cu luna lui de miere, dacă nu va vedea pe cerul Venus ian Luna plină? IntTă în discuţie râzând, Ara.

— Păi, să vedeţi, că se vor culca şi ei pe salteaua de lână albă a norilor, şi vor visa la sateliţii lor, moştenitorii, dragă Arna!

— Ha, ha… ha… Siwo are haz astăzi, aplaudă soţia iui Sanley, apoi se adresă copiilor:

— Vă place urarea, copii?

— E cea -mai promiţătoare de fericire.

— Fie dar spre fericirea voastră şi a noastră a tuturora 1

— Atenţiune! Făcu deodată Sanley. Lăsaţi vorba şi luaiţi seama, ia mişcările Naivei, Avenusăm i „

CAP. X Împărăţia luceafâbulul

— ALlo, „Terra”.

— A_ici Terra, pe Venus!

— Acolo Terra? Bin/e, copii. Aţi ajuns?! Dece răspundeţi aşa de greu?

— TaM! Tu eşti!

— Eu, fiule! Dar, televiziunea?

— Încă mu e gaiţa...

— Accident?

— Uşor. /cinci răniţi...

— Ei cum? Ce s-a întâmplat? Nu se putea să ajungeţi cu bine?

În necunoscut? E cam greu.

E adevărat că eşti la conducerea Pământului?

— Da, dar, vreau să fiu cu voi.

— Vei fif tată. Vei fi!

— Ei, cum aţi ajuns? Ce aţi întâmpinat în drum? Povesteşte-mi.

— Iată ce s-a întâmplat. Ajunsesem demult în atmosfera superi-oară a Venerei şi ne apropiaserăm de norii ei albi, orbitor de alibi Am dat târcoale planetei deila un pol la altul şi dealungul ecuatorului. Zadarnic însă. Căutam o spărtură prin imensul ocean de vată plutitoare. Nu ne.

— Am izbit decât de strălucirea ei insuportabilă. Soarele de aici apare de câteva ori mai mare ca ide pe pământ.

Am deschis şi am savurat aeruil nemaipomenit de bogat în oxigen şi relativ nu prea rece, deşi ne aflam la peste 25.000 deaSuipra mărilor vernuBdene cari, apoi, am văzut că s-înt presărate de insuliţe colţuroase şi foarte dese.

Hotărârăm coborârea prin nori, pe unde bănuiam... că obstacolele vor fi mai uşor de trecut. Conduşi de infraroşia eram oarecum avertizaţi de apropierea stâncilor. Astfel am mers multă vreme, cu foarte mare prudenţă, şi când socoteam că trebue să ia sfârşit în grosime, ne trezirăm uşor îmbrăţişaţi... de zăpadă, zăpadă multă, imens de multă.

Nimerisem într-un crater de vulcan bătrân... albit de ani şi acoperit de zăpadă moale şi proaspătă. Ca/lculai. Eram la 12.000 de metri altitudine.

Fără a sta o clipă ia gânduri, am deschis toate propulsoarele din prima serie. Într-o Clipă am reieşit deasupra norilor! Smuncituia însă ne-a costat sănătatea câtorva dintre noi. Niciodată nu mi-am pierdut echilibrul comenzilor ca acuma când, deda prima impresie credeam că am fost cuprinşi în braţele unui gigantic uirts alb, sau că am intrat în vreun mediu nou şi necunoscut, din care mu vom mai putea ieşi niciodată, Mi-am dat îndată seama de greşeaflă, însă era prea târziu. Gravitaţia deşi mai slabă ca a pământului, a avut destulă putere să sdruncine mănintaele victimelor caai, s-a întâmplat că în clipa aceea să aibă picioarele încordate, cu oasele oap în cap, în linie dreaptă.

Am coborât apoi cu succes prin aflită parte şi am descins în vale.

Ba, peste noapte am întreprins pe jos şi călătorii de studii Mai întâi; ştii că Venus nu are nici un satelit şi că nopţile ve nusiene ar trebui să fie1 întunecate beznă. Ei bine, nu e aşa. Natura de aici, A. Ştiut să se îngrijească de atâtea luminiţe de diferite forme şi care mai de care mai curioase, încât întunericul e absent. Nu-i plantă sau animal caore în eternă] umezeală a planetei, să nu. Emită fosforescenţe prin anumite puncte? Ale

epidermei. Pe deasupra, asemeni focului Sf. Elmes, care uneori apare pe vreme umedă şi pe pământ, aici, din Venus, în permanenţă ies efluvii albe^. Gălbui, albastre şi uneori chiar roşii-portooalii, făcând din noapte o feerie de nuanţe de -basm, şi de poezie.

Aceste flăcări reci le atribuim tot potenţialului electric excesiv în care se află planeta.

Deci nopţile sunt, pe cât de misterioase, pe atât de fermecătoaire, deşi depe cerul mereu acoperit lipseşte Luna, care pentru pământeni era oglinda dragostei şi a visărilor cu ochii deschişi în noapte…

Unde mai pui apoi.

— Făcliile* fantastice, ce se aprind cu întreruperi după bătăile aripilor, pe cari unele insecte, dan: mai ales păsarelela le poartă în sJbor, ca într-o ceremonie veselă a sosilrii nopţii?!

Când pericolul reptilelor sburătoare se iveşter păserile îşi sting becurile, deodată cu încetarea cântecelor, ariuindu-se tainic în rămurişul veşnic înfrunzit.

Acest spectacol unic, ia sfârşit în ptrumele ore ale nopţii, pentru a reîncepe în zori în toată libertatea. Târâtoarele înaripate, cari de fapt nu sunt periculoase nici pentru păsări, nu se ivesc decât pe la amiază. Aceşti şerpi; în siborul lor nocturn se văd ca nişte crâmpeie de funii luminoase, spintecând neastâmpărate, cu întortochietri ca^ balistice, întunericul relativ. Nu sunt deloc veninoşi; şi se reproduc foarte repede. Constituesc tocmai o hrană foarte bună pentru păserile mari şi chiar pentru noi. Uneori ating un metru lungime. Au câte patrusprezece aripioare scurte şi late asemănătoare cu ale peştilor sburători tereştri, şi sunt acoperiţi cu un fel de puf.

Dar (chiar zilele sunt fantastice aici Desimea norilor, nu împiedică razele solare, de a da o lumină difuză foarte puternică şi constantă. Lumina e cu mult mai tare decât cea de pe pământ în plin soare…

Şi văzduhul? E o nesfârşită bae de aburi calzi şi binefăcători! Vocea şi orice alt sgomot se aude uneori suprinzător de sonor până la mari depărtări, iar ecourile se repetă până se pierd epuizate în aer. Obiectele îndepărtate văzându-se ca printr-o ceaţă transparentă, iau adesea forme bizare, ce-ţi dau impresia că te afli într-o tară din poveşti.

Dintre curiozităţile construcţiilor organice e de notat păsările, cari înapoia aripilor mai au câte două aripioare. Dintre cele uriaşe am remarcat un soi de vulturi asemănători cu Archaeopterixifi Mefcozoici terreştri. Sunt atât de mari, că ar putea duce bine în ghiare doi oameni. Ne vom servi de ei ca de nişte cai sburători.

Încolo, tot felul de bogăţii, animale vegetale şi minerale, cari umplu planeta., aşteptând un stăpân^ pentru a le conduce şi Moşi,

— Dar ceva urme de oameni, fiule?

— Nu, tată, nimic! E un pământ1 fără oameni!

— Ajunge, copile! Destuii! Nu te mai pot asculta. Nici lumea nu te mai -ascultă dela ultimele tale cuvinte. Să pus în mişcare şi mă ia cu asalt. Vrea să se înscrie toată pentrU prima plecare, pentru oare îşi oferă tot ce areBa, s-au mai iivit, chiar şi sub ochdd noştri ciocniri şi omoruri. Mulţi vor să-şi obţină rândul prin suprimarea celor dinaintea lor. Ţinem deacum listele în secret, nesfârşitele liste, A doua zif Georg Sanley, reluă conversaţia cu Venus:

— Omenirea pământului e într-o fierbere nemaipomenită. Legile nu mai sunt respectate. Şi cine ar putea să se opuie masselor?

De când ai transmis secretul rachetelor i=aie, toţi încearcă experienţele de emigrare. Fiecare pe propria-i răspundere aplică diverse metode. Mulţi îşi găsesc asbfel moartea, din cauza nerăbdării.

Steaua voastră, pe care vă aflaţi, fiind la maximum de strălucire aparentă faiţă de pământ, e urmărită ziua-n nămeaza mare pe străzile CapirtajLei de cetăţenii grupaţi pe la răspântii. Lumea cea de altă dată, nepăsătoare şi cuminte… a devenit ca turbată, de dorul de o viaţă nouă-şi necunoscută…

Observatorul e asaltat de curioşii, cari, vor să sfredelească norii planetei voastre cu giganticul, telescop, care acum le stă la dispoziţie.

Fiecare oferă sume enorme penittru întâietatea privirii. Par a vrea să se convingă de adevărul ceilor spuse de voi. Au observat spărturi în norii voştri, spărturi pe carj voi nu le-aţi aflat. Asta a fost deajuns pentru a le aprinde şi mai mult entuziasmul, câţi erau verzi, deci prezentau aspectul de vegeta/ţie şi de ape.

Dorinţa acestei emigrări extraplanetare, pe cât de brusc născută, pe atât e de molipsitoare şi turburătoare şi a celor mai înţelepte minţi omeneşti…

Nu ştiu ce are să iasă din toate astea. E o zarvă peste tot, ca într-un stupi gigantic în care, albinele ou năzuinţe noui, pentru a roi cât mai grabnic, îşi împart reciproc moartea.

Cine ar mai fi bănuit, ca lumea aceasta aişezată… va deveni într-o bună zi, adică într-o zi rea, ca o turmă de oii? Ca oile oe-şi rup gâtul alergând după una dintre semenefle lor (ce a dat senine că într-o direcţie oarecare a descoperit iarbă (fragedă şi grasă…

Toiţi îşi oferă confortul de aici, pentru viaţa primitivă de dincolo.

— Tată, ceva nou… În vid racheta beîntâimpiinând nici o rezistenţă, poate fi împrejmuită de câteva ori, în spirală, de o plasă de oţel. Bolizii vor deveni astfel inofensivi căci, sau vor fi aruncaţi ia lături, sau încurcându-se printre zale, vor exercita ei înşişi o mare opunere faţă de confraţii lor rebeli.

— Minunat, fiule! Voiu aplica-o cel puţin ia aparatele ce vor escorta escadrilă. Dar, în loc să-i mau sperii pe ăştia cu barbariile bombelor cosmice, tu încă i-ai încurajat!

— Nu face nimic, tată!

Ce-o fi, să fie! Pământul făgăduinţii e destul de larg şi rodnic!

— Şi… mai am o noutate, tată î

— Haide spune-o repede, căci trebue să rac puţină ordine între oamenii aceştia înnebuniţi.

— Syriius şi toţi ceilalţi, oari ne-au luat-o înainte…

— Ei, ce e cm ei?

— I-am aflat teferi. Sunt cu noi.

Ei s-au ales doar cu o baie bună. În Marea Linişte, a cărei apă dulce au cam gustat-o… Nava li s-a făcut praf de stâncile colţuroase pe cari numai le-au atins: Din adâncimi au ieşit ca peştii cei mai buni la înnotAu eşit cu ce aveau pe ei, adică cu pielea.

— Atâta itimjp a trecut de când pământenii emigrează invadându-ne planeta, în ciuda depărtării lor din sistemul nostru solar!

— Ce să mai aşteptăm, dragă George? Nu eşiti şi tu sătul, de Verrns? N-ai dori şi tu o al<ta lume, mai nouă… mai misterioasă? Începutul l-am realizat. Urmarea-i lesne de acum.

(î

— Unde te vei opri, Sanley? Unde te vei opri? dacă vrei nerăbdător tot alte lumi, alte lumi!

— Unde voi găsii lumea mea înţelegi tu? Lume^iJ mea! Lumea care să-mi placă cu adevăna/t, lumea sufletului meu! Lumea pe care o simtîn sufletul – meu, că mă cheaonă în depărtările

astrale, îm oare desigur că se află, şi în care o voi afla cu orice chip!

Dar, eu nu te înţeleg dece tu, ai atâta abţinere faţa de chemarea necunoscutului? Par-că ţi-ar fi chiar teamă de nemărginirea, lui...

— Am presimţiri nu tocmai bune, Sanley.

— Ei, presimţiri... eu nu mă uit -la presimţiri. Dece? Când eşti cu mine să te mai temi... sau, nu te mai simţi însoţit de mine?

Ştii prea bine. Că de tine nu mă pot Lipsi; adeseori lucrăm împreună şi reuşita ne ea te astfel mai sigură în toate.

Totul e gata, numai hotărârea ta, nu.

Gândeşte-te, că pe minusculul Mantie vom găsi oameni, George, oameni! Ştii tu, ce însemnează asta?

— Ştiu... cum să nu ştiu...?! Ori îi mâncăm, ori ne mănâncă...!

— Nu te gândi, dragul meu, numaidecât la. Cele ce ar faoe oamenii noştri.

Dacă vor fi inteligenţi, nu va fi posibil nici cel mai. Mic conflict. Părerea mea este, că nu sâni; războinici, cum lumea noastră de nedrept i-a numit Numai al noştri nuitresc politica uciderii ş: i a distrugerilor de orice fel. Această situaţie, mai curând aş admite-O pe Mercur, dar nu acolo,., unde, sărmanii, cu. Siguranţă tremură de frig,

— Cu cine pleacă Ionathan Spkzberg spre Mercur?

— Cu fie-mea Liana, şi geologul ElCosti -şi fiica lui Letiţia.,

— Şi pearsonalul tău?

— Ariană.cu Syrius, biologul Liiow cu fetiţa sa Anna Maria... chirurgul Eugen cu fetiţa Zâna şi cu nevastă-mea.

— Şi observatorul cu cine rămâne?

— Tata, John Bujenitz, George Bast, Basilc-Euge şi marele aportiv Em. Îl-Piatra-Crai. Ului.

— Numai pentru Mercur sânt puţini.

— Pentrucă vor avea deaface cu o groaznică atracţie solară!

— Bine. Ai aranjat cu judecată personalul.

— Ce nu fac eu cu judecată, George Jones…?

— Tot ce faci, când eşti cu gândul la a) ltceva, decât lai ceea- < (c) facă.

— Eşti sincer. Îmi arăţi defectele, pe cari eu nu mi le pot vedea. Îţi mulţumesc, George.

Nu uita că am loc şi pentru copiii tăi!

— Bine!

CAP. X.

MISTERELE PITICULUI.

— Auziţi, cobor pe Mercur… Dar, ce?… au amuţit\pa — Or fi căzut…

— Nu cred… căcis-ar fi simţit"

Atenţiune I Vorbesc! Ascultaţii meorourienii!

„Am atertaat… pe neaşteptate într-un. Lac de metale topite „Cauza, dezechilibrul comenzilor noastre muşchiulare.

„Uitasem deschis un orificiu încă din stratosfera.

„O influenţă necunoscută a razelor solare, nesa turburat cumplit nervii „Noroc de gravitaţia planetei foarte slabă şi de} lacul în care am nimerit… şi de prezenţa noastră de spirit, de a ieşi cu bine din metalul topit I"

— Plumb topit...” se auzi aptoi conversaţia diim [interiorul, navei”

— Îmi faci <pflaneta de râs, El Coşti! Ce Dumnezeu, nu bagi de seamă ce vorbeşti? Ne aud cei de acasă! Tu nu vezi, că e argint viu?

— Aşa e, Ionathane, am uitatcă am intrat în termometrul sistemului nostru solar!

— De nu nimeream într-îinsui, ne prăfuiam rău\pa — Eu cred că şi Soarele s-a speriat de presiunea ce am făout-o noi barometrului meTcurian! Ce bine plutim la suprafaţa lui! Sunt sdjgur că până acum n-a oscilat niciodată.

— Ţine ţi-vă bine, ieşim. Ne cam înfierbântă. Să ne răcorim puiţiin la antipod.

— Vezi deci că tot plumb topit este V!

—

— Urmăriţi bine cu privirea scoarţa planetară.

— Suntem îmbrăcaţi în ghiaţă! Nu vedem niimic! Ntvem aşezat pe dibuite ca pe o masă pflană. Reflectoarele nu nse ajută Te aimic.

— Să spargem sloiul din îfiaţa unei ferestre i

— Cum?

— S-o desichidem!

— Nu ţi e bine, El Coşti.

— Dimpotrivă.

— Aaa... ţi-ei silă de binele de ai-ci dinăuntru...

— Pericolul atât de mare pe cât se arată!

Zicând astfel, deochiatul aiventurier se şi retrase din conversaţie. El se strecură pe neobservate jîn faţa unei ferestruici, O. Deschise şi lovi cu un obiect tare ghiată dinafară, care sări ca sticla sfărâmându-se mărunt. Totul se petrecu atât de repede, încât ce i la) ţ? Abia observară mişcarea.

— Poftiţi, domnilor, puţină îndrăzneală şi obstacolul s-a dus…

Ger cumplit şi alt nimic.

— Un nimic polar, dragă lonathan. Iată diavolii albi, încremeniţi de cutezanţa noastră.

— Aiurezi, Ei Coşti. Crezi că dacă ai deschis ochii navei, ni i-ai închis pe ai noştri…

Formele fantasmagorice nu silit decât stânci acoperite de apa solidificată depusă în decurs de mii de ani, din ceaţă şi de nori, Toitu! Pare inert, deşi1 natura nticăiri nu e moartă.

Plecară.

Erau destul de des amăgiţi de perspectivele, ce ar fi putut oferi omului şi această regiune pustie…

— Încă o experienţă, băeţi: st-ăm un timp mai îndelungat aşa pe întuneric să vedem ce nu se poate vedea pe lumină…

Aşa… iată cupola cerească, minusculă cum este, ca un planetuarium orb. Lartâ jos ghiată tot mai are reflexele ei. Priviţi – mo gâldeţele fantastice, sticloase, înfiorătoare,. Bruih! Mă scutur… Pe viaţa mea, că seamănă cu nişte fosile cosmicei, cu nişte, cimitire, î: a cari resturiOe cosmice vin să-şi găsească odihna cea de veci. Pe aici nu ninge niciodată! Mercur are mişcare de notaţie egală cu cea de revoiuţiune şi deci arată Soarelui aceeaşi faţă întocmai ca Luna Pământului…

— Ionathan! Strigă deodată Liana, uite… o umbră… se mişcă… pe dedesubt în adânc… H un monstru marin. Avem ocean sub noi, Sar ghiată prin supratopire e transparentă ca cristalul.

— Ocean... în care viaţa persistă. Natura şi aici a-ştiut să-şi creeze fiinţe. Aici,., de mii de ani temperatura e aceiaşi. Şi aerul e înţepenit. El Coşti, taie ghiată pe o porţiune de câţiva metri şi pune dinamită, zise Ionathan. Ori -ce-ar fi, trebue să vedem mai deaproape viaţa rece.

Aşa... şi acum să ne depărtăm1!

O explozie, ce părea că despicase planeta în două, arunca ini aer ghiată transparentă pe o porţiune) considerabilă, formând dimpreună cu apă o coloană înaltă de câteva siuite de metri. Mare parte din apa aruncată la -înălţimi, se întoarse sub formă de Mgi minunaţi de zăpadă. Cutremurul crăpă ghiată până la mari depărtări. Huruituri lugubre şi prelungi... sguduiră lumea de ghiaiţă, Mumiile se sdruncinairă, multe se prăbuşiră altede se despicară fărâmiţindu-şi părţile stricate, şi rămânând mai oribilede cum.

ClOft fOSt.

Navigatorii se apropiară uşor de locull lovit de explosiv. În. Capă se vedea mişcare. Un soiu de animale acuatice, asemănătoare cu porcii tereştri se sbăteau în lichidul sticlos. Presiunea exploziei îi scoase din liniştea de veacuri., Asitronauţii se aşezară binişor pe un sloi enorm şi priviră prin lunete amănuntele.

Ciudat. AnimaJlele acestea arveau o fosforescenţă verzuie în Vîelea lor. Unele erau rănitealtele, veniseră să vadă ce s-a îniâmplat.

Jn uluirea lor, spectatorii văzură atunci cum, cetle sănătoase tşd prinseră semenele cu nişte aripioare sgârciaase şi foarte puternice şi le trase la fund.

A fost o scenă, pe cât de simplă, pe atât de zguduitoare.

Niciuiriul dimfcre oamenii cari văzuseră această nu nvai avu cuvânt. Se retraseră tăcuţi di” incintă şi renunţară pentru

totdeauna, de a maii răscoli viaţa reoe şi în aparenţă moartă, din apele îngheţate ale oceanelor mercuriene.

Abia întru târziu desmorţindu-fl-i-se limba ei putură spune câte ceva despre cele ce văzuseră:

— Şi aici instinct de conservare. Şi aic: simţul samaritean… Şi aici dragoste de aproapele.

Dar, la cine? La nişte animale, la animalele de apă… la porcii de mare… la lumile ifără oameni L…

— Adevărat, adevărat vă izic vouă, că nu ele au plecat rănite din această încercare de pomină!

— Noi I gândiră cu toţii şi îşi căutară mai departe de drum, înapoindu-se spre Venus.

CAP. XI MARŢIENTL P(c) Venus erai mare „zarvă. La Observator se adunaseră toţi oamenii de ştiinţă. Cu toţii eram îm aşteptarea evenimentuluidescinderii pe Marte.

Aparatele de radio stăteau gata să vorbească, ca nişte crainici veniri lîn faţa unui împărat O linişte cuprinse subit asistenta. Era diipa ascuţiim urechilor!

Aşteptarea era gata să ia sfârşit Reportagiile depe Mercur se terminaseră, şi tocmai bine trebuiau să înceapă celle de pe Marte. Aşteptarea totuşi se prelungi cu peste 30 de ore! Uni? Adormiră… când… deodată un sgomot de tunet, trosni în aparate.

Era curentul din lumile planetei care de imîenii, pentru pământeni, constituia o enigmă de nepătruns: „Am ajuns!

„Scoarţa lui Marte, lipsită de asperităţi4 e bătrână; fărăsb. Îrcifturi, „Marţienii, oameniminunalţi, sunt foarte îngrijoraţi de dispariţia Pământului „Se aşteptau ca în sfârşit să venim la ei.

„Mici la trup şi mari la suflet, ei-sînt – nişte fiiinţo neînchipuit de plăcute., Ne simţim umiliţi faţă de aceste fiinţe pitice, cu cap

enorm, cu trăsături fine, cu ochii bulbucaţii, cu irisul deschizibil orizontal ca la capre, foarte impresionanţi,... foarbe pătrunzători, foarte, blânzi! Au culoarea fosforului şi luminează puternic în întuneric!

„Totuşi sânt plini de tristeţe1. Adânc gânditori, consecinţa tragediei lor în mediul rău ini oare se afla.

„Agenţii atmosferici, în permanenţă aspri, a-u ros şi munţii din temelii.

„Doar omul a rezistat: inteligenţa învinge totdeauna rigiditatea legilor Naturii. Omului i s-a ros -trupul, dar sufletul a rezistat peste veacuri, neatins, baîn loc să slăbească, s-a Mărit!

Apele mărilor aproape dulci, sânt ingenios împrăştiate, prin irigaţii, peste plantaţii: în. Timpul fluxuzrilor produse de -cele - două kini, ce fac cu schimbul „serviciul” de iluminare noaptea.

„Ca mijloace de transport au un soiu de bărewpLlutc. Acestea circulă pe canalele foarte numeroase, ce înlocuesc străzide. Cea mai mare parte din continentele pllanetei e străbătută de aceste şanţuri mici şi mari.

Fluxurile şi< refluxurile ca şi vânturile puternice, extrem de puternice şi mai ales veşnice, ea fiind lipsite de orice obstacole, fiînt bine folosite 3a acţionarea uzinelor, ce furnizează energia electrică oraşelor, singurele lor forme de aşezăminte omeneştii. Până şi electricitatea le este foarte săracă şi grea de obţinut.

Organizaţi înilir-un singur eitat, ei sînit cei nuai harnici şi mai gospodăroşi şi mai paşniici dintre oamenii ce s-au văizut vreodată i Când priveşti. Un, confrate marţian, citeşti numai decât 5n ochii lui o inteligenţă deosebită care te predomină deodată, pentru că în ea se distinge pacea. Atunci, fără să vrei, îţi reproşezi în gând: PACEA... dacă nu porneşte de la noi, din jurul nostru, zadarnic o mai aşteptăm de ia Naţiuni, şi zadarnic mai căutăm noi unirea întregii lumi într-im singur stat pe calea urii!

Animalele ifiind dispărute, ei sunt vegeţariani şi duc în conte secinţă o viaţă foarte liniştită şi de lungă durată.

Posibilităţile vieţii planetare de pe Mar te există în condiţiuni ou mult inferioare celei de pe Pământ…

Lipsiţi de multe din frumuseţile Naturii pe care pământenii le-au cunoscut şi le-au gustat din plin, la fiece pas, marpiendi caută să-şi potolească dorinţele totuşi moştenite încă din vremile de demult, în cultivarea florilor şi a cântecelor. MeHodiiille lor sunt duioase. Iiibesc munca, tăcerea şi numea.

— Cum Ia. Noi ciobanii îşi iubeau oaio, plaiul şi fluierul.

Visurile Iote culminante, concep siboruiile pentru albe -lumi, către alte pământuri mai fericite, mai bogate în toate cele necesare vieţii Deşi foarte inteligenţi, ei se luptă din -greu cu viaţa, din că uza mediului nefajvoraibil: Hi n-au gustat de milenii, zile liniştite ou soaire caid 2a umbra arborilor înfloriţi în poene de pădure.

Ei n-au cunoscut vreodată ce este o excursie în munţi, sau ce însemnează beţia ozonului din lumea brazilor după o ploaie bună, pentru trupulobpşit deiftăpt^mân?

Ei n-au fost stropiţi de ploi, iar râurile curgătoare nici nu-şi închipuie cum ar putea arăta.

Ei n-au auzit muget de tajlaze, când aerul depe suprataxa mării totuşi mu se mişcă.

Ei n-au văzut valuri cu orestele brodate, aiunigându-se unele pe altele până ce ajung şi se contopesc şi se sparg şi se refac, pentru d se sparge din no-u turbate şi pentru a se împrăştia, în nebunie de artificii, de ţărmurile rigide şi de stâncile colţuroase şi lustruite tot de ele.

Ei nu ştiu ce e aceea o pilimbare (amoroasă printr-o luncă vrăjită în miez de noapte sub lună plină.

Ei nu ştiu ce e o alunecare cu barca pe apele unui -fluviu, sau pe lângă malurile unui lac cu sălcii pletoase şi nici prîntr-o deltă binecuvântată de păserile cerului.

Ei nu ştiu ce e 01 „ascensiune pe culmile înzăpezite şi vara, de deasuipra norilor Cumulus, cu scânteieri diasnantii în bătaia razelor de apus de soare, Ej n-au auzit e-coul chiotului vesel de turişiti, ce se răsfaţă în libertate, printre păreţii fantasticii cu floarea1 Edel Weiss.

Ei nu ştiu ce este un concert de păsări, sau un glas dumnezeesc de privighetoare, care vesteşte zorii zilei diin rămurişul încremenit de uimire al pomilor înfloriţi îmbălsămaţi de parfum din juirul locuinţelor omeneşti cu ferestrele deschise...

Ei nu ştiu multe din cele ce ştim noi: Ei ştiu în schimb multe din cele ce nu ştim noi: Ei ştiu să înduire cu resemnare veşnicaasprime a climatului planetei lor uitată de Dumnezeu.

Ei ştiu să înfrunte cu bărbăţie şi vârâturile interminabile, ce au-i lasă o clipă în pace.

Ştiu să-şi crească şi să-şi instruiască copiii, în căiri văd salvatorii viitori aispeciei lor, pe alte planete mai calde.

Dar ei, marţienii, mai ştiu ceva: ei mai ştiu să facă semnale către lumile învecinate, în cari cu puternicele lor aparate le văd până şi oraşele.

Şi, ei mai ştiu, în aîârşit, să rabde şi să aştepte, de zeci de veacuri să le vină în ajutor, cine? Pământenii de pildă, ai căror trai într-un -mediu destul de fericit faiţă de al larr l-au şi constatat încă demult. Dar ţot ei au mai observat, că un astfel de mediu este favorabil, din nefericire, mai mult trupului, decât sufletului, ba, chiar în dauna sufletului I Iată ce ştiu şi ce nu ştiu marţienii 1

Iată ce este planeta Marte!

Iată cine sunt locuitorii ei!

Şi... iată diferenţa dintre ei şi noi I"...

De aci, astronauţii au pornit iarăşi.

— Sanley, eşti sigur că am luat-o spiro JupHer?

— Îi ieşim în oale

— Suntem în plină noapte...

— Te cred. Soarele e ca o minge de tenis şi se micşorează neîncetat...

— Dacă*am opri, ar staţiona şi cil...

— Ce gând nebun... Darf a^a el... Ce ideie! Cum ar mai fi şi o oprire în vid?

— Ce nebunie!

— Bruhh I! Mă scutur de acest gând L.

CAP. XII Asteroizii buclucaşi,

— Lujpii!... frânaţi! Strigă deodată Liana şi Ariană în acelaş; timp.

Sanley, lăsând astronava să sboare singură într-un spaţiu atât de larg... uită de pericolele -ce încă nu s-au terminat. EI era veşnic ocupat cu experienţele lui obişnuite, pe cari le făcea lângă aparatele de conducere. Ţipetele spontane ale fetiţelor cari sfredeleau îngrijorate spaţiul întunecat dinaintea lor, îl treziră zguduindu-l oa dintr-un somn adânc.

— Într-adevăr... aveţi dreptate, grijuliilor, parc-ar fi nişte lupi. În faţa noastră, sau mai bine, nişte ochi de lupi. Luminile se fugăresc printre stelele fiTmamentuluii, de parcă le^ar gond cineva. Sau s-au speriat de noi?... zise comandantul frinând aproape brusc.

Era şri timpul. Ba, dacă nu făceaşi un viraj iscusit, vridonava se împlânta sdravăn între mingii-le uriaşe volante^ ce aleargă de milenii pe orbita lor, ca şi în albia unui fluviu fără de capete.

— Asteroizii! Ei, minune! Dar ştii, că par-că-mi luase cineva. Minţile. Să uit eu de existenţa lor înitre Mă. Rte şi Jupiter! Şi asta e ceva!... zise Sanley aLingânidu-şi fruntea îngândurată cu degetele-i aflbe.

— Ce ne facem noi acum? Căci iată, nu par atât de deşi, pe cât de grăbiţi, şi o încearcare de a trece -printre dânşii, mă tem; că ar putea fi prea rîsicantă.

— Eu sunt de părere, să înconjurăm această îngrămădire de resturi cosmice, zise soţia sa Arra.

— Bine, bine... şi eu ni-am gândit la asta, insă vom cam pierde timp. Şi drept să-ţi spun, ard de nerăbdarea de a vedea ce este, nu aţâţ pe Jupiter, cât pa Saturn: planeta enigma.

Vom. Încerca un plan îndrăzneţ şi de vom vedea că merge, vom rămâne, de nu, ne retragem şi atâta tot...

— Care anume? Întrebă bănuitor chimistul Iomies...

— Să ne dirijăm în sensul fugâli lor. Spaţiile dintre dânşii trebue să fie neasemuit cu mult mai mari, decât ne par nouă în defilarea lor nebună. Şi, de va fi posibil, ne vom streoura printre dânşii...

— E o mare imprudenţă, pmiet<eme, să. Faci unia ca asta, zise omul cu sentimentele calculate. El îşi ascunse abia tresărirea la auzirea planului pornit din curiozitatea ştiinţifică a şefului.

— Priveşte-it continuă el.

— Arunc a-ţi privirile spre cursul lor, prin lunetă asta. Îi vei vedea şi tu ce colţoşi siîniu Vreau să apun... că în caz de me ating, sau îi atingem... neJ distrug pereţiii cuirasaţi ai navei!

— Dar bine, dragă colegaîncercă Sanley să îmbuneze pe prea reverul său asistent.

— Ei par să aibă o plutire destul de eichilliibrată… şi mu găsesc motivul unei eventuale atingeri. Şi apoi, nava noastră ne ascultă centimetric în mişcări…

— Nu te încrede prea mult în ea, Sanley. Se poate că unii dintre aceşti bolizi uriaşi.

— Iată unul co atinge siiguir câteva zeci de kilometri iîn diametru; e cam departe, dar nici noi nu vom rămâne aici.

— Se poate, dupăcum spuneam, ca aceştia să aifoă o gravitaţie a lor proprie destul de perceptibilă de naiva noastră şi atunci…

— Ej şi atunci? zise Sanley, zâmbind nepăsător.

— Ne vom atinge de el!

— Cu atât mai bine… Îl vom explora un moment, apoi-ne vom căuta de drum. Oare n-am învins noi atracţia Pământului, care e un elefant faţă de aceşti purici?,

— Uiţi că un purice îţi poate răpi somnul unei nopţi î

— Da., dacă nru-l prinzi…

— Dar puricele, până să4 primi, te prinde ei de sute de oriUnde e unul pare o sută! Şi acesta, tocmai de cauţi -să-l atingi, el mai rău tei pişcă.

— Cum, r Jonnes?… Ce tot spoi tu…?

— Spun, că ne va explora ei pe1 noi î Nu vezi că are ghiaţă pe el? Şi ce ghiaţă! Treibue săfie aer lichid său solid.

— Hm! Ce plăcut!… zise savantul distrat Şi Sel entuziasmul lui, ei nici nu bănuia, că e pe căile de a mai face o nouă greşeală ia viataluL El continuă ou un gest copilăresc afirmaţia. Lipsei

oricărui. Pericol. Ne vom luneca şi noi puţin pe el, ca, pe un derdeluş,.

— Greşeşti, Sanley, greşeşti! I se răspunse, pe cât de scurt, pe atât de rigid şi necruţător – Racheta e caldă… ei e sloi la zero absolut (-270°). Nu te gândeşti că am putea, să ne lipim de el, fără posibilitatea de a mai scăpa?

— Aşaaaa-iu… dragă Jones!… Aşa-i! -ai dreptate! Borbolosi Sanley îcmvlns. Şi figura lud nepăsătoaire se posomorî deodată, ca sub o lovitură de palmă. Doar ochii de-i mai apăreau sclipitori şi mari, nespus die mari.

Unmă o tăcere de mormânt. Feţele tuturor de veniră atât de pa lida, încât cu toţi se speriară unii de alţii privindu-se.

Presimţirile rele sânt mai greu de suportat decât însăşi nenorocirile; ce le urmează! întreg echipajul căzu într-o frământare sufletească chinuitoare, cu (toţii se vedeau legaţi pe veşnicie de un astfel de bolid şi purtaţi spre o moarte sigură, înrtr-un cavou, construit de ei, în care au intrat de bună voe, plini de visuri şi avârtit.

Capul începu să Ie vâjâie înfiorător când, deodată se treziră.

Totiul nu durase decât vreo câteva secunde.

Doctorul Eugen prefluase comanda astronavei Bl fu cel. Dintâi care îşi dădu seama de pericoliuJl gândului celui rău şi ca doctor trebuia să iratervie,

— Curaj, domniilor, strigă chirurgul, simţindu-se ia datorie.

Şi iîn Clipa următoare, minunata rachetă făcea un unghiu drep^ în jos…

Sanley reluă apoi conducerea mai departe.

Când insă cu toţii răsuiflau uşuraţi că au scăpat de gândul stupid, crezând că au trecut de partea cealaltă a îngrămădirii

cosmice iată că pe neobservate, se ivi pericolul de data aceasta real!

Unul dintre asteroizii minusculi, să fi tot avut cinci metri în diametru, se apropie neobservat şi lovi uşor vehiculului vidic la extremitatea iui inferioară. Zguduirea îi cutremură pe toţi.

Totuşi spaima ar fi trecut lesne, dacă afurisii tul de bulgăre asirail nu se lipea de plasa de oţel a rachetei.

— Ce ne facem acunn? Se anzi vocea sugrumată a Lui Sanley, Iată, ne-a luat cu el. Cine m-a pus să micşorez viteza? Răsplata curiozităţilor: miele! Vroiam să-i văd deaproape, voiam să sbor paralel cu ei L.

Savantul se acuza pe sine însuşi, şi nu degeaba, pentru slăbi – ciunea-i imediat pedepsită. El constată că nava era într-adevăr luată în şuvoiul mut al puhoiului de bombe plutitoare.

— Dă-i presiune şi cârmeşte spre Jupiter, Sanley! Câtă vreme n-am fost predaţi altui asteroid mai mare. Ne vom smulge noi din încleştarea acestuia! Meritele oamenilor mari se văd mai ales în momentele critice. Dece tocmai tu să te descurajezi aşa de uşor?

Ca nişte pietre căzură asupra lui Sanley aceste cuvinte ale colegului său de studii cosmice. Deaceea el execută aproape automat, această nouă comandă venită din echipaj. N-are importanţă dela cine vine sfatul, zicea el adesea, chiar die e dela un copil, diacă constatăm că e bum, nu trebue să roşim ci să4 primim negreşit!

Totul însă, de data aceasta, părea de prisos, căci nepoftitul musafir, ca un parazit de oţel, se ţinea scai de plasa navei.

— Cel pulţin de aş fi prevăzut-o şi cu dispozitive de tăiat blestematele de ghiiare-; zale! Se văicărea amărât comandantul, a cărui privire se pierdea vag înspre lumea aştrilor minusculi dar periculoşi rămaşi acum în urmă. În clipa următoare însă, el obesrvâ că astroizii nu se maivedeau deioc.

Ce se întâmplase?

Rachetă în maximă de viteză, reuşise să smulgă piratul din matca lui maternă!

În faţa navei* Jupiter apărea în toată splendoarea lui, Sateliţii săi şburdalcnici îi dădeau târcoale.

— Bravo! Îşi zise sie-şi şeful expediţiei, reînviorat ca din morţi. El uită subit perspectiva tragediei imaginate, ce4 ţinuse câteva clipe mari ca veacurile sub teroarea ei.

Unde-i Arhdmede acum? Se ridcă el însufleţit deodată pe soara istoriei marilor oameni. Unde-iArhknede, să vadă şi el cum, fără să vrem, i-am împlinit visul, în mic, dar i l-am împlinit!

Iată şi punctul de sprijin. Abia astăzi şi numai în vid îl vedem şi îl constatăm contopit cu forţa în pirapuLsoarefle rachete! Ce puţin îi treibue, în adevăr, unui corp ceresc, pentru a fi mutat, în goi, dela locul lu-i obişnuit!

Eu cred că am fi pu-tut să smulgem chiar şi unul dintre cei mari, glumi acela care, cu câteva clipe mai înainte se descurajase ca un condamnat în faţa ghilotinei.

Sanley căută cu privirea spre bolidul atârnat… dar, ochii îi alunecară mai departe, pentru a-l prinde întorcândiu-se lai ai săi…

— Iată-l! Priviţi-l! S-a dus! S-a săturat de noi! Răcni el ca ieşit din minţi.

Cu toţii îşi întoarseră automat privirile spre acel punct, oare ee mai zărea o clipă, ca o planetă minusculă spre sfârşitul ultimului pătrar: era bolidul asteroial care le pricinuise atâta spaimă cu sărutul lui nevinovat de ghiată!

— Şi ce vă tot veselilţi atâta? Reluă Sanley uşor mişunat că râse şi el, fără să fi ştiut prea bine dece.

— Vă daiţi seama de ce poate produce în drumul lui?

— Desigur! Răspunse Jones… mai: înadnte ca Samiey să-şi fi terminat întrebarea.

— Un cataclism prin avalanşe asteroidale!

— Întocmai! Un cataclism ce ar putea distruge ţoaţei planetele de sub nod… prim desechilibrarea drumului lor nou.

Dar mai lăsaţi cobiriie la o parte, domnilor 1 Aţi uitat! De Jupiter? Nu-l mai vedeţi? Nu vă înspăimântă acest colos, de) oare ne apropiem încă cu atâta repeziciune? Ia, băgaţi de seamă! Nu ne-om îMinge în el? Nu prea cred să aibă – lacuri dei apă sau de argint viu sau de plumb topit ca Mercur. Şi gravitaţia lui e de două ori mai mare ca a Pământului.

— De două ori şi jumătate!

— Bine, Ariana, m-ai corectat adevărat.

— Prcgătiţi-vă deci pentru atracţia lui colosală!

CAP. XIII Uriaşul

— Jupiter, băeţi! Uriaşul! Priviţi-l! Savuraţi-! I Aşa! 4 aşa i…

Aşa!… aşa! Cu atenţie!

Nici o clipire din ochi!

Sufletul vi se eguduiie din temelie.

Inima vă vibrează, oa de emoţia unui cutremur cosmic.

Vă apropiaţi de el!

În schimb vă simţiţi mai mult oa oricând mai. Apropiaţi de dumnezeire!

Şi asta e deajuns!

Iată, creaturile enigme!

Iată uriaşii!

Iată puternicii, icari -cu muţenia loir; spun spiritului nostru ceeace este, o frântură neînsemnată diin ei, din poveştile lor, din basmele şi din tainele lor, de oari ei sunt plini.

În această situaţie minunile sunt. Pricepute în fintreigiimie de eH< dar numai de el, de sufletul vostru!

Mintea voas: bră rămâne departe de a cuprinde aceste mistere Aici, deabia aici, sufletul vostru devine (înţelegător.

Şi acuma, fiindcă am ajuns în atmosfera colosului, iu-i cercetăm puţin scoarţa, pentru a vedea cam unde am putea coborî?

Întâi polii. AcOlo e verdeaţă. Apoi ecuatorul, oare e îni prefacere şi în mari frământări litosferice.

— Aşa,., hhhop I S-au speriat! Ce-or fi fost! Păreau nişte bile enorme. Dar iafcă-le se rostogolesc în toate părţile! Să şti/ţi că dihamia de rachetă le-a speriat, pe când noi, dacă ne voim arăta, le vom inspira încredere. Vorbise o fată drăguţă apăruta ca prin minune în interiorul astronavei.

— Zâna! Tu aici-? Cum de-ai intrat? Nu erai trecută pentru călătorie!

— Tocmai eu? Te înşeli, maestre! Tocmai eu să lipsesc?

— Asta-i nemaipomenit! O fată aventurieră!

— Nu face nimic. Acum fetele întrec băeţii, sau mai) modest, se ridic şi ele ia nivelul băeţii or!

Dar, să nu vă pară rău. Sunt în stare să vă ajjut şi eu la câte ceva. Uitaţd-vă, ne-au şi văzut. Ne privesc cu atenţiei.

Puterea curiozităţii! Să fiţi cu mare băgare de seamă!

Dar, ce e? Vă cam atrage planeta, sau vă faceţi rugăciunea, de aţi căzut aişa în genunchi?

Curaj, copal! Nu vă fie teamă. Îi vom îmblânzi noi de îndată ^ ce vom ieşi afară, făcu drăgălaş copila călătoare clandestină....

— Până atunci, ridicaţi-vă binişor -în picioruşe.

Pe pământ nu puteaţi duce în spate câte doi semeni de aii voştri? Cam atâta cântăriţi aice!

— De unde ştii tu toate astea, Zînuţo? Întrebă uimit Sanley, privind cu drag lafetiţa zglobie, ce se siuise în navă fără învoirea sa. Era o biată orfană de mamă şi pentru a pleca în Infinit, îşi, părăsi pe tatăl, a cărui singură mângâiere o constituia ea

— M-am gândit eu, că dacă n-oiu şfti unele din acestei secrete, şi mai ales dintre acelea pe cari nu le ştiţi dumneavoastră, nuvoi avea cu ce să lupt împotriva opunerii ce aveam, să întâmpin din partea tuturor.

— Îngeraşule! Nicd aşa nu era să te arunc afară!

— Dacă mă aruncai pe mine, veneaţi cu toţii după mine. Piesjunea din navă avea grijă asta...

— Hm 1 Mmda! Primă aş/tronoamă, aşa este! Dar, ia să vedem noi, dacă deschidem acum, aerul jupiterian nu ne va da noui forţe, mai mari ca acelea oferite de aerul nostru?

Întocmai I Deci, afară copii! Să cercetăm, să vedem, ce vor sferele, acestea, cu câte un ochiu în axă.

Vedeţi! Animale jupiteriene! Din cauza niarei gravitaţia, & proape că h-aiu picioare I

— Hidoase!

— Cine a spus aşa? Construcţiile de forme extreme impresionează într-adevăr. Acestea sunt formele tocmai conitaarii caracatiţelor şi sepiilor din apele noastre, cari aproape că nu au corp. Natura Îşi crează făpturile după medii şi împrejurări. Nici arborii de aici nu sta mai deosebiţi: buturugi ou rămurişul şi irunzişul încoronat, ca bureţii.

Dar să ştiţi, că acest soiu de animale e cel maj periculos din (ote s-au văzut vreodată, pentrucă insul poate ataca fără R. Ă poală fi atacat! În starea sferoidală el se aseamănă cu un pncu de auto, în care ni-ci gloanţele nu prind! Noroc, că în schimb, dantură şi botul îi e de rumegătoare. Altfel, cu siguranţă că ar fi stăpânul planetei acest monstru, prin forţa lui şi prin sistemul Iui de apărare: Dar, să mergem. Priviţi cerul cu lumile de pe el. Bolta e atât de întinsă, că nici nu pare boltă... Cauză e că este de peste 128G orî mai mare că bietul nostru Pământ!

V

*

CAP. XIV Regele planetelor Atenţie! Strigă deodată Zâna, Ia priviţio în vid! Se poate

— Dece întrebi, păpuşo, când şttii doar, prea bine că mi se poate!

— Şi totuşi văd un hallo I

— E Saturn, văzuit din faţă! I Îl atacăm din faţă I cum de se produse deviaţia asta.- a noastră? Dar, aişa e! Jupiter e de vină, saumai bine, poziţiaiui faţă de Saturn.

Asironauiţii noşitri amuţiră. Aveau dinainte planeta imelata, care se prezenta într-o poziţiei nemaivăzută de pământeni Ei se apropiară de Planeta CapiUală a lumilor noastre. O ocoliră de mai multe ori, când deaJlungufl meridianelor, când dealumgul paralelelor, din toate poziţiile posibile, o cercetară, pentru a vedea, unde e mai potrivit să coboare.

Făcură apoicu multă atenţie un zbor razant peste inelele fantastice, cari au 284.000 klm. În diametrul lor totali, deşi grosimea le este de, abia de 70. Inelul exterior, gata să dea noui şi nenumăraţi sateliţi, pentru a înmulţi considerabil” lunile dinafară, îi impresiona cel mai mţuilit, Dar cauza acestei impresii mai* era şi persepectiva ruperii acesibua ulitim inel, chiar sub ochii lor!

Cineva dintre călătorii siderali, vorbeşte, reamintind cifre şi poziţii constatate încă demult, tocmai depe pământ.

Era conducătorul lor, chimistul Sanley.

Dar… reamintirea cifrelor acestora şi comparaţiile de distanţe şi volume, nici nu mai sunt auzite de cei ce-fl înconjoară Şi racheta sbuira. Sbura şi se apropia acum de brâiede vu/lcanice ecuatoriale ale Planetei minime.

Explicaţiile învăţătorului erau inutile.

Elevii erau absenţi, deşi înconjurau pe profesorul lor!

Oare nu Natură e pretutindeni primul şi cel mai desăvârşit pro* fesor al oamenilor?

Nu ştiaiu ce să privească mai întâi: peisagii! E scoarţei, sau feeria cerului. Contemplară pe cele dintâi, ca văzându-le întâi pe ele. Dar, când ochii şi-i ridicară spre înnăflţimite firmamentului, se cutremurară în toată fiinţa lor. Totul părea că nu mai e o realitate ci un vis puternic şi nespus de clar. Aveau impresia că ssînt într-un vis fantastic nemaiîncercat vreodată de către om Şi se simţeau atât de uşori, încât le venea, aşa fără motiv, să se arunce sus îmi văzduhuri… îşi amintiră atunci numaidecât de regiunile muntoase terestre, în cari odinioară se avântau ca excursionişti, când aerul de calitate îi făcea sprinteni şi voioşi ca pe nişte copii sburdainici. Astfel, se încredinţară că sunt cu mult miai tilnieri decât se obişnuiseră a se socoti pe cale matematică. Dar aici, nu numai aerul e cauza, ci şi atracţia pJanetară care e cu mult mad slabă ca a pământului., deşi Saturn este de peste 720 de ori mai mare ca pământul!

— SATURN! Se minună Saniley.

Băeţii îi priviră îngrijoraţi şi se întrebară nedumeriţi: dece explozia aceasta sufletească pe el? Simţim mai puţin ca dânsul! Li se răspunse neîntârziat din adâncimile sufletelor lor.

— REGELE PLANETELOR! Enigma cerului, cucerită de pământeni! Reveni el, aprins de fericire.

— Iată corpul ceresc, care nai esite nici stea, nÂcd planetă, nici nebuloasă, nici soare!

Iată răsfăţatul Astronomiei, iată idolul astronomilor!

V.

CAP. XV.

Întoarcerea.

Se întorceau spre oaşa, spre Venus.

În urină lor rămâneau, rând pe rând, lumile cari îi înfiorară atâta. Se întorceau spre oaşa, cu sufletul mulţumit, cu mintea îmbogăţită de noui cunoştinţe, cu inima plină de bucurii, cu trupul întinerit.

Se întorceau spre casă, fericiţi, cu dumnezeirea în ei şi cu amintirille cele mai vii îmbrăţişându-i în toate clipele, pentru a nu le mai da răgaz să se mai gândească la altceva, decât la minunile văzute şi pipăite, la paradisurile din plin gustate.

Şi racheta sbura, sbura vetntiginos, Se grăbea la întoarcere.

Ce vrei? Drum cunoscut... şi apoi, atracţia Soarelui; şi a dragostei de casă.

Sanley, savantul, părea mai mic aoum. Ba, chiar nu le mai părea, savant deşi tăinuia. În el încă multe socoteli şi planuri noui1 şi^mari.

Părea ca şi ei. Fiecare este acum uni savant destul, de respectabil, destul de încercat, pentru a nu maivedea pe alţii mai mari ca el...

Cel puţin aşa li se părea lor, în urma succesului obţinut. Se credeau Oameni umblaţi, rutinaţi chiar, în cuceririle astrale I I*

Sosiră pe Venus. Spre surprinderea lor însă, găsiră foarte multe lucruri schimbate aci.

— Câteva săptămâni de absenţă şi iată atâtea schimbări în lumea veausiană, zise zâmbind Sanley, când coborî din rachetă.

— Adevărat! Răspunse tatăl său, oare se afla acasă. Sau schimbat multe, fiule, însă cu mult inai multe decât observaţi voi dela prima vedere. Locuitorii absorbiţi de beţia mediului înconjurător, nou şi nemaipomenit de îmbelşugat, aui început cu mare grabă a înainta… materialiceşte, dar numai materialiceşte; în schimb sufleteşte.

— Dau înapoi ca racul. Au pierdut raţiunea, au pierdut cinstea, au pierdut omenia şi tot ce au mai avut bun în ei, calităţi cari n-au existat vreodată, decât -cu numele, în aparenţă, şi numai sub frânele legilor, cari aici nu mai există. Lacomi şi hrăpăreţi, ei nu mai nutresc alt gând decât acela, de a-şi compensa înmiit şi înmilioaiit averile ia cari au renunţat pe Pământ, pentru a veni aici. Ibn Siwo a şi căzut victimă lor.

De tine şi de Syriius nici nu-şi mai amintesc. Doar numele Observatoarelor, al munţilor pe icari aţi descins voi primadabă şi al Capitaleide mai e pronunţat cu banalitate de cetăţenii ce-şi sorb cu aviditate fericirea lor, ca înaintea morţi, sau a unei decăderi inevitabile şi neasemuit, mult mai dezastruoase I Dealtfel nici lucrurile niu au avut o soartă mai bună după plecarea voastră. Din cele o sută de rachete au rămas 73. Restul a căzut victimă bolizilor într-o singură tură. Se spune că a fost o adevărată avalanşă de aştri minusculi, cari au trecut vijelios spre Soare, răpind cu ei navele din urmă convoiului navetă PământVenus. Asta s-a petrecut puţin după plecarea voastră de pe Marte spre Jupiter. Dar chiar de atunci, Pământul a fost nimicdit. Apa i-a fost descompusă în elementele ei componente, oxigen şi hydrogen, care apoi, combinându-se prin aprindere, a doua aprindere, cea ou adevărat dezastruoasă, i-a topit lytosifera, prefăcându-i-o una cu pirosfera! Noroc de ei că a trecut departe de Soare, pentru A. Se răci mai repedei, pentru a se reface în cei o mie de ani, cât îl va purta cometa-nălucă prin Infinit, pe la mari depărtări, departe de orioe sori

incandescenţi! \par Dar, ce e, fiule? Ce te-ai schimbat aşa, de par-că ai vedea moartea în ochii mei?

— Nuf tată, nu-i nimic... o amintire neplăcută doar... îmi trecu, pe dinainte... ca un nor întunecat,.

— Ce anume? Stărui bănuitor bătrânul.

— O aven/tură cu asteroizii şi teama de a nu vă fi nimicit şi pe voi.

Şi Sanley neavândîncotro.

— Povesti tatălui său întâmplarea din drumul către Jupiter.

— Dragul meu! Se pare că şi de data aceasta omenirea noastră... a avut mare noroc. Nu cred însă că şi-ll va menţine. Curând, foarte curând va trebui să se prăbuşească. Dealtfel, orice luciu sau fiinţă are în viaţă un apogeu, şi o decădere. Tot aşa şi cu specia noastră umană. Numai că nu văd, să^şi fi atins încă, o culme potrivită cu menirea ei în Univers.

Cu navele rămase s-a continuat opera imigrării, aducându-se mult viiermăt pământesc în, acest rai, din oare îngerii au început să fugă desgusitaţi. Alte nave nu s-aU mai construit. Şi chiar de s-ar.fi redus numărul lor la nimic, încă nu 6-ar fi găsit cineva, care să se fi întors pe Pământ, pentru a mai luicra cu atâta râvmă la ele, Nimeni, dar nimeni (sub nici un motiv, nu s-a mai (întors pe bietul Pământ; dar nici n-a1 mai făcut vreun pas, pe drumul închis pentru totdeauna al civilizaţiei noastre... Acum se vede cât de seacă a fost acea ci-vi-li-za-ţi-e!

„N-aurdacât <să-! Şi bată capul şi alţii, de vor o viaţă nouă I”

Aşa au rămas constructorii vechei -escadre când veno vorba de înlocuirea vehiculelor distruse de asteroizi Dar, nu numai asta. Toţi sânt absorbiţi astăzi de bogăţia fără A de măsură. Totiul merge, de-a tumiba. Nici o socoteală, nici o raţiune. Belşugul enorm nu cere caUcuie şi nici economii. Dar nici ^ nu are cine să le facă. Apoi, lipsa legilor, e cauza tuturor răutăţilor. Şi cine ar

putea să umple acest gol? Doar un cataielism. Ciudat. Însă, că şi acesta ne-a evitat cu oroare, Deci specia alunecă direct în prăpastia primitivismului: beţia renaşte, crimele se înmulţesc şi nu pentru averi, ci pentru femei, pentru femeile frumoase, cauza tuturor dezastrelor sociale, de care a suferit omenirea de la. Naşterea ei î Fiecare vrea tot ce doreşte, tot ce vede, tot oe-d plajce. Nimeni nu se mai poate împotrivi decât cu forţa fizică proprie. Nici armele de raze nu mai au totdeauna efect., căci eu dând pe faţă secretul imunizării, le-am desfiinţat puterea În fine, ce eă zic? O babilonie, un infern. Adevărat baibilonul cel mare. Când intervine belşugul, mintea dispare, ca şi când nici n-ar fi fost? Dumnezeu a spus cu mii de ani înainte, prin proorocii Săi, cele ce se petrec acum.

— Şi ce crezi că va urma, tată? Oare viaţa o presupui tu mai fericirtiă? Cea veche de pe Pământ, sau aceasta de aici? Întrebă îngrijorat Sanley pe tatăl său. Desigur îi era teamă să se atingă el de rezolvarea mai departe a acestei probleme, în care vedea inevitabila deziluzie a fericirii, ce a vrut s-o aducă seninilor săi.

— Ge să urmeze, fiule? Tu, când te-ai simţit mai fericit? Atunci? … sau acum?

AH Sanley rămase m/ut. Îşi ascultă cu supunere conştiinţa, apoi răspunse scurt şi fără Înconjur:

— Desigur, dragă tată, că., acum!

— Acum! Ei Bine, fiule, şi ei, tot, acum! Răspunse ferm Georg Sanley. Tu îţi simţi fericirea în beţia cuceririlor planetare şi a celor steilare, pe cari încă deajbia le visezi, pe când ei…

— Exact, tată! Îndată îmi voi şi construi noua navă. Formula celor mai bune principii de acţionare le-a şi descoperit între timp chimistul George Jones… E vorba de aflarea magnetismului astrului spire care vroim a merge! E ceva fantastic, tată!

— Ei, vezi? Vezi, drăguţule? Dece dar să-i jeleşti pe dânşii, pentrucă nu simt la fel cu tine? Una e fericirea ta, alta e a lor t Dece să-i plângi pe oei ce sânt fericiţii în legea lor?

Fiecare îşi are steaua lui în viaţa aceasta, cu singura deosebire că a unora e strălucitoare, vie, pe când a altora întunecată, moartă...

Unii au tendinţa de a se înălţa, pe când alţii de a se trage cu încăpăţânare în jos. Unii iubesc stâncile, alţii noroiul!

— Tată, oricât de savant ar ajunge fiul, tot mai are câteceva de învăţat della tatăl, său!

— Vezi bineAi judecat sănătos. Dar, dece nu ne-aţi vorbit nimic de pe Saturn?

— N-am fost în stare...

— Cum, Alle, cum n-aţi fost în stare? Ce aţi avut?

— Ni se legase limba în faţa măreţiilor de cari Saturn e plin.

— Ce vorbeşti, copile?

— Da, tată I Saturn e fantastic! Şi afară de asta, posedă atâtea bogăţii, că mintea omenească nu le-ar putea cuprinde şi nici pricepe provenienţa. Solul e într-o veşnică frământare la ecuator. Cutremurele sânt atât de puternice, încât nici n-ar fi fost posibilă o aterizare.

La poli e verdeaţă. Gazele toxice cari predomină celeilalte regiunii, aici nici pomeneală să existe. Vegetaţia e într-adevăr minusculă ca un plLuţş via în schitoiib e atât de abundentă, încât e foarte greu să o dai La o parte pentru a descoperi salul. Şi are fructe atât de diferite şi de toate gusturile pe aceeaşi plantă, încât stal şi te miri, cum de a putult natura crea asemenea făpturi organice vegetale?

Munţii sunt foarte înalţi, dar şi foarte slabi. În grotele lor foarte numeroase şi fantastice abundă diamantele de mărimi colosale! Planeta răcindu-se înceit din cauza prefacerilor scoarţei, a permis formarea iîn dimensiuni mări a acestor cristal! Apoi vine radiumul (care e în cantităţi ucigătoare.

Toate aceste nestemate încoronează şi înveşmântă, fără nici o ordine şi fără nici-o măsură atât coroana inelară cât şi corpul planetar al Regelui Planetelor, oare face o neasemuită cinste universului nostru.

—?

— Te pomeneşti că nu crezi, tată…?!

Jones… dragă, adă te rog, cutiile cu trofeele din regalul saturnian.

— Şi aşa… acuma crezi îşi tu!

Ciudat e ansă faptul că astrul acesta îşi acumulează căldura din naşele Soarelui, care se vede abia cât o stea mare, cu mijloacele ei, deosebite de cele cunoscute de noi pe Pământ. Şi trebue să ştii că la. Poli călduna e ca la noi în regiunile temperate vara, Acest fenomen meteorologic, ca şi acel al rămânerii gazelor toxice numai în regunile ecuatoriale şi (tropicale ale planetei, mi-au atras încă şi mai mult atenţia.

Acestea sunt lucruri nemaipomenite în istoria ştiinţei noastre!

Şi noi… noi (cari ne credam savanţi pe bietul nostru Pământ cu ecuatorul încins şi cu polii îngheţaţi, iată-ne acum în plină încurcătură!

Jn primul rând, mărimea colosală a planetei are o deosebită putere de a acumula căldura dan razele soarelui, atmosfera uriaşă tad bogată în vapori de apă, cari aici pe Saturn nu se precipită niciodată în nori opaci. În al doilea rând, neîncetatele prefaceri Ht os fenice din ţinuturile ecuatoriale şi tropicale, influenţează întreaga atmosferă asupra încălzirii cum 3a noi, Europa era încălzită de marele fluviu marin Gulif Stream. În al treilea rând planeta fiind foarte moale… adică scoarţa foarte înifoiată, înlesneşte pătrunderea căldurii pentru a se înmagazina în în timp ce căldura planetei însăşi căldura pyrosiferei planetei iese Jietsne până la suprafaţă; aceasta ar fi cea mai puternică mijlocitoare de încălzire. Apoi vin la rând, cauzele curenţilor

magnetici, Saturn având un magnetism Soarte puternic în ce priveşte gazele toxice, cred că dim cauză că eîmt grele, ele nu reuşesc să să reverse, spre poli, mai ales că Saturn are o învârtire de vreo mie cinicii suite de ori mai mare ca a Pământului, comparativ cai. Volumul lui.

CAP. XVI.

OAMENII TĂCERII

— Bun film, dar ou-mi vine a arede că e din Natură-Real, domnule Sanley, e real!

Dar până nu veţi merge acolo, să vă convingeţi, nu-mi veţi da dreptate. Provoca băeţaşul pe chimistul Sanley la luarea hotărlrid de a-l urma în navă.

Şi vechiul laborant, un copilandru căruia nimeni nu i-ar fi dat vreodată vreo importanţă, prezenta astăzi pe ecranul laboratorului, imaginile succesive. Însufleţite, ale ţinuturilor explorate de el, la suprafaţa satelitului pământesc, Luna... Călătoria o întreprinse în * lipsa stăpânului său, plecat spre planetele superioare.

În laborator, el nu era însărcinat decât eu ştergerea eprubetelor şi a celorlalte instrumente, rareori cu vreo preparare uşoară a vreunei combinaţii, ce aveasă servească experienţelor şefiilor săi.

Nici prin gând n-ar fi trecut cuiva, că băeţandrul acesta, umil şi tăcut, ar fi putut fi cândva în stare să conducă una dintre astronavele revervă, rămase în depozitul tăinuit al lui Alil Saniliey. Şi astăzi, iată-l, sfidând frica stăpânilor săi, de a încerca o descindere pe însoţitoarea Pământului, Luna.

Dar, motivul acestui eroism, ca multe altele, din. Viaţa oamenilor mari, trebue căutat în intimitatea sufletului micului ucenic.

Ca orice adolescenţi copilul iubea şi el o fată, dar o fată, Sa care nu ar fi putut ajunge în situaţia în care se afla. Deci trebuia 6ă se

distingă cu ceva, şi acel ceva trebuia să facă parte din domani/ui extraordinarului, căci numai acesta mai impresionează omenirea actuală. Deaoeea, bietul copii, a găsit că e potrivit pentru el, deşi foarte periculos, de a face tocmai ce au-ignorat saivaiitţia.

— Şi astfel, un asitru dispreţuit, fu explorat, virtual, de un copil nebăgat în seamă! Acestea sunt operele înfăptuite de puterea dragostei, a tinerei dragoste, ce nfu cunoaşte margini şi nici obstacole!

Luna, devenise pentru el, ca şi pentru mulţi alţi îndrăgostiţi din decursul vremurilor, speranţa realizării visului lui, a iubrii iui fără de seamăn, idolul în împărăţia căruia se vedea urcând cu iubilba sa! Simplu. Poetic. Eroic. Astrul ifiiind în plină prefacere… şi rătăcire… cu atât mai puţin era luat în seamă de alţiii, A-ll Sanley, uimit de cutezanţa acestui băeţaş, nu întârzie să se instaleze în navă, intabulată ejstfel pe numele tânărului explorator asibral.

Ambii îşi luară d/rumul spre „astrul mort”… care de mii de ani dă ocol Pământului, la o distanţă atât de neînsemnată, încât i se văd mările şi munţii cu ochii liberi.

Îl ajunseră din urmă, şi descinseră pe el.

— Te fascinează claritatea solului Se pare că n-ar avea nici urmă de aer. Zise iscoditor AH Sanley, să vadă ce va răspunde ucenicul său.

— Şi totuşi, nu e vid. Puţină răbdare. Să ne apropiem mai întâi bine şi apoi veţi vedea. Răspunse copilul cu convingere.

— Numaidecât în craterul lui Arisitarque? Vrei să-mi arăţi poate că lavă, de care e încă plin (ar putea fi aur, Asale?

— Desigur, maesitre, aur… aur curat…, ba, poate, argint… sau pjlatină… Averi imtense, ce se cer explorate…

— I Mie mi 6e parecă în privinţa aista, Asale, tot copil în rămas… -Cu toată bărbăţia ta de a venii aici! Din partea mea, trvu cred

să fie decât zăcăminte de pyrită, deşd nu văd cristailii acestui minereu. Dealtfel, într-o lavă răcită atât de repede, cum a fost cazul cu aceasta, nu se. Puteau forma crisitalii, decât de dimensiuni extrem de mici. Păcat că atmosfera aoesitui astru n-are presiunea (necesară pentru corpul nostru. Am deschide, pentru a pipăi cel puţin cele ce vedem prim ferăstruicile astronavei.

— Maestre! Noi acum ne aflăm în stratosfera Lunei!

— Cum, Asale? Stratosfera Luni ei e pe sol?

— Desigur…

— Mă izăpăoeşti, puştiuilel

— Deloc… Iată, aceasta, pen/fcrucă atmosfera, adevărată e… în subsol!

Aşa e cazul alici!

— Dacă e aşa precum spui, atuaicâ ar trebui să fim şobolan U pentru a ine putea şi noi lăfăi în atmosfera satelitului Pământului!

Asal nu mai zise nimic. Intenţionat se lăsă Învins. Gumai lui însă, schiţa un zâmbet ascuns abia, o bucurie abia stăpânită. Avea el alte câmpuri de luptă, mai favorabile, pentru a inspira încrederea şefului său.

Racheta îşi încălzi binişor vârfurile picioarelor, cari erau cuprinse de umbra unui munte, se deslipi de luOuil care şi îngheţase, şi îşi continuă călătoria, mai departe, prin stratosfera ei rarefiată de cine ştie ce cauze, mai presus de cele cunoscute de ştiinţă.

Ni ci unul nu, îndrăznea… să coboare. În costumul de. Scafandru vidic, nu pentrucă ar fi putut muri de frig sau de căldură Teama unui şoc de presiuine era predominantă. Dacă plesnea costumul? NU. Se pierdea şi omul din el? Resemnarea şi renunţarea pusei-ă deci stăpânire pe omul explorator, care a fost mai curând! N stare să înfrunte pericolele sborului inter

astral îndepărtat, decât acela al deschiderii astronavei în vidul relativ dela suprafaţa Lunei.

Cetăţuia^ Grui-thudsen! Despre asta ce spuneţi, Stăpâne? Înr, cercă ucenicul, să măgulească uşor pe maestrul său, ca şi când ar fi vrut să-i arate; că e încă departe de a-se gândi ia o emancipare ca ins devenit major şi independent, prin meritele excepţionale, câştigate.

— Ce să spun, drăguţule, e o adevărată cetate I Pe ştiinţa mea că nu putea fi. Construită decât de mână omenească I E ceva, în genul diguluichinezesc dela noi. Mă mir că savanţii trecutului, nu au ştiut s-o vadă, deşi au fotografiata încă demult de pe Pământ!

— Gândi ţi-vă bine, maestre, deşi poate fi asemuită şi cu piramidele egiptene, nu cumva o fi fost construită cui un alt scop? Să fi fost şi aici despotism, barbarie?

Semnalizare., Asale! Semnalizare I se lumină Sanley, privind uimit pe ucenicul său. Acesta, modest până la umilinţă, şi încovoiat par-că sub povara gloriei născânde, ce începea să-l învăluie şi să-îi inounrune, îî fixase pe chimist, drept în ochi, doar, doar, îi va inspira gândul răspunsului. Nu îndrăznea să-l jignească, luându-i-o înainte-

— Semnalizare pentru pământeni, reveni înflăcărat Sciiniley, care vedea şi recunoştea un geniu în elevul său iginorat!

Şi deodată un nor... îi roşi faţa. O clipită ţinu şovăirea. Iii părea rău că nu-i daisemai din timp, atenţie, acestui copil cuminte; care îl servise cu credinţă atâta vreme! Gândul pasului făcut fără aprobare, în absenţa ea, era singurul motiv, care îl mai precumpănea în ochii săi. Dar, ce are aface gândi blajin profesorul. În faţa ştiinţei, ce importanţă pot avea asemenea nimicuri?

Chimistul se aplecă şi îşi săruită ucenicul pe frunte.

— Bravo, dragă Asale! Eşti un băiat inteligent şi îmi pare bine că am observat aceasta măcar acum. Dar să ştii, că toate în lumea aceasta a noastră îşi au rostul lor! Altfel, cum se mai făceau şi aceste descopeiriri tocmai aici, unde niu se bănuia să fi existat vreodată decât moarte eternă. Apoi chimistul rămas pe gânduri, silabisi:

— Semne pentru noi…

Aşadar, cereau ajutor…

Dacă aveau un mediu mai favorabil decât al nostru, nu se mai gândeau nici ei, decât la cerinţele trupeşti, ce subjugă şi apasă din greu orice fiinţă organică…

Cereau ajutor, dela cine?… dela noi!… pământenii. Şi noi… cu avariţie de nebuni, ne ascundeam tezaurele în fundul piramidelor, strivind tot ce era bun^ sub carâmbi de satrapi!

Ei priveau aştrii, noi. Stomacul; ei implorau inteligenţa noastră, noi ne băteam joc de ea; căutau. Să ne atragă prvirile pentru a-i vedea, că mai există şi ei, Seieniţii; noi, ignorând astronomia şi ideia existenţei altor lumi „trăiam în cercul nostru strâmt în care doar norocul ne petrece”. Ba, ne mai şi ardeam pe rug unii pe alţii, pentru culpa de erezie…

Ei au fost deci încă de muică vreme, mai presus ca noi -

— Dar să cercetăm mai departe. Poate mai găsim şi alte do vetzri, şi alte urme de lunieni.

— Hei, băete! Astea sunt lucruri, la cari omenirea noastră s-a gândit târziu, mult prea târziu!

— Era şi firesc: cui i-ar fi trecut prin gând, să facă semne dieparate către lumile bănuite în alţi aştri, când n/u simţea lipsă de nimic pe astrul lui şi nici vreo atracţie faţă de alţi aştri, iată de alte lumi?!

— Aşa e Aş ale. Vezi bine lucrurile.

— Regiunea Hyginus! Iată ţinutul cu vegetaţie! Să coborâm aproape de tot. De aici aim filmat fiinţele, ce apar deasupra solului numai în timpul tungei zile lunare.

— Dar bine, nu sunt decât minuscule ca şi plantele şi tu le-ai proectat uriaşe!

— Trebuia! Era necesar... să le măresc mult, pentru a fi bine vizibile şi mai ales bine văzute!

— Oameni! Aş vrea să văd oameni, Asale!

— Îi vom afla şi pe ei, maestre, Trebue să fie tare mari. Slabă gravitaţie a astrului, pe care, în loc de 70 de kilograme, noi cântărim abia 10, cred că le-a permis o desvol-tiaire fantastică!

— Asta o cred şi eu!

Haidem! Am o altă regiune. Să mergem spre Marea Ploilor, „lată Apeninii f Frumuseţea lor pare că întrece pe aceea a Apendmir lor depe Pământ cu cari se aseamănă şi al căror nume ca atare îl poartă.

A., a., a., a., a, A. Aaaaaaa!

— Ce-i, bre, Aşa-le?

Sunteţi tăiat!

— Sunteţi tăiat!

Unde vă e corpul?

— Aaaa! Iată-l!... Era în umbră!

— Dar în umbră, copil ce sunt, în umbra ceea... aruncată până aici de muntele de colo,.

— Bine c-ai observat la timp. AMel îmi îngheţau picioarele fără să bag de seamă, în timp ce restul corpului deabia putea suporta căldura din razele solare!

— Aşa e, domnule Sanley, aişa e! Prima impresie doboară raţiunea. Sunt momente în cari şi ştiinţa se poate clătina în mintea noastră, canid trece prin astfel de situaţii…

— Hai, să ies complect…

Iată-mă, sunt întreg!

— Da (întreg, slavă Domnului! Pe Pământ era refracţia aerului dens, oare lumina şi la dosuri… pe când aici, umbra-i umbră, neagră oa tăciunele şi rece ca amma lăsată la ger I Şi doar mă deprinsesem întrucâtva cu acel fenomen, când am, descins pentru întâiaşi dată pe Lumă. Atunci, la un moment dat, nu-mi mai vedeam decât partea mijlocie a corpului şi partea de sus, iar în alt caz numai partea expusă Soarelui. Restul devenea aproape invizibil.

Poftim, Mlaştina Putrefacţiilor, craterul iui Arhimed(c) şi enigmatica vale a Alpilor lunari! Platan!

— Să coborâm cât mai cu atenţie!

— Am impresia, că acest crater este locuit în adâncimile lui, de oamenif oameni oari s-au retras spre miezul central şi oal<J/ai astrului I Tot globul lunar trebue să fie scormonit, altfel nu se explică dispariţia aproape totală a atmosferei lui I

— Ce tot spui, băete, ai uitat că Pământul i-a răpit aerul şi apa, precum Luna vrea, prin fluxuri, să-şi recapete elementele furate, sau luate cu hapca? Şi aici e legea celui mai mare şi mai tare!

— Am spus doar de o părticică şi nu de grasul cantităţii… fugit la planeta mamă, dacă într-adevăr Pământul este mama Lqnei, sau e numai un părinte adoptiv…

— Cum, Asale, adoptiv? Ce-ţi mai veni prin mintea ta copilărească

— Aşa; prin prinderea Lunei din Spaţiu, aşa, uşor, tangenţial, precum şi cometa, denumită, cometă de o mie de ani”, ne-a răpit acum bietul nostru Pământ cu lună cu tot!

— Bre, Asale! Mi se pare că tu cam ai dreptate în cele ce spui! Vezi, aşa e: tineretul vede totdeauna mai departe ca noi, bătrânii, cari ne-am cam săturat de a mai cerceta zările şi zorile. Noi privim acum bietul nostru Pământ cu lună cu tot.

— Bre, Asale 1 Mi se pare că tu cam ai dreptate în cele ce spui! Enigmatic, prin felul cum se prezintă la exterior. Priviţi şi dvs. În jos: seamănă cu oraşul Capitală depe Pământ pe partea acoperită cu cristal transparent, pe care era instalat aerodromul. Şi aici acoperământ de cristal. Şi aici alei pentru avioane. Şi aici reflectoare gigantice; iar înăuntru? Mister! Deşi transparenţa cristalului lasă să-se vadă, să se întrevadă câteceva… Şi… ciudat! Aleele sunt ca acelea de prin câmpiile Hyginus! Observaţi bine asemănarea dintre ele a tuturor semnelor. Se pare că peste tot a predominat mairea grijă de a ine atrage atenţia, privirea I

— Atenţie., Asale! Nu vezi nimic? Mişcare! Viaţă dedesubt. Ne-au simţit! Sunt ei… oamenii! Ha, ha., oamenii!

Să ne apropiem de semnalul acela circular. Poate că dăm de ceva…

Hhhop! Noroc c am încăput cu navă cu tot!

— Asija probează că sunt giganţi faţă de nod deşi Luna e de cinaizeci de oai măă mică decât Pământul!

„Cum or fi arătând la chip?”

Asta le fu întrebarea spontană a celor doi exploratori, cari vedau clar că coboară într-un aşezământ omenesc inteligent lucrat Platforma se prăbuşi.

Desigur erau prea grei cu nava lor, pentru a astfel de construcţie. Avură noroc de gravitaţia slabă… altfel rămâneau acolo.

În câteva clipe se aflau înrtr-o. Încăpere omenească. Acolo îşi făcură apariţia nişte făpturi omeneşti. Erau însăşi ei, lunienii,

înalţi şi deşiraţi de nu se mai terminau eşind din podeaua prin a cărei deschizătură rotundă îşi aveau aircuilaţia în sens vertical Dela un etaj la altul, ei mergeau întocmai ca lucrătorii pământeşti, cari coborau în canale prin deschiderile ce răspundeau în străzi. Pentru a ajunge la tavanul următor şi deci la etaj, ei se săltau, aruncându-se în sus cu multă elasticitate şi cu mare uşurinţă.

— Oameni, Asale, oameni! Luniend, seleniţi! Iată, vezi-i! Sunt ei, fiii Pamânjulud, sau mai bine, nepoţii Pământului! Chiar de sunt adoptivi…

— Ce mişcări molatece!

— Şi ce străvezii sunt!

— Au o construcţie diafană…

— Girafele umane I

— Laj chip nu-s prea depărtaţi de noi Făpturile astrului seienit îşi alungiră gâtul mlădios ca o trestie de mare, ca un gât de lebădă, înspre racheta musafirilor depe Pământ Ochii lor mari şi rotunzi, se apropiară, încet, blânzi, şi fără clipire. Erau impresionanţi. Tabloul le producea lăcrămarea ochilor. Inima li se sguduia. Aveau în faţa lor, OMUL LUNAR!

Totuşi navigatorii noştrii, se stăpâneau cu bărbăţie. Ei contimiau să-şi conuumice unul ailtuiia prin telefon impresiile.

— Ce mişcări, pline de eleganţă, şopti Asal. Noi suntem cu inult mai repeziţi şi zmunciţi în acţiunile noastre corporale, mai ales în faţa noutăţilor de orice soi.

— Ne fac semne să eşim… ce ar fi, să le facem pe plac?

Vezi, nu au tobe şi arcuri şi nici săgeţi…!

— Dar nici junglă, maestre!

*

Intrară într-un apartament spaţios. Tavanul era foarte înalt” Ferestre nu se pomeneau Doar tavanul era complect transparent. Lumina venea de sus. Lunienii îi atinseră cu degetele lor peste obraji., apoi se lăsară să le strângă mâinile. Nu arătau supăraţi deloc de descinderea pământenilor aşa deodată în casa lor.

— Ce mâini! Sie vede cum circulă sângele^ prin ţesuturiUe lor î

— Şi ce strângere delicată!

— Nu bămiesc oare că san! Em în costume de scafandri? Cum le-or fi părut obrajii noştri şi mâinile noastre? Rigide rău… nu?

— Să mergem, maestre, ne fac semne. Poajtecă vor să ne arate ceva… Se pare că nu au grai. Probabil n-au avut nevoie de el şi l-au uitat…

Laboratoare… automate… uzine… iată, aslronave! Ce or fi făcând cu ele?

— Hei, au şi ei rude, prietenii pe globul acesta lunar!

— Dar ăsta, ce o mau fi?

— Qbservator… astronomic, Asale! Să privim şi noi…

Iaită, pământulThiidi… fantastic! Ei şitiu că suntem de acolo, deaceea au şi priins în aparat astrul depe care am venit! Extraordir nar! Ex-tra-or-di-nar! Pri-veş-te şi tu! Amănuntele scoarţei 1 scoarţa distrusă! ^Formidabil! For-mi^da-bil!

— Ce or fi zis, când vor fi văzut Pământul arzând?

Deaceea, păreau că ne aşteaptă să venim în cele din urmă!

— Şi acum, muzeele, planurile de semnalizare, săpate în piatră, desigur că de mii de ani, de multe mii de ani! Ce asemănare între, acestea şi acelea dela suprafaţa globului, satelitar!

Iată! Iată! Un glob enorm! Globul Pământesc Ui-te, ui-te, toate amănuntele reliefate! Iată Piramidale, Sfinxul…

Zidul Chinezesc, Pamirul, Bucureştii, Berlinulr New Yorkul, Japonie.! Tot… absolut tot! Până şi insuliţa de sub care am plecat noi, iiat-o mărită de ei după accidentul provocat de noi! Lată toate modificările. Au urmărit deaproape totul… totul…

— Mare putere spirituală!

— Şi pilduitoare stăruinţă în astronomie şi în ideia pluralităţii speciei umane!

— Câtă răbdare la ei! Să vadă aşezăminteile noasitre, ilustrele noastre aşezăminte omeneşti şi să nu primească nici un răspuns, cel puţin, de politeţe!

— Statornicie! Curaj! Instinct de conservare şi nu sinucideri ca la noi!

— Nevoile, Asale, nevoile! Astea sunt forţele cari apropie oamenii între ei!

— Se poate, Stăpâne, se poate! Dar şi ştiinţa, adevărata Ştiinţă* Ştiinţa fără gălăgie, fără reclamă, fără răutate!

— Bravo, copile! Eşti un fenomen! Vezi că nu m-am înşelat eu, când am spus că eşti un iom I Dar să eşim pe sol… Aşa, băete.

— Vreţi o surpriză, maestre?

—?

— DV. Staţi locului şi doar priviţi în sus… eu voi trece în spate.

— Vrei să-mi sari în spate? Ţi-a venit chef de joacă, puştiule?

— Aşa puţin, se cuvine., una, două… trei!

— Hei! Ce e cu tine, Asale? Încotro?

— La Dumnezeu…!

— Hhhhoţp!… Nu te-ai lovit?

— Vedeţi bine că nu. Efectul silabei artracţii. Aş putea sări şi peste – un castel. Par un fulg. Dar să mai fie şi aerul dens, ca cel de pe Venus de pildă., iar eu îmbrăcat uşor…!

— Te-ar sabota aerul…

— Aşa e S n-aş mai ajunge La o prea mare înălţime. În schimb aş pluti la coborâre ca un. Fu-lg veotabiL

— Ai rămâne suspendat, te pomeneşti, neastâmpăratele! Ai umbla prin oceanul acesta gaszos, oa peştii prin apele măriilor planetare.

— M-aiş lăsa pescuit de stăpânul metu.

— Haide, las-o încolo… căci im-ţi mai sunt stăpân. Îţi dau licenţa de aci înainte. Poţi să iniai conduci şi tu pe alţii.

— Maestre! Admiraţia mea eternă pentru Dv!

— Numai în cazul că rămânem eterni! Dar, să mergem. Iată că vin mai mulţi… Poatecă ne mai arată câteoeva…

Mai (maTele seleniţilor, foarte afectat de prezenţa oaspeţilor, îi invită la domiciliul său care, după cât a dat de bănuit, nu era prea în apropiere.

Se xircară cu toţii întfr-un vehicul ciudat, asemănător, după exterior, icu un obuz uriaş, culcat înJtr-un fel de albie, unsă cu un ulei gros şi vâscos. Prin acesta probabil avea să alunece.

Vorba lor era întrebuinţată numai la anumite comenzi şi părea pentru astronauţii noştri ca un fel de zumzet imposibil de înţeles şi totuşi de o deosebită gravitate în sunetul lui.

„Suuuiiimmmmm!. Zise şefull lor mai mult pe nas… şi proectilul porni. Erau culcaţi în paturi de pânză suprapuse! lungiş.

Ferestrele, fără geam permiteau privirea afară. Ele erau înguste şi iuingi, dispuse tot longitudinal, câte una în dreptul fiecărui pat

— Mergem pe sol sau sburăm? Apelă profesorul la ucenicul său, înainte ca aceştia să-i fi cerut aceste lămuririi.

— Ne târâm, maestre

— Ei cum, bre? Nici sgomot, nici sdruncinătiuri. Sau am asurzit noi complect? Ce soi de gândaci or mai fi şi ăştia, în pântecele cărora ne aflăm -acum?

— Albia e foarte dreaptă şi lucie, unsoarea destul de vâscoasă3 pentru & nu lăsa vehiculul să se atingă de ea; iar acesta e acţionat de magneţi!... E o luntre pe uscat!

— De unde ştdi tu toate astea?

— O să vedeţi mai târziu- sunt sigur că va veni şi explicaţia, aşa dela sine, singură... îmi daţi voe, să-mi mai asum şi eu răspunderea în culegerea de informaţii. Sunt doar pe astrul meu...

— Mă rog, mă rog. N-am nimic împotrivă, Dar îţi spun drept că mă cam simt ameţit. Şi apoi| iuţeala e prea mare... pe când curentul, dacă scot degetele afară... mai nu e deloc...

— Aer rar, slaib nu ca la noi, să vă smulgă pălăria la o eută de kilometri pe oră!

— Pălăria pe care aici n-o am.

— At putea să vă smulgă capul...

— Măi., daj departe ai mai ajuns, Asafle!

— Cred, dar aşa este.

— Băiatule, să ştii că sunt ingenioşi oamenii ăştia.

Iată, alergăm, când prin crăpăturile scoarţei, când pe digurile de pe cari vedem toate perisagiile astrului!

Lunecăm spire Apenini. Mai bine ne purtau spre faimoasa Vale a Alpilor!

— Cine sSâie? Poatecă îi va veni rândul şi ei, să ne primească întocmai ca pe nişte skiori I Vă funcţionează bine rezervorul de oxigen, maestre?

— Vrei să zici că nu mai arătăm normali, de vedem ceQe ce vedem?

— Se poate…

Dar, ei… de unde or fi luând ei oxigenul?

— Îl produc în jurul lor. Îmi dai voe, să mai olbserv şi eu, puştiule, câte ceva!

— Cum, domnule Sanley?

— Cingăt oarele… VeziJle şi. Tu, Ele produc oxigenul, gazos^ pe care apoi îl emană din abundenţă. Vezi bisnie, că la ei, până şi pielea cere mult oxigen. Deaceea au oinigăboarele lor fermecate. Ele sunt în strânsă legătură cu dispozitivele depe pielea corpului şi răspândesc pe dedesubt peste întregul trup acest gaz binecuvântat de Dumnezeu. Ei, seleniţii, îşi crează astfel în jurul lor oatmosferă artificială, foarte potrivită susţinerii vieţii lor, deveniiltiă sintetică!

Dar, priveşte Apeninii… Ce îngrozitor de înalţi) sunt!

— Nu ne izbim într-ânşii oare? Mai au timp să frâneze?

—?!

— Aaaaaooooaaa a a a a a a…

— Tunel, fiule, turnai! Măruntaele Lumii…

— Ne răsturnăm…

— E numai o aplecare… e o cotitură…

— Uuuuu! ce întuneric I întunecime.; ce pustiu…,

— Frânează… cum oare…?

— Tot magneţii…

— Aşa e… dar, iată, am ajuns…

Hei, dar ştii că-i interesant? Oraş subteran, galerii oa de termite sub munţii fără demăsură!

— Mă înfrioairă…

— Ce?

— Tăcerea lor!

— N-au nevoie de cuvânt. Pentru dânşii cuvântul e prea scump, pentru a-l terfeli în sgomo) t şi în trăncăneală fără rost

— Dar, ciudat, maestre, în tot sistemiull nostru solar, numai noi suntem guralivi…

— Nu, dragă Asale. Numai nod sînitem înapoiaţi. Numai noi suntem neînţelegători ai undelor magnetice,) de cari ei se folosesc foarte bine şi la gândire. Seleniţdi, spre exemplu, ştiu tot ce gândim noi, n, u numai de aici, de lângă ei, dar şi depe când aram încă pe Pământ Acesta e limbajul lor şi aceasta e 1-itmiba universală, acesta e limbajul sideral al tuturor vieţuitoarelor! 1

Deaceea, tot ce gândim sau dorim, ei, în tăcerea îl or, ne şi servesc!

— Ei, bine, dacă e aşa, iialtă, eu vreau să ne arate originea energiilor ce ne-au purtat pe aici…

— Nu prin graJi, oi prin unide, exprimă dorinţa ta!

— Aşa e. Iată-o prin gândire…!

— Aşa! Priveşte-i ne vor arăta!

— Adevărat, adevărat zic vouă, că plata voastră multă este în ceruri!”

— Ce-ţi veni, Asale?

— Ştiu şi eu? NiicL eu mumi pot închipui… dar, Mântuitorul nostru, ştia lotbul şi stăpânea totul. Nu era însă înţeles, nici prin grai, de bieţii noştri muritori, prea muritori, preaf greoi la minte şi prea uşori la sulfleit!

— Lafâhi, ne coboară undeva… spre miezul astrulluti, desigur…

— Ca în basm!

— Energia pyrosfered! Cu energia pyrosfeaei îşi ţin ei airtificial viaţa f

— Ceva asemănător cu refugiul Dv în vulcanii Pământului!

— Da. Tot un fel de refugiu e şi acesta de aicea. Numaii că nu de ura omenească. Aici n-a fost belşug excesiv care să desvolte ura!

— Ittîii face impresia că simt roiişte roboţi extraordinari” cari execută în tăcere tot ceeace dorim noi.

Maestre, priveşte, asta nu e Vailea Alpilor?

— Ba^ da! Ea este I

— Şi eu credeam că şeful ne va purta spire locuinţa lui…

— Locuinţele lor sunt comune. Ştiinţa i-a unit perfect, despărţindu-i de orice privaţiuni, ce dau toitdearuna naştere desbinărilor sociale. El a vrut să ne arate, că fliocutinţa lui şi a

lor, a tuturora, este însăşi toată Luna, cu toate (bogăţiile şi sărăciiUe ei, Luna pe care din pustie., ei au făcut-o (locuibilă, în adâncimile scoarţei ei.

Aduseră ou ei pe Venus doi ibăeţi şi două salte nite, pentru a vedea cum s-ar putea adriinatiza şi transplanta în-tr-o lume a bogăţiei şi a belşugului Rezultatul a fost că oamenii experienţeiau ajuns conducătorii omenirii venusiene prin imensa putere a gândirii.

Asail şi iubita lui deVeniră cei1 miai buni prieteni şi în curând făcură o mantă de pomină, la care au dansat toţi locuitorii - plantei, ba chiar şi AH Sanley, care aibiia acum a învăţat să danseze, dimpreună cu soţia lui. Petrecerea fu minunată. Mullţi băeţi şi multe fete se cunosc ură cu această ocazie şi peste puţin timp după aceasta, multe căsătorii se mchiiegară, deoarece fetele au căpătat în cele din urmă încredere în vrednicia la care pot să ajungă băieţii atunci oâmd iubesc nebuneşte, s-au mai bine zis când (iubesc cu adevărat!

CAP. XVII REFUGIUL...

—.31.100.000.000.000.

— De kilometri!

Gândeşte4e bime, dragă Sanley la ceetaice faci; şi nu uita că nu eşti singurul întemniţat din această sondă siderală!

Crezi că nu ne-or ajunge şi patru ani jumătate, pentru a ne plictisi, sburând până în Alfa din Centaur? Sau, că aceasita nu ne va satisface îndeajuns curiozitatea, de a afla, ce ascund stelele dinarfara sistemului nostru solar? Dece să dublezi drumul?

—?

— Opt ani şi opt luni până în Sirius!

H ceva grozav!

—?

— Ce găseşti tu mai atrăgător în această stea?

Că are sclipiri mai vii, mai multe culore? Sau ignorezi că e de 4500 ori mai mare ca Soarele nostru?! Că deci e posibil să ailbă şi planetede de volume considerabile şi cu atracţii insuportabile pentru noi. Ar fi cea mai stupidă sinucidere din câte s-au înregistrat în lumea noastră până aizi!

—?

Nici cel puţin nu putem fi siguri că vom avea de unde să ne complectăm oxigenul necesar respiraţiei la întoarcere… sau apă de băut… pe când din Alfa, în acest timp ne-am şi întoarce!

—?

Nu răspunzi…?! Ce ai AII, de nu răspunzi?

— Nu-ţi ^xai trăesc decât ochii? Ochii pe cari ţi i-a* fijcat

5n razele siriene?

—?

— Te liaşi sed-us de o stea… de o stea necunoscută, sau vrei ca restul vieţii tale să ţi-l consacri unui vis efemer… unui vis searbăd… unei iluzii nebune, dupăce ai repurtat atâtea glorii înalte pentru tine şi pentru întreaga specie din care te tragi?!

—?

— AU Samfley! Ce e cu tine? Ce ai de nu răspunzi?

—?

— Deaceea m-aan necăjit eu atâta, să descopăr nouMe principii de,. Acţionare siderale Deaceea te-am scutit pe tine de o muncă atât de istovitoare şi periculoasă.

— Ca la urmă să mii se răspundă astfel* să mi se răsplătească zelul printre muţenie incaiUfioajbilă, primtr-o astfel de nepăsare?! -?

— Cefl puiţin, dacă ani fi numai nod ance... ce mi-ar păsa?

Dar... doctorul Alexandre, Eugen, lena, Syrius, fiică-ta Liana, apoi Lena Botes, Marigi Var Bogda...

— Nici nurţi mai spun nimic. Fă oe ştii,. Dar au-i cuminte din partea ta... Fetele plâng toate. Te plâng pe tine, în ce bai ai ajuns aşa deodată.

— Desigur din cauza suferinţei ce ţi-au pricinuit-o meitreibnicii ăia prin uciderea soţiei -baie. Vai răzvrătiţilor acelora, cărora le-ai procurat un viitor atât de lung şi plin de fericire. Numai ea te-au scos din raţiune. Ea te-au distrus, pe tine, binefăcătorul lor\ par Treaba ta, AH, dacă nici lacrimile unor feţe nevinovate, nu te mai pot îndupleca., Se pare că ţi-şi pierdut orice sişmţimânt, orice urmă de dragostefaţă de ai tăi! Ai devenit rece ca şi un astru mort!

— Nu astfel ne fusese vorba... Ne-am legat de tine, oa sa 6e

— AscuMmn, 1 dartu nu ne*ai-prevenit, că-îţi vei schimba; gânduri/le în drum

—! -

— Şi apoi, nu înţeleg, să te răsibuni pe noi, pentru ticăloşii aceia, cărora le-ai dăruit J&aiul. Raiul pe oaire nicI. Pe departe nu-! Meritau!

Sau... nu cumva... îix nava aceasta... urmeile de aer., din blestemata de atmosferă planetară, ţi-au dat nebunia?!

— Nu, dragă Jones., nu!

Poţi să mă faci cum vei voi,. Poţi isă mă clasezi cum vei crede, chiar oricât de înjositor. Pentru mine, nu mai are importanţă!

Nimic nu ană va împiedica, de a-mi continua drumul luat!

Voi merge mai. Departe, pe naiza idealului meu, cu acest car ceresc, ale cărui secrete numai eu le cunosc!”

Astfel îşd descleştă limba, AJl-l Sanley, care se lăsă o clapă răpit de visurile lui dragi.

El stă în picioare, ca un manechin, fix, în faţa aparatelor de conducere ale navei siderale.

Sufletul lui atât de greu lovit, părea desprins de trup, şi pierdut pe drum, pe undeva, smuls de radiaţiile lumilor, către cari innăintau oa nişte condamnaţi la moarte.

Privirea-i slăbită exprima un fanatism nemaivăzut. O ţinea mereu pe Sirius, pe steaua ale cărei raze îi sclipeau semnificativ prin fereastra rotundă din capul astronavei. Scânteierile lor îşi revărsau culorile vii în picuri cristaline, în picurile mari şi grăbite ce-i alunecau peste obraji, din ochii săi frumoşi, albaşitiri, tot mari, nespus de mari, dar cari plângeau,. Plângeau pentru întâiaşi dată!

Şi în lumina slabă, departe de Soarele nostru abandonat şi încă la mari dâsitanţe de alţi sori, sau de aştrii Lui îndrăgiţi, spectacolul părea sfâşietor de tragic.

Cei de faţă rămaseră fără suflare. Începuseră să înţeleagă sibuciumul sufletesc al marelui om copleşit de durere... Durerea sufletească este cea mai grea de suportat, este cea mai nimicitoare!

Nici chiar frumuseţea fără de seamăn a Lenei Botes şi a lenei, nu-i mai puteau sustrage vreo clipă. Privirea tirisibă, pierdută în golul dinainte, gol nesfârşit, ca şi acela din sufletul lui.

Savantul plângea! Şi odată cu el plângeau şi cei din jurul lui” Se părea că şi astronava plânge în turbatuil ei sbor de refugiu, de adevărat refugiu, de fugă neîntreruptă, spre îlite orizonturi, 6pre alte lumi.

— Tot spre ailte lumi, mai binecuvântate.

Şi, de data aceasta, omul din el, nu păirea să inai aibă sensiibîli/t a tea, care face pe oricine să vibreze (la atingerea unui cuvânt jignitor. Nu mai era omul temător, nici de moarte şi nici de vreo desconsideraţie a lumii care pentru el, nu mai însemna nimic. Se liberase complect, de jugul tuturor slăbiciunilor lumeşti ce însufleţesc obişnuit huma def rând. Eul personal dintr-însul a fost nimicit. AII Sanley a devenit omul sideral, ce sintetizează pentru ceilalţi oameni nemărginirea şi veşnicia, Silinţă ideală purificată de razele sorilor îndepărtaţi ce umplu Infinitul Mare.

Ultimele sale pasiuni şi le-a smuls cu resemnare, cu des gust chiar, din mimaşi distrusă. Bl le-a strecurat afară prin lacrimile ce-i cad supuse la picoare, asemeni corpilor cereşti exploraţi.

Dar, cine săjl înţeleagă pe AII Sanley? Cine decât tot el însuşi? I El, omul creator al vieţii în vid, al vieţii în nesfârşit, al viieţF asigurate în Nemărginire, în Eternitate!

— Vă temeţi de mimie, sau de Sirius? Reveni el apoi ca un convalescent. N-aveţi motivul, nici de unul şi nici de altul! Eu ştiu bine ce fac!

— Ce să căutăm noi în Centaur? Nu totdeauna drumul cel mai scurt e cel mai bun Şi apoi, de unde ştim noi, că în Alfa,. * nu ne vor fi mai mici şansele?!

Pe când, Şi-ri-us... e altceva! Mai înitâiu că e cel mai tânăr şi cel mai bogat şi mai interesant sistem solar şi planetai, din câte am bănuit în largul Univers!

Apoi, că sunt cel puţin doi, sori incandescenţi în acelaş sistem, dacă nu cumva o fi şi un al treilea Sirius. Gândiţi-vă, numai ca feerie şi ce complexitate de zile şi de nopţi! Ce medii excepţionale de viaţă fizică şi spirituală!

Şi, complectă savantul cu ochii închişi pe jumătate.

— Acolo... vom găsi oameni, oameni adevăraţi, oameni oari au atins perfecţiunea, civilizaţie înaltă, incomparabil mai înaltă ca a noastră!

Căci, nu uitaţi: construcţia unor creaturi, e în strânsă legătura cu mediul în care au fost create. Şi noi, vom fi bineveniţi în rândurile lor ca drumeţi de cale atât de lungă! Nu vor avea nici teamă şi nici silă de noi căci ei fac parte din lumea perfectă!

Nimeni nu mai îndrăzni să-i mai adreseze vreun cuvânt. Cu toţii se simţeau cuprinşi de o frică neînţeleasă, ce se confunda, când cn aceea de omul misterios din faţa lor, când cu aceea de enigmatica presupusă lume, spre care înnaintau cu iuţeală de fulger.

Orice prezicere a lui AII SanJley provoca o teamă, tocmai din cauza exactităţii cu oare se realiza. Ştiau cu toţlii că el nu se înşeală niciodată în prepipăirea necunoscutului., spre explorarea căruia e atras de forţe irezistibile.

Dar tăcerea, accentuată de semiîntuneric, fu pe neaşteptate tăiată de şeful extravagantei expediţii.

Cei din jurul lui, ascultau cu supunere cuvintele comandantului.

— Da, domnilor! Mă veţi înţelege cu greu, dar mă veţi înţelege Eu am ştiu/t pe cine îmi aleg de însoţitori într-o astfel de călătorie, ce nu se aseamănă deloc cu a lui Columh. Şi sunt sigur, că orice-aş face sau aş susţine, nu veţi încerca să mă desiluzionaţi prin forţa voastră fizică, singura de cara m-aş mai teme.

Ei bine, dragii mei, pasiunea ce mă mai stăpâneşte astăzi, e din afara vieţii noastre de muritori. Ea a fost picurată în mine dintr-o sferă îndepărtată a Infinitului Mare căruia, cei ce nu-i înţeleg profunzimea, nu-i acordă decât zâmbete de dispreţ şi de adâncă ignoranţă.

Am credinţa că undeva, în depărtările astrale, există lumi în totul mau perfecte, incomparabil mai desăvârşite ca ale noastre;

că acele lumi, în consecinţă, sunt înzestrate atât trupeşte cât şi sufleteşte, mult mai bine şi mai temeinic şi aceasta potrivit mediului ideal în care au avut fericirea de a se naşte.

Această îngrămădire de stele umane, armonioase din toate punctele de vedere, eu o întrevăd în sistemul Sirian.

Da, Sirius! Aceasta mi-a fost sibeaua mea adorată, Steaua vieţii mele!

Când o vedeam pe Cer, în nopţile de iarnă, uneori chiar din pat, clipind la mine, inima mi se umplea plăcut de razele ei divine. Şi nu arareori ajungeam până la a lăcrăma ca copiii sub desmierdările lor chemătoare, ce păreau că^mi vorbesc cele inai minunate cuvinte ce pot bucura viaţa aceasta. Uneori steaua tindea să dispară din colţul ferestrei. Ei bine, mă trăgea după ea cu puterea pe oare. Nici până în ziua de astăzi nu mi-am putut-o explica... Atunci o urmăream -mult. Somnului îi ziceam arida pentru câteva ore, iar gândurile mi ie pierdeam în strălucirea ei. Aceste gânduri mi-a/u rămas apoi veşnice. În capul meu, pentru ai-ana făuri încet, încet, în decursul anilor. Marele vis.

— Ce astăzi mă mână pe aripile-i de Lumini suave, spre realizarea lor divină, tţ După această mărturisire, auditorii rămaseră într-o muţenie de mormânt. Doar fâşâitul abia perceptibili all astronavei în plin sbor, de mad spinteca uşor tăcerea tainică din jurul lor.

Gânduil tuturor se aventură pe aripi fantastice... uneori tremurător de teamă spre cauiza pentru oaie au plecat în această călătorie de aproape nouă ani, alteori liniştit şi înălţător la unele dintre razele Soarelui nostru exţrem de îndepărtat, cari zadarnic se mai căzneau să ajungă astronava care ie-o luase înainte cu câţiva centimetri numai î Alteori, călătorii siderali, se desfătau privind frământările aparente ale tuturor stelelor în spaţiu prin deplasarea naivei. Când se saturau şi de acestea, luau parise la experienţele şefului, care îşi trecea timpul cu studiuil razelor siderale „Dacă undele heirtziiene”, zicea el, „se propagă cu iuţeala luminii vizuale obişnuite şi dacă sunt mai

străbătătoare decât acestea, ca având o forţă inoomparabi-l mai mare, este exclus de a nu exista şi alte forţe, cari să alerge ca şi razele siderale! Dar oare, nu chiar în acestea există puberi radiante pe cari noi le-am şi prins în dispozitivele noastre? E drept că astronava îmi este atrasă şi de magnetismul syrian, însă cred că s-ar putea întrebuinţa şi acestea drept trăgătoare de vehicule interastnaie, dacă nu reuşeam să descopăr forţa magnetismului”.

Astfel se întreba mereu All Sanley în clipele lui de repaus… Răspunsul însă întârzia să-i vină din migăloasele lui experienţe, pe cari apoi le reîncepea, cu mai multă asiduitate. Initre acestea erau şi acelea făcute cu noul aparat de radio-televiziune siderală!

„Poate vreun alt aparat”, revenea el apoi, „alt aparat, cu alte destinaţii să-l desluşească, să-l descopere.

„Dar, care anume?

La ce nevoi şi-ar mai putea robi OMUL elementele NATURII?” Şi gândul său, aproape izăpăcit, se înrtoarcea înapoi, de unde a plecat, fără vreun răspuns.

„Poate viitorul… poate copiii noştri… nepoţii…, „Mintea noastră, nu poate pătrunde mai departe! „Fiecare generaţie are o limită în gândiri şi născociri”Între fiecare este un zid uriaş, ne nepătruns!”

CAP. XVIII.

Lumea ideală

— Opreşte, Sanley! Opreşte! Ce vrei să faci? Nu vezi? Codru r Va lua foc de la maişina noastră.

— Ard eu mai întâi, Ard eu, de dorinţa de a vedea, de a vedea cât mai repede., cât mai repede…

— Grăbitule…!

— Cât mai repede, ce ascunde codrul acesta imens…

— Nu-i mai este bine… Arată rău, SainiLey…

— Arată ciudat… Pare din arbori fără ramuri,. Iată copaci de forma lumânărilor I Se aseamănă cu perii unei perii enorme. Să mai cercetăm, poate dăm de vreo poiană Aşaaaa!… Dar, ce mad e şiaia.?

— Priviţi, pasărea triunghiul Simbolul gloriei noasitre!

— Hei, dar iată, ne atacă… sunt un soi de vulturi. Aşa!… Cum scăpăm noi acum de ei?

— S-au şi acăţat de navă… şi ne privesc prin geamuri… Patru ochi! Doi în faţă, doi pe de lături I Pasărea Syriană! Par foarte inteligente…

— Oare nu sunt… oameni? <oameni înaripaţi! Se prea poate şti asta! Căci prea par oameni…

— Alţii! I

— Alţii! Dar, nu ne atacă I

— Ce fiinţe minunăţie! Dar şi ciudate! Ou adevărat ciudate I

— Hadda… să ştiţi, că s-au aşezat pe nava noastră! Iar noi/în zăpăceala asta ne-am aşezat pe astru!

Iată s în tem întire oameni. Voi nu vedeţi? Syrieniîi! Iată-i în starea de repaus! Au şi mâini sub aripi.

— Şi în loc de cioc. O gură, cam ascuţit ai eap dar -îţJţ face plăcere s-o priveşti.

— Au linii foatitie armonioase.

— Iată-i ce mulţi s-au strâns!

— Ce o fi asita? În ce lume am ajuns?

— În lumea mea! Decând vă spun eu că mergem spre lumea mea?! Acuma am ajuns în ea!

— Sanley! Mi se pare că ai avut dreptate!

— Am avut şi o am! Şi o voi avea! Acesta e felul meu de a avea dreptatea: la urmă tot la ură… dar cu adevărat dreptatea!

— Ce interesant! Corp omenesc înaripat, acoperit cu fulgi fini şi pene moi, pene del culoarea… cui? De culoarea… sidefului! Un alb iîn care culorile spectrului luminii se răsfaţă cu graţii împărăteşti, ca sclipirile unui vas plin de diamante!

— Coborâm, copii, ieşim! Suntem oaspeţii lor!

— Dacă ne atacă?

— Ne vor îmbrăţişa! Ne vor contempla, ne vor admira, cam reuşit să ajungem, la ei) C-am reuşit să sooatem capul din mocirla noastră!

Am venit în Rai! Satelitul acesta Nr. 2 al lui Sirius C. E Raiul!

— Ce faci, domnule?!

— Plecăm!

— Ce-ţi veni aşa deodată?

—?

— Ce e, Saniley?!

— Curios! Ce o fi văzut?

— Nu-mi port închipui, dar. Lasă-l, că ştie el ce face!

Se lăsară uşor într-o vale liaiigă, îmbălsămată de floriPurtarea ciudată a şefului, di făcură să se minuneze. Însăşi înaripaţii au rămas uimiţi… de plecarea1 neaşteptată a musafirilor…

Şi decE. Au coiborît în valea aceasta? Ce woia Saniley să facă prin manevra asta? A vrut să scape de vreun pericol iminent, pe oare numai el l-a văzut şi pe care nu era iritmp să4 arate însoţitorilor?

De ce? Căcd pe faţa lui nu se citea nici cel mai mic semn de îngrijorare.

Nu mai insistară asupra explicaţiilor pe cari, ştiau bine ca Sanley nu le da, când nu era momentul să le dea, oricât le-ar fi cerut cineva, Erau cu toţii ca şi copiii Iui, supuşii lui, lumea lui omenirea lui, pe astronava lud. Cu acest aparat minuscul dar minunat întocmit, ei cu toţii alergau prin Infinit, la discreţie, încotro vroiau, fără să fie supuşi vreunei gravitaţii sau rigori sociale, sau vreunei legi de circulaţie... cosmică, fără paşaport, fără permis de liber parcurs. Acesta era astrul lor oarei, deşi infim ca dimensiuni, avea nemăsurabile forţej forţe învingătoare, afle tuturor celorlalte forţe astrale, din lumile neniumăraite din Spaţiul fără margini!

*

Câmpul pe oare descinseră era împodobit ca în basme cu tot felul de frumuseţi şi cu tot soiul de bunătăţi. În afară de asta mediul ambiant era foarte favorabil pentru ei, deşi aerul foarte tare şi dens, strângea corpul din toate părţile.

Se (c)imţeau cu toţii cu adevărat că picaţi din cer. Dar privirile lor fură deîndată atrase de ceva îndepărtat în zarea largă fără de măsură, din cauza boitei cereşti foarte întinse, se observa bine cum, un fel de nor cenuşiu-gălbui, alerga nebuneşte în râsul scoarţei giganticei planete pe oare se aflau.

— Ce e doctore? Ce ai prins? Ce tot cotrobăeşti prin) tufişuri?

— Pasărea ayriană? Asta e!

— S-o vedem şii noi...

Nu văd nimic deosebit. Are tot patru ochi, ca şi cele Eaairi cari ne-au părut oameni.

— Iată, strigă Lena, arătând în văzduhuri un stol de astfel de sburătoare coborând în) vrillă. Păreau că intenţionează să atace, /să răpească din mâinile streinilor pe compatrioata lor. Ele o chemau cu un glas cristalin, ce aducea cu a papagalilor.

— Ţipete omeneşti!… Auziţi? Ţipete -omeneşti,.

— Ciudat! Exclamă Sanley, ruipâncî tăcerea ce se lăsase de/odată peste ei. Sunt oameni! Voi nu vedeţi că sunt oameni! Auziti-de glasul:

— Cara… oară., oară., yma,. Yma… oarayma… carayman!”

— Craaayule… crrayuuuTle!

— Auziţi-le! Ne vorbesc, ne vorbesc de înălţimile favorite ale strămoşilor noştri! De înălţimile din Ţara noastră de altădată!

— Dair bine, de unde ştiu ele toate astea, şi ce rost are să ni le spuie?

S-a gândit cineva dintre noi, în acest ţimpf la ţinuturile strămoşilor noştri.

N-ar fi bine să-i dăm un nume şi s-o luăm cu noi?

— Dece nu? E foarte inteligentă. Ce sidefată este I ce străluciri în penajul ei! Ce (c)clipiri minunate în ochii ei viii de inteligenţă şi linişte!

— Haaaydeţi cu noi!

— Ce este asta? Cinie a vorbit?

— Ele 1

— Cum? Nu te-ai înşelat, Syrius?

— Deloc! Iată-ile, ne ştiu., ne cunosc, ne vorbesc, virtual, în limba noastră! Numai că apasă prea mult pe unele litere, cum e y, şi r, pe oare îl dublează şi îl. Triplează uneori

— Yrrryy! Gata, i-am dat un nume!

— Ce spui Ionaithaoe? Cum de-ţi veni?

— Aşa bine!… Particularitatea iîn vorbirea acestei făpturi sy~ ilene îi va sta prea bine în numele pe icare i l-am dat!

— Da, băiatule, eşti plin de viaţă şi de vis.

— Copii! Interveni Sanley pe neaşteptate. Priviţi, un (c)toi, se iasă asupra noastră… Aşa., ne cotropesc., ne acopăr… ne trag., ne cheamă în societatea lor, în societatea ilor misterioasă! Ce sociabili! Par-că-s pinguini.

— Ce limbaj au! Cine-i poate înţelege?

— Razaday… astraray!”

Ce-au zis? Ce-au zis? Cine a reţinut?

—?

— Cine a reţiunt cuvintele filosofului aceluia înaripat? Filosof înaripat., ce ciudăţenie…

Cine a reţinut? Căci par-că un văl mi-a trecut peste fruiriite când a spus cuvintele nemaiauzite…

— Şi mie…

— Şi mie…

— Iată-te după el, Eugen şi prinde-l, poate repetă vorba,

— Dacă e vorbă, însemnează că ai înţeles-o, tată!

— Pe jumătate da, căci n-am auzit-o cu atenţie.

Cine a reţinut expresia? Se adresă tuturor Can, bătrânelul cu zâmbetul etern,

— Nimeni…

— Racaday… astraway, răspunse deodată cu ochii strâns închişi, fetiţa ce se urcase şi de data aceasta clandestin în navă şi oare manifestă o putere nemaipomenită de a prinde orice.

De data aceasta nu mai. Era o fetiţă, ci o fată mare în toată regula. Frumuseţea ei de floaTe în plină desfacere, atrase atenţia tuturor. Nimeni nu se găsi s-o mai întrebe ce caută în astronavă. Ea se furişase printre fete, dupăce scăpase de vigilenţă atenţie a părintelui ei.

— Zarea! Strigă deodată Sanley, întrerupând tăcerea ce se1 făcuse aşa deodată între ei. Priviţi zarea! Norul se apropie…!

Nici gând să fie ciclon!

În navă! Toată lumea în navă!

Intră şi păserile…

— Dacă vor… lăsaţi-le pe câteva. Să nu ine stingherească prea imiHte.

Se ridicară.

Sanley conducea, ca întotdeauna, privind prin geamul din faţă la cele ce se petrec în norul misterios.

— Civilizaţie! Sbucni el cu putere. Oameni! Alţi oameni…!

— Sanley î Îţi faci de oap cu entuziasmul tău! Interveni George, pentru a-l mai stăpâni.

Într-adevăr, de bucurie, nici nu mai ştia ce, e cu el (şi se putea să dea greş în părerile ce-l stăpâneau aşa de repede. Pentru el constituia o adevărată fericire şi faptul că se bucura de autoritate absolută faţă de toţi şi deaceea pentru însoţitori

păreau prea periculoase acţiunile ce ie făcea în deplină ilibertaibe, şi nestirogherifc de nimeni. Doar George Jones de-l mai oprea din când în câmd dim prea marele lui avânt calculând cu multă precauţie rezultatele probabile ale acţiunilor lui de suveran. Colegi şi buni prieteni, ei nu se supărau umuil pe altul niciodată, chiar dacă ar fi ajuns ca unul dintre ei să-l oprească pe celălalt ou forţa fizică. Şi aceasta constituia run mare bun într-o -astfel de întreprindere extraordinară, căreia îi dădea o apreciabilă siguranţă.

— După ^!

— Reveni de îndată Saniley, ca şi când ar fi găsit, o necesitate în a-şi striga sie-şi comenzile pentru a ile executa tot el.

După ei! Reveni el, de data aceasita cu un adânc spirit fanatic Aşa! Aşa! Iată-i opresc! Ne-au văzut! Uuui-îi-te, sunt EI,… O A MENII! Sunt oameni! Oameni oa şi noi! Ba mai mari ca noi\u351? i mai inteligenţi! Mai înzestraţi, mai bogaţi în toate, în. Toate cele necesare vieţii umane., speciei umane L.

— Sanley! Se auzi îndată vocea colegului său.

—!

— Vinoii în fire!

— Sînteţi1 cui mâine.! Da (sunteţi şi voi… aţi văzut şi voi… aţi văzut,. Şi fcotuişi… ou siguranţă că nu credeţi… cu siguranţă că în schimb, mă credeţi pe mine… nebun! Hai? Nu-i aşa că-s NEBUN?!

Ei bine, nu!

Aflaţică, nu sunt nebun! Ci am văzut exact ceea ce am bănuit că voi vedea Am văzut cu ochii oeeaoe încă demult văzusem cu sufletul Am aflat doar ceeace am dorit să aflu: LUMEA MEA! Da^ sunt ei, oamenii lumii mele! Oamenii syrieni! Oamenii înaripaţi de Dumnezeu, nu de oameni! Oamenii înaripaţi în toate… Oamenii; visurilor mele!

Aşa e, că mie mi se dă totdeauna dreptate,! A urmă? Da!! A urmă Aşa^i că la rarmă?

Ei bine în definitiv, tot mai bine e aşa! Şi deaceea, vă mu/iţuraesc!

Dată, oamenii! Adevăraţii oameni!

Aceştia sunt oamenii, pe cari i-iam, căutat cu atâta încapăţâ nare, aceştia sîtot oamenii mei, rupţi ditn inima mea, diai sufletul meuf Aceasta e lumea mea, pe care o oăutann neîncetat, pe care întreaga mea fiinţă o cânta în visurile ei, visuri neînţelese, de nimeni tlepe Pământ, de; pe bietul Pământ... pierdut, şi el acum, din oauza păcatului liuiir diin, cauztai desagregaţiei lui materiale*

Coborâră pe un fel de şosea, ce se întindea ca o panglică. Un fel de materal sticlos, canalizat longitudinal pentru prevenirea derapărilor, îi constituia pavajul. Dreaptă cât se vedea cu ochii, ea trecea prin tuneluri şi peste ape, îngustândiu-se în depărtare şi ascuţindu-se în zare, ca şi un ac cu două vârfuri, ca un ac magnetic, al unei busole uriaşe, a busolei Cosmosului.

În faţia lor, o namilă de -animal metalic, de cutoare cenuşie, construită de syrieni, aştepta în drum. Două capete, câte unul de fiecare extremitate, înalte de câte 15 metri. Dei ele atârna un fel de oaşa lunguiaţă, suspendată la un sfert din înălţimea capetelor, cari ascundeau în ele câte o roată gigantică.

Vasăzică şi ei cunosc-roaţa. Fără roată nici. Un progres nu poate avea loc, şi aceasta poate foarte uşor fi descoperită, penitrucă exemple de roţi sunt însăşi toţi aştrii din cerurile nesfârşite.

Lui Ionathan îi venea să se arunce aşa deodată, fără motiv, în sus, peste el, ca să-l sară, să-l depăşească pe acest vehicul anormal, care impresiona până la ciudă cu formă şi măreţia -lui. Slabă atrac ţie a astrului îl îinbia, deasemenea, să execute această exibiţie comică fără vreun rost, din care cu mare greutate se stăpâni. Vroia doar să-l încalece; să-l siupuie sub

tălpii, euib bocanci… ce ironie 1 Dorea să-l umilească pe bietul vehicul, şi aceasta, cu orice preţ!

Dar, cine le-a spus să oprească? Nu cumva şi ei se servesc de gândire în comunicaţiile lor? Cei înaripaţi le-or fi strigat prin radio-anut, să vină neapărat, să vadă, ce n-au mai. Văzut… căci, iaită, ed i-au ajuns din urmă pe exploratorii noştri.

Uşile se deschiseră şi oamenii îşi făcură apariţia. Erau la fel cu cei înaripaţi, numai că în locul aripilor, mai aveau încă o pereche de mâini, corpul fiindu4e acoperit numai de fulgi foarte deşi şi foarte mătăsoşi.

— Iată, luă cuvântul AII Sanley, iată oameni dotaţi cu tot ceeace specia noastră ar fi dorit să aibă! Ochi, mâini, -aripi, îmbrăcăminte naturală şi inteligenţă adevărată!

Urmară tablouri mute, fiori calzi, scânteieri de priviri, ni-ăsurări” măsurători; apoi, conversaţii neînţelese, siemaue pricepute şi în urmă împăcarea mai m/uit tacită a celor două tabere, căzute una în faiţa alteia aşa (ta din cer…

Oaspeţii fură deîndată invitaţi în vagon. Dar cu toţii erau plini de neîncredere.

— Mergeţi voi. Eu vă voi escorta cu astronavă, interveniuşor Sanley.

Luară locuri în picioare, rezemându-se fiecare cu pieptul de nişte speteze aplecate oblic înainte. Inj dreptul lor erau deschideri, ce lăsau să se vadă afară.

— Razadayyy!. Se auzi deodată, ca o comandă din rândul syrtienilor, şi totul era gata.

Instinctiv, musafirii, se cramponară cu mâinile de barele de sprijin.

Pentru pământeni, cuvântul auzit, putea să în, semne multe. Era uin cuvânt care suna frumos, dar şi misterios, un cuvânt tainic, mai ales că era precedat şi urmat de o iiaciere motnmântală,

oare se revărsa ca un întuneric de nepătruns., Lumi de Rai”, îi veni lui Sanley să răspundă, dar se stăpâni.

Porniră.

Viteza deodată mareîi făcea să se încleşteze şi mai bine în dispozitivele speciale de sprijin ale casei rulante. Astfel, cu coatele în jos, se prindeau ciu mâinile de oparte şi de alta a capului. Când viteza ajunse în plină putere, o mare îngrijorare îi cuprinse. Nu le venea să creadă că sunt într-un vehicul ce atinge scoarţa solidă. Afără, aproape că niu se vedea nimic. Numai la mari depărtări, de se mai puteau observa arborii, ca ntiişte ţepii, fugărindu-se între ei, unii într-un sens, lalţii îrutr altul.

Deodată trecu, răsucindurse ciudat, albia largă a unui râu, sau fluviu, nu puteau precizia anume ce era, cu toate că au văzut apă multă. Cât o scânteiere dură viziunea, căci au şi trecut, peste ea… Dar, cum? De n-au simţit nici un pod? Doar gravitaţia de fusese mai accentuată!

Nu puteau discuta între ei. Erau prea izoialli unii de alţii. Şi chiar de sar fi văzut faţă în faţă, încă tot n-ar fi fost în siiare să scoată vreun cuvânt. Fiecare cugeta ce-l tăia capul. Dar chestia fluviului le părea fantastică. Cu siguranţă că au sărit peste el I O săriitură gigantică, de panteră metalică, un salt nemaipomenit pe malul celălalt, puţin mai coborât oa primul. Mergeau desigur cu c iuţeală de mii de kilometri pe oră.

„Dece oare nu s-au gândit la avioane?” Se întrebă Sanley…, fiindcă au ei destule aripi pentru sbor… iar cei fără auupi se mulţumesc şi astfel să se deplaseze pesite suprafaţa astrului.

„Astarray” se auzi iarăşi din gura lor o comandă. Ajunseră în depresiunile munţilor. Aci, mintea oaspeţilor fu complect zăpăcită. Nici o locuinţă. Totul e sub cerul liber.

„Oamenii aceştia sânt foarte originali în toate. Îşi. Păstrează viaţa. Patriarhală iniţiiaJlă, Ploi nu se pomenesc pe aici. Roua nopţii e tot ce udă solul atât de bogat în toate bunătăţile, până şi printre stâncile munţilor răspândite

— Copii! Zise deodată Syrius. Cine l-a văzut pe tata? Unde o fd? Iată, ne-am luat cu studiiile şi am uitat de a ne mai. Cerceta între noi, One mari lipseşte?

— Lena Botes... se. Auzi o voce cristalină de puştancă. Era fetiţa Maiigi Var Bogda, o ţigăncuşă ou gura sinuoasă, cu ochii sfredelitori şi ou băTbia ca un ouşor de porumbiţă, sub obrajii ovali şi Îmbujoraţi: „fata care tace”, aşa era poreclită această făptură mică cu pielea brunată Era întT-adevăr o fată tăcută cum nu” s-a mai pomenit, şi dacă acum a răspuns atât de repede la întrebarea lui Syrius, era pentiucă ea singură văzuse încotro o luase Lena Botes, Mititica arătă numaidecât cu mânuţele spre nişte stânci prăpăstioase, pe cari florile fosforescente sidefate, asemănătoare cu Edeliweissul pământesc erau presărate din abundenţă.

Syrius o luă numaidecât înainte. Ceiflailţi îl urmară. Ajunseră, Un zid doar îi mai despărţea de locul unde se auzeau voci omeneşti,. Se apropiară tiptil, ascultând cu atenţie. Dar... nu era vocea nici a lui ta-căsu, şi nici a Lenei. Îi văiz/u pe aceştia stând unul lângă altul înfioraţi de o altă privelişte: pe o prispă îngustă de pe parteia cealaltă a stâncii, deasupra unei prăpăstii fără fund, stăteau de vorbă, cine? O pereche de tineri syriemi. Din când în când ei sie (îmbrăţişau, trecându-şi gâtul lung şi elegant al unuia peste al altuia. A~ oesta probabil era sărutul lor de dragoste Apoi ciripind unul altuia cuvinte tainice, îşi prindeau reciproc capetele între palmele mâinalor, bătându-se uşor cu aripile lor gigantice de o frumuseţe orară.

— Razaday... se auzi vorbind, cea dintâi, copilă, care îl cuprinse pe el pe suibsuorile aripilor.

— Astraraay! Pecetlui el; şi astfel conversaţia lor era încheiată deodată cu dragostea lor atât de minunată! Se desfăcură şi se aşezară pe prispă îngustă cu privirile pierdute înspre piscurile albastre ale masivului de dincolo de abis. Statură aşa liniştiţi vreme înde^ iun-gată. Oamenii noştri, uitând de sine, rămaseră de piatră, absenţi unii faţa de alţii, Se părea că şi suflarea li se tăiase. Conversaţia aceea ciudată şi tainică a lor, care coincidea cu acelea ale tuturor celorlalte vieţuitoare din întreg universul

syrian îi lăsă pe gânduri, Tinerii* syrieni se mişcară în cele diai urmă. Ei îşi făcură un legământ reciproc cu gâturile lor minunate, ca şi când n-ar fi simţit prezenţa pământenilor, apoi scuturându-şi uşor aripile pufoase se lăsară să se prăbuşească în abis…c Spectatorii încremeniră!

— Aaaaaa… ieşi scurt din piepturile lor, deîndată ee constatară - că minunata păreche nu se prăbuşea, ci numai se legăna an braţele văzduhurilor.

CAP. XIX Radio interastbal

— AUo… Ve… Pama… Ven…

Atât putea să recepţioneze aparatul de radio de pe muntele Sanley.

— Doi and decând auzim, La intervale de săptămâni, repetaudu-seV cuvintele acestea neterminate, ce par a avu1 reUşd să învingă spaţiulrpână la nod.

Cel puţin nu ştim deunde vin.

Dar, cu siguranţă, că sunt frânturi din strigătele celor plecaţi spre stele *

AII, AH I unde eşti, copilul meu?

Zicând acum mai mult ca pentru sine aceste cuvinte, Georg Sanley, recăzu istovit pe scaunul său ca un leagăn. Ochii lui veşnic cercetători, specifici astronomilor pasionaţi., se pierdură iarăşi printre constelaţiile pictate cu fosfor, de pe interiorul bolţii Observatorului Sanley depe, Venus, unde bătrânul cercetător de stele îşi ducea bătrâneţele. Şi osteniţi de atâta privire prin aparate, ei se plimbau acum uşor de ici colo stăruind mai mult pe Alfa din Centaur… Fără să vrea însă, colindarea lor se termină şi astăzi, ca întotdeauna, instinctiv, tot pe strălucitorul Syrius, ale cărui sclipiri neîntrecute erau mai atrăgătoare.

Privirile bătrânului se simţeau totdeauna mai odihnite pe puntea de raze a acestui astru, pe cât de îndepărtat, pe atât de mare şi de -tinăr şi activ.

Apoi ochii i se -închiseră şi & tătară aşa ore întregi Erau ocupaţi cu străbaterea tainică, pe căi nebănuLte, a Spaţinului fără die margini Acest spaţiu el îi vedea închis, ca -ntr-o carceră, sub pleoapele-i trase, uşcxr luminate în roz şi având tot forma unei cupole cereşti., În. Câmpul acesta minuscul, o globulă roşie oarecare, îşi reflecta răsfăţată nuanţa-i trandafirie. Ea părea ca un far ce-n largul mării, pe-o noapte furtunoasă, îndrumează băroile pescarilor întârziaiti Dar lumina aceasta, iată că începe a pâlpâi. Ea se măreşte şi se albeşte tot mai mult şi în cele din. Uirmă, devine orbitor de strălucitoare. Şi astfel” venind din depărtările albastre, (c)e apropie cu iuţeală din ce în ce mai mare, neînchipuit de mare.

Deodată fie sparge, face exploziei Şi oa un bolid uriaş incandescent orbeşte vecţerea lui Georg Sanley. Omul aş trei or tresare, se zguduie, sare în picioare, înviorat, ca şi când ar fi văzut un semn extraordinar în acea scânteiere misterioasă de o clipă.

Oare nu se aseamănă ou steaua pe care băiatul său a descins? 1 Dair, unde? În ce constelaţie? I se întrebă gândul neobosit, căutând zadarnic să vadă ivirea vreunei formaţii com&telare în jurul acelui punct, din care se reaprinse pentru o clipă flacăra speranţei sale.

În nedumerirea luif aproape zăpăcit, el uita la fiece ocaizie, din oe grup de stele pileca acel semnal; ştia doar atât, că lumina era albă şi cât focurile ei făceau parte din culorile vii ale unui diamant uriaş în stare incandescentă!

Bătrânul se lăsă iarăşi întins pe spate în scaunul său, ca un leagăn Gândea: „Dacă au izbutit să ajungă până la noi fragmente din vocea fiului meu, desigur că c viaţă şi civilizaţie acolo unde au ajuns. Ce minunat ar fi, dacă ne-ar funcţiona măcar tot atâta şi televiziunea! I-am vedea… ca prin ciur, dar i-am vedea pe dragii noştri copii şi prieteni îndepărtaţi I

— Basi-le! Să vină Basi-le la mine! Strigă deodată astronomul peste măsură de emoţionat, când aparatul, ca niciodată, repetă la un aşa scurt interval de timp cuvintele neterminate prinse din vid. Cel chemat veni repede din -laboratorul de fizică, unde dimpreună cu Doris, lucrau intens la îmbunătăţirea aparatului de radio-televiziune interafittţrai.

— Ei, Basil, gaiba piesa? Cum merge? E vreo speranţă? Simt că mi se apropie sfârşitul şi mi-e teamă, că nu voi mai afla ce e cu dânşii.

Ooamne, dece nu le-ai dat prin gând să se întoarcă? Era maj sigură revederea. Treisprezece ani decând aştept zi la zii, oră cu oră, minut cu minut. Sărmanii de ei! Am impresia că s-au stins încă] demult în depărtăriJLe virgine şi numai visăm că auzim vocea lor sugrumată de vid.

Astronomul Georg Sanley e în agonie. Desnădejdea l-a răpus de data aceasta. Dar, aparatul de ractooteievizie interastral perfecţionat, interveni în favoarea luii, în clipele cede mai critice. Şi iată că el recepţionă ou surprinzătoare precizie: Venus, Pământ, Venus, Allo!”

— Alle! Tu eşti, fiul meu! Aici tatăl tău, mă ridic din groapa morţilor! Urechile nu-mi muriseră încă, şi aceasta mi-a fost spre norocul meu I

— Taaa-tăăă! I!

— Vorbeşte, fiule, vorbeşte, căci te ascult!

— Patrusprezece ani decând mă zbat!… Dar, bine c-am reuşit 1

Bănuiam eu încă demult, că în Sirius, există o massă electrică mult midi puternică, cu oare voi prinde şi aparatele voastre!

Şi astăzi, iată, pot vorbi cu vod!… Sunt aici, cu-toţi ai mei, în Şi-ri-us I În steaua mea!

Acesxa e cel mai frumos sistem solar bis olar, cu oameni deasemenea complicaţi şi cu civilizaţie înaliiă, înaltă până la

ultima treaptă de simplitate! Iată, îţi prezint pe Păli, şeful sirienilor. Dar, mă vezi şi tu pe mine, tată?

— Te văd, fiule, te văd! Spune, vorbeşte, vorbeşte!

— Numai cine este aici, poate, vedea cu adevărat minunăţiile feeriei siriene. Iată îţi prezint şi ţie câtecevaŞi AlI Sanley arătă lui tatăl său o muilţime de lucruri din lumea raiului syrian. Apoi, îşi continuă conversaţia:

— Acum iiau dreptate pământenilor când nu mai vroiau să se întoarcă nici temporar pe Pământ. Pentru ed e mult şi Venus. Pentru noi însă, numai Sirius, e Raiul,., adevăratul Rai!

Dacă tu bată, doreşti, pot să vin,. Te iau!

— Bucuros, Alil, bucuros. Aş fi foarte fericit, să mai plecăm câţiva dintre moi spre lumi-le. Tale. Numai de vom mai trăi până atunci!

— Ne vom vedea tata! Şi am o invenţie, neaplicabilă decât la astfel de distanţe colosale cum este aceasta dintre noi acum… Numai bine intrăm în faza maximă a iuţelii şi… şi trebuie să începem micşorarea vitezei pentru încetinire! Vom face drumul acesta de 9 ani lumină, numai în câteva săptămânii!

— Neastâmpăratuie! Ai să sperii Cosmosul cu năzbâtiille tale, şi ai să bagi aştrii şi bolizii în răcori! Dar te aşteptăm, te aşteptăm cu drag, Alle. Numai dacă nu e prea periculoasă viberaa ta! Vezi să te ţii bine pe calul tău sideral.

— E straşnic, tată, e minunat. Aşteaptă-ne!

Dar, mai am ceva, pe care nu pot s-o ţin până la sosirea noastră acolo.,

— Ce anume?

— Tot o noutate, şi mai mare!

— Ce vorbeşti, fiule, te pomeneşti că… împlineşti tot ce se poate împlini prin om (din Sfintele Scripturi!

— Adevărat, aşa e! Un apamat, care ucide orice gând rău din om, dacă omul e curat! La suflet I

— Dar dacă iei putregai?

— Îl distruge^ fără cruţare, imediat, într-o clipită, încă dela disstanţă mare, şi nu pe unul singur, ci pe toţi locuitorii unei planele l cum e bunăoară a voastră! Oricât s-ar ascunde, chiar sub munţi” tot este nimicit oricine are pe sufletul lui petele păcatului nemărturisit şi neiertat 1 E ceva mai presus de orice închipuire! Victima este cauterizată… numai dacă se pune în funcţiune aparatul, pe orice parte a globului s-ar afla, nu scapă cu nici un chip.

— Să niu-l aduci, băate, căci ne laşi fără oameni!

—. Aş renunţa eu la el, dar nu renunţă el la mine!-

— Cum, Alll, ce tot spui tu?

— Fie ce o fi., tată, dar eu tot nu pot să nu-l iau cu mine. Nu mă pot despărţi de acest dar dumnezeesc! Fiecare să-şi ia plata şi răsplata, după inima lui! Ce am eu cu cei ce se ucid ei înşişi? I-am rugat eu să fie răi? Nu! Şi apoi, fără el nici nu pot reveni în lumea voastră, pen tracă de el depinde şi iuţeala fantastică a astronavei-nouii, şi tot de el măă depinde şi viaţa noastră, oaire (c) protejată în astfel de deplasări nemaipomenite I Dar soarta celor răi e pecetluită, încă dela începutul începuturilor! N-am ce le face I Ar trebui să renunţ la voi, şi aş târî IMPOSIBIL!

— Bine, fiuile, vino, vino! Facă-se voia Domnului!

Bănuiam eu c-ai să scoţi tu din razele siderale aşa ceva. Ştiam eu că Scriptură se va împlini matematic, când ea zice clar: Nici o Iteră şi nici un colţ de (literă nu va rămâne neîmplinită i Cerul şi Pământul vor treoe, dar cuvintele Mele nu vor trece î”

*

Peste cinci săptămâni două astronave uriaşe, ce puteau să se alipească şi să comunice între elE. La nevoie şi în vid, ridicau riepe Venus, spre lumile Svriene şi înspre alte lumi, toată omenirea rămasa în viaţă dela nimicirea automată produsă de sabia cerească a Iui Alil Sanley, ca o ultimă expresie a emigrării omenirii noastre, către stăpânirea altor constelaţii, în care urmează a împărăţi în spiritul Mântuitorului Isus Hnstos, până la reîntoarcerea Pământului. Cei răi au fost nimiciţi complect, adică corpul lor materiali s-a volatilizat instantaneu, din ei nemairămânând decât un fel de abur, un fel de fum nemaivăzut până aci, fum care şi el La rândul lui s-a risipit în văzduhuri. Interesant de remarcat mai e şi faptul, că atunci când cineva încearcă num/aii să cugete ceva rău, inima lui, începe să palpite furtunos până la înăbuşirea respiraţiei. Sângele îi clocoteşte în gât atât de puternic, încât s-au văzut cazuri când unii chiar dintre cei fără prihană, au murit de emoragia groaznică ce îi năpădea prin spargerea arterelor.

Numai cei nevinovaţi puteau să vadă aceste farze ale adevăratei distrugeri materiale, ale volatilizării materiei. Jalea era neînchipuită: Fiecare, pe unde-l apuca momentul, acolo-şi plătea tributul. Cine se afla pe casă, pe casă; cine se aiflla la câmp, pe câmp, cine se afla lângă copilaşul său, lângă copilul său, acesta rămânând plângând, pentru a fi apoi cules de astronauţi şi luat spre viaţa din ceruri…

CAP. XX Rătăciţi prin infinit.

Cele două perechi* Syous cu Ariana şi lonathan cu Liana, consacraţi ai lumilor necunoscute, pentru continuarea operei părinţilor lor, începură o serie de excursii de cercetare şi de recunoaştere a împărăţiei fără de margini.

Astfel, îi vedexn (avântându-se în grădina diamantelor de toate mărimile şi de toate culorile, în grădina aştrilor, ce o formează miliardele de perle cosmice. Dela o vreme ei uită cine sînit. Instinctul înăscut, al rătăcirii sufleteşti, care e cel mai periculos din viaţa oamenilor îi chinueşte în drumul lor temerar. El îşi pierd o clipă, chiar credinţa faţă de Dumnezeu! E Ultima încercare, nereuşită a Satanei de a mai doborî pe OM I

— Puterea radiaţiei siderale este incalculabilă I

— Ca. Şi puterea ta de născocire, Nu degeaba eşti fiui lui AM. Samiley.

— Mă măguleşti, lonathane. Eu cred că nu sunt pe cât ar li tirebuit să tiu. Un fiu trebue totdeauna să întreacă cu mult pe părintelesău în cele bune, dar numai în cele bune I Ori, eu găsesc multe din lucrările mele ca necorespunzând îndeajuns nevoilor noastre actuale. Nici pe. Tata încă, nu am vroit să-l cred, când mi-a spus, la plecarea noastră de pe Sirius, că îl voi întrece cu siguranţă.

În schimb, să ştix, că de multe ori în acţiunile mele, capul mi-e deschis de spiritul pătrunzător şi prevăzător al iubitei mele soţii Uneori am impresia că sunt chiar eclipsat de isteţimea ei!

— Dragă Syrius, o soţie bună e un dar binecuvântat! De Dumnezeu. Din înţelepciunea şi. Dragostea soţiei emană înţelepciunea vieţii şi tioate celelalte iubiri, între cari şi aceea de aproapele.

Dar să lăsăm astea. Noi ne-am întrunit aice, o mână de oameni, din care numai eu cu soţia mea am apucatsă devenim maturi. Încolo, toţi în floarea adolescenţei. Tot tineTe perechi, cu suflete distinsE. Cu trupuri sănătoase, cu minte viguroasă şd ascuţită. Ce bine îmi pare că n-am plecat numaii noi patru. Făceam o mare greşeală., dacă ima luiam după tata… c Cu toţii ne am părăsit familiile rămase pe Sirius. Eu în special, sunt singurul plecat dintre fraţii mei, cari au preferat Imperiul Sirian. Şi iată-ne avântaţi spre huni absolut necunoscute, luimi necercetate nici prin aparatele telescopice I Viaţa, noastră va trebui să ne-o ducem aici sute şi sute de ani, până vom ajunge să ne şi întoarcem în sistemul syrian. Sper să putem trăi cât 10-15 generaţii planetare, dacă nu chiar şi mai mult, dacă nu chiar şi la nesfârşit…

Descoperirile noastre sunt într-adevăr Apogeul Ştiinţei!

O I! Simt că e bucurie mă îneacă, atunci când mă gândesc la însemnătatea acestei ştiinţe.

Cine dintre oamenii noştri pământeni ar mai fi, bănuit vreodată, că urmaşii lor vor ajunge, să trăiască cât vor vrea şi că se vor putea hrăni, La nevoie, numai cu lumină? I Şi pe deasupra, iată-i, adică iartă-ne, avântându-neunde? Spre locul acela… enigmatic, în care, se spune, că ar fi. Lăcaşul Creatorului!

Căci, după cucerirea Nebuloasei Obscure, vom trece spre Marea Nebuloasă a Orionului!

Oare… Ei… va fi destul de bun, pentru a ne întâmpina… pe noi oamenii… Lui…?

— Nu te simţi bine, Syrius! Cum poţi să cugeţi asta? Ai uitat că nu eşti decât un vierme, o muscă, o gâzuliţă minusculă, şd că, oricât ţi-ai prelungi chimiceşte viaita. Nu vei aju-nige niciodată acolo… unde mei cu gândul n-ar putea cuteza cineva să se îndrepte?!

Ignorezi că mai sânt atâtea şi atâtea forţe, pe cari n-am ajuns fiici să le pipăim… dar nu să le stăpânim?

Dinii-o clipă -wtr-allia putem fi nimiciţi, căci accidentului nu am ireuşit încă să-i supravieţuim.

— Şi totuşi, veţi vedea că am dreptate, că vom merge spre Dumnezeu!

Dela El vom obţine o nouă înţelepciune, ADEVĂRATA ÎNŢELEPCIUNE, CARE NUMAI LA EL SE AFLĂ, CARE NUMAI LUI APARŢINE, NOI O PUTEM CĂPĂTA, DACĂ NE ŢINEM DE LE GILE LUI MINUNATE.

— Astăzi… ne-aun cam rătăcit… şi deaceea avem iiuzia că îl căutam pe El, întocmai ca pe o persoană în carne şi în oase! Dar nu face nimic… va treceşi asta… sunt sigur că va trece…

— Voi puteţi crede oe volţi. Nimeni nu vă opreşte. Dar eu, sunt sigur, că vom realiza cele ce am apus…!

Dragii mei însoţitori! Acum, după atâtea zeci de ani pământeşti, decând călătorim neîntrerupt prin acest ocean fără de margini.

— Găsesc că a sosit şi momentul să vă fac cunoscut principiul automatului meu, care ne poartă pe toţi a cât de bine, unde dorim şi ne dă de mâncare ce vroim şi cât vroim.

Am observat că urnii dintre voi, v-aţi întrebat nedumeriţi în inima voastră, de unde se iau elementele din cari se obţin cefe trebuitoare vieţii?

Recunosc că aţi fost cumsecade şi supuşi şi că n-aţi îndrăznit să-mi cereţi socoteală pentru aceasta. Simt mândru de alegerea făcută cu voi, încrederea statornică pe căire mi-aţi arătat-o a dovedit îndeajuns că sunteţi oameni adevăraţi.

Menţinerea tinereţii noastre, prin imunizarea celulelor, corpului contra microbilor descompunerii, contra intoxicărilor, cum şi contra razelor cosmice şi a celorlalte raze, aducătoare de moarte, a fost dorită şi cercetată mii şi mii de ani de omenrrea noastră străveche planetară, despre care istoria, prin tatăl meu (ne vorbeşte. Căci omul, numai bine ajungea şi el ceva mai înţelept şi se istovea de bătrâneţe. PaT-că era un făcut ca să nu progreseze^ ci să dea înapoi! Trebuia deci căutată cauza acestei decăderi, căci Dumnezeu a spus: îrumulţiţi-vă, umpleţi Pământul şl ştăpâniţi-11 Ori Pământulne stăpânea el pe noi, dispunea el de noi, cum vroia el, cum îi veneau lui toanele.

Consecinţa? Omul murea tocmai când începea, să înveţe şi să slmţă să trăiască cu adevărat I Hi bine, mie mi.

— A părut cu muilit maii uşoară această problemă de rezolvat decât aceea a navei siderale în care sburăm acum în, escursie de studii 1

Am văzut, că una e a te juca cu elementele, când le ai la în*-demână în mijlocul Naturii planetare şi cu totul alta este, a creia elementele, sau mai modest/a sintetiza particulele din nimic... din vidul nesfârşit, timp îndelungat de multe sute de ani, într-o

călătorie ce diferă enorm, faţă de aceea a tatălui meu depe Venus pe Sirius şi depe un astru pe altul.

Ştiţi însă, că totuşi în golul acesta enorm, există oarecari foiţe şi elemente, unele perceptibile chiar şi de simţurile noastre. Aşa: lumina, căldura, frigul, electricitatea, radiaţiile I Deci sufletul materiei, sau mai bine materia fluidică, despre care vorbea odinioară tatăl meu 1 Aşadar, nu oairecaii forţe, ci însăşi forţele cele mai puternice, forţele vieţii, forţele carii de nicăeri nu lipsesc I Dar nu numai atât Pe lângă aeruH-ether, ca element material cu. Greutate atomică, mai avem şi forţele ultarafluidiice, creatoare, cari emană dela Dumnezeu, forţe sau puteri, cari plutesc peste tot şi întotdeauna, însăşi forţele dumnezeirii, forţele pe cari Dumnezeu ni le pune la dispoziţie ca unor fii ai Săi Prin. Acestea putem ajunge să avem trup nesupus putreziciunii î Şi având la îndemână aceste puteri creatoare şi elemente principale constitutive, captabile de iscusinţa pe care Dumnezeu ne-a dat^o după împrejurările prin care trecem, prin ştiinţa ce se ridică şi. Ea după mediul în care trăim.

— Ne vine foarte uşor să le obţinem şi pe celelalte, adică elementele materiei grele, încă1 necesare trupului nostru, cu pondere atomică într-însul!

Astfel iată: amajuns să putem şi noi creia câte ceva căci în definitiv, când stai bine şi te gândeşti, ce este creaţia OTganică, Tei vedea că nu este decât consecinţia coordonării armonioase a însuşirilor tuturor elementelor pe cari Dumnezeu le-a semănat pe aştri, Transmutaţia materiei a ajuns o jucărie pentru noi. Incalculabila energie interatomică ne slujeşte demult de adevărată bajză ştiinţei noastre! Ce ne mai Tămâne dar?

Să. Lucrăm f „lAicraifci! Căci Tatăl Meu iucrează şi Eu lucrez”.

În camerele de vid absolut, pe cari am fost în stare să-d obţinem -nu de mult.

— În acest sbor all nostru, neatins de nici un corp ceresc.

— Noi culegem, ca în mişte -plase, uirmefle de ether, de care Spaţiul-Gol e destul de plin î Schimbându-i atomului numărul şi ordinea electronilor, obţinem elementul dorit. Combinaţiile moleculare, prep ar a ţ iile, ne oferă apoi tot ce ne trebue.

Aşadar, mişcarea e totul. Când vom ajunge să obţinem cea mai mare iuţeală în Cosmos, mai mare şi decât a radiaţiilor, mare cât a gândului, bunăoară, atunci să ştiţi că vom ajunge să stăpânim universuri, că fii ai lui Dumnezeu!

Dar, până atunci, să nu uităm că trebuie să ne mai perfeobăm pe caieai cea bună.

Numai astfel vom reuşi tot ce gândim, numai astfel vom putea merge oriunde vom gândi, cu iuţeala gândului şi atunci, numai atunci, vom fi copii ai Săi, aşia cun* El ne-a îndrumat să devenim, ca pe nişite făptuiri în cari a picurat puterile Sale nemăsurate I Altfel, ar însemna să piunem capăt lucrurilor numai cu cele învăţate de la tata, căruia într-o vreme „îi părea straşnică descoperirea circuitului apei în nava de drum fouag.

— Dintre Vemus şi Saturn şi înapoi! Ha, ha, ha... astfel, s-au alimentat bieţii oameni cu lichidul acesta atât de necesar vieţii organice! Asta a fost o treaptă a progresului de mai târziu.

Deaceea şi ţineam eu atât de mUlit, să ne apropiem şi de Lăcaşul Creaţiiunii, presupus încă de vechii astronomi terreştri, a fi existând în misteriosul tunel, din faimoasă Marea Nebuloasă a Orionukii I

„Hm! Am învins” gândi Syrius mulţumit., însoţitorii mei sunt destul de cumsecade.

Dar, dacă nu-i amăgeam că vechile calcule astronomice ax fi fost greşit întocmite, nu mai mergeau cu mine spre Nebuloasă aceea, care în realitate, e tot! La o distanţă inaccesibilă nouă, cu orice iuţeală am reuşi să sburăm către ea.

Şi ce ideie: Lăcaşul Creatorului I Eh, hei! Sărmanillor!

Dumnezeu, dacă nu-L vedem în noi, în jurul nostru, zadarnic îl căutăm aiurea! Dacă nu-i simţim mâna protectoare deasupra noastră, degeaba mai dorim să-L viedem în întregime la mari distanţe, între aiştrii Lui, cari, pentru El, sunt ca piraifuil dinitr-o cameră întunecoasă, ca praful ce se vede jucând răsfăţat în bătaia unei raze de ilumina scăpată din Soare printr-o deschidere mică a camerei.

Dar, în definitiv, fiie şi aşa, până vom ajunge-undeva… undeva, unde vom găsi noi ceva interesant, Chiar de am nimeri şi pe lumea cealaltă! Cel puţin acolo… vom vedea sigur pe Creator, în toată măreţia Lui! Nu degeaba: „Cerurile arată mărirea iui Dumnezeu!”

În realitate însă, noi nu facem decât o plimbare, aşa, la întâmplare, în Necunoscut, în Marefle Infinit, ca şi când La microscop wn face o recunoaştere în Infinitul mic.

Dacă s-o potrivi să dăm şi peste weo nebuloasă, cu artât mai binie…

Câte n-o fi ascunzând Nemărginirea de telescoapele noastre? <

CAP. XXI Gunoi cosmic.

— Syrius! Priviţi înainte! Se vede ceva întunecat î Suntem iar raşi în viteză micăaltfel nu mai vedem niimic

— Un bolid.,.

— AsteroicL.

— Un pitic… un astru minuscul,., să tot aibă zece kilometri în diametru

— Atenţie, îl ajungem!

— Să-l explorăm, copii?

— Da!

— Bine. Îl explorăm!

Se învârte toarte repede, dar dacă îl iluăm din urmă., îa sensuă învârtirii, îl înşelăm… şi ne aşezăm pe el!

„A oameni…” gândiră cu taţii, fără să îndrăznească 6ă-şd mărturisească gândul.

Syrius Sanley fu cel dintâi oare descinse din astronavă, direct pe micu! Astru, a căirud Jitosferă se prezenta atât de găunoasă şi de prăfoasă, de-ţi făcea impresia că întreg globul e un muşuroiu de termite, în care orice vietate a murit… În schimb grotele mari în cari se putea pătrundei, erau pline de un aer dens şi foarte bogat în oxigen, ca şi când ar fi fost, expres, sintetizat de mâini omeneşti, peintru cine ştie ce scopuri bine determinate.

— Atenţiune, copiii! Evitaţi orice scânteie… dar Lască nu prea ere ce arde… Oxigenul numai întreţine arderea.

— Hei, băeţi, ştiţi voii, că., totul, e format din…

— Din ce, Syrius?

— Din pulbere f

— Praf de puşcă?

— Ei de puşcă… din pulbere cosmică 1 Praif coagulat… cimentat…1

Ce ar fi să încercăm văgăunele cele adânci? Tare mii se par stranii… Nu cumva? Coborâră.

— Priviţi: prima probă: instalaţie radiofonică I Iată, semne! Să le urmăm I Lanternele f Luaţi lanternele cu voi! Aşa… aşa…

Şi acum, înainte.

— Aşa, bine aiţi făcut: frânghia de alpinism. Ţineţi-vă bine de ea! Să nu vă rătăciţi undi de alţii I Păşiţi cu atenţie, în. Jos, în jos., tot mai în jos! Vedeţi, să nu vă loviţi de ieşituriOe catacombelor!

Haillooo…!

— Hhhheeeiiiiii! Cine face gălăgie?

— E mai bine decât pe tăcute!

— Plajietarule!

— Astral/ule I

— N-am răbdare, mai curând, decât teamă. Aş vrea u<n răspuns dinspre miez… Auziţi ecourile din abis…

Pe tăcute le mai auzeam?

— Auzeam ecourile tăcerii!

— Pe care numai tu le poţi înţelege!

— Dair ce? Se luminează?! Ce-o mai fi şi asta? Lumină diis centrul „astrului; o fi de la pyrosferă?

— I Ce pyrosferă, domnule? Acesta e un astru de Praff!

— Şi totuşi cu initeriofruil luminat., de soare, lumină cadela. Soare, ca dela soarele nostru!

— Hhhhhiopp!… Hei, băeţi, cine e sus?

— Eu…

— Care eu, căci nu te văd de iintortochieturi…

— Christea…

— Christişor, te-aii pierdut în visuri î

— M-am trezit, de hăulitul vostru!

Dar cum se face asta? Aţi căzuit cu toţii?

— Probabil…

Cine ne ţine?

— Eu, Christişoruil…

— O, da, eşti solid… hai, dă-ţi. Drumul şi tu în jos! Voi nu vedeţi că aproape plutim în aerul acesta? O anică atingere A. Părerilor şi ne putem arunca înapoi în sus, ca. Nişte balonajşe ou hidrogen pentru copii. Haideţi, coiborîţi ou toţii după mine. Daţi-vă drumul ca nişte peraşutişti. Dar nu părăsiţi frânghia, să nu vă rătăciţi -prin grotele astea.

Aşaa! Gravitaţia e nulă aici, Nu cântărim nici un kilogram cu toţii la un loc,

— S-buicium zadarnic… staţi., m-am încurcat… Hei, d-ba, ce} & de sus.,

— Să vă riidi. C înapoi?

— Nu. Eu., am căzut într-o groapă ciudată. E luminată ca de îadiuan…,. Nu maii înţeleg nimic,., pe unde am căzut şi pe unde ar trebui să ies…

Uff! Nu mai pot… să ne odihnim puţin… sunt tare tulburat… ce o mai fi şi ajsrta,. Ce lichid o mai fi şi ăsta? Ia, veniţi mai repede cu toţii aici I Aşa! În sfârşit, iată-me iarăşi la un loc. Ce rău ar fi să plece unul singur într-o astfel de călătorie. Şi când mă gândesc că bunicii mei, pe pământ, totdeauna căutau eă plece singuri în necunoscut urile planetare!

— Cele planetare nu se aseamăn cu acestea interastrafle I

— Aşa e fetiţa tăiţei, dar de unde ai mai apărut şi tu pe aici? Dne eşti şi cum de vorbeşti limba noastră cu atâta claritate?

— Eu?… eu sunt fetiţa ta, şi tu nu mă recunoşti…

— Fetiţa mea… tu., fetiţa mea… cum te cheamă? Fetiţa mea î

— Andromeda, tăticule! Ai uitat de Andromeda,? De atâtea ori te gândeai să-mi pui numele acesta pe când eu încă nu trecusem

în formaţie materială. Nu eram încă în viaţa materială şi cunoşteam gândurile voastre.

Mămica, necăjită de greutăţile vieţiii voastre planetare, a Renunţat la mine... dar iată că eu... n-am renunţat la voi...

Fetiţa tatei, te cunosc, şi -mi aduc aminte de numele tău.

— Extraordinar, fraţilor! Ce o mai fi şi asta? Voi, vedeţi şi voi toate acestea? Ce văd eu o fi. Aevea?

— Cum să nu, Syre, doar suntem cu târne... (c) într-adevăr o fetiţă minunată, numai că nu are rmcio îmbrăcăminte pe ea!

— Nare aface aceasta., îmbrăcămintea e pentru nebunia oamenilor de altădată. Pentru ea se omorau oamenii şi îşi uitau alte datorii, mai importante.

Aşa... fetiţa mea... în definitiv tot a mea eşti!

— Da, da I a ta I tată! Dacă am zis eu că a ta...

— Şi cu câne eşti pe aici? Şi ce cauţi tu aici?

— Veniţi să vedeţi Eu sunt cu trup nesupus putrezirii, dait direct de Dumnezeu. În schimb, iată, am venit cu puţin înacmitea voastră şi vroiam să-i salvez pe nefericiţii aceştia, cari, deşi erau curaţi la suflet (c)a şi voi, din cauza unei imprudenţe s-au hţptat din greu cu rigorile legilor cosmice şd în cele din urmă au fost doborâţi. Cauză? Numai imprudenţa î Voi aveţi razele vieţii. Eu v-am chemat să treceţi numai decât pe aici şi deaceea, nu v-aţi putut continua drumul fără să fi coborât în cocoloşul acesta. Şi acum continuaţi-vă cercetările, ca şi când eu n-aiş fi cu voi... cu toate că deacum vă voi însoiţd oriunde, pentru a vă veni în ajutor în anumite momente grele, prin. Cari încă veţi trece, până ce veţi deveni şi voi cămine, cu trup nemuritor.

— Dar... am uitat un lucru, reluă Syrius. Vechea conversaţie*.

Fericit de toate câte îi se prezintă în această lume de fantastice descoperiri...

Dece oare nu e frig? Cine încălzeşte, şi cine luminează acest estru-epavă? Caloriilestrăbat astrul aproape în mod omogen, uniftan, constant.

Şi zicând, ei se treziră că au ajuns în centrull astrului…

— Observaţi, gravitaţia nulă I Atracţia a dispărut complect!

Dar. Am uitat., era cât p-aci să uit., haidem să căutăm pe naufragiaţi…

— Uite-i la spatele tău I

— Aşa II! Şi.”. Se află într-o casa… Pe Dumnezeu, că aceasta e” a… AsiUronavă III Am ajuns într-o navă ca a noastră…

, dar… oamenii din ea… dece or fi murit?

Instalaţii de alhimişti…

Aduceţi razele vieţii… repede…

Aşa… aşa… treziţi-vă L Oamenii., patru la număr, doi bărbaţi şi două femei, se ridicară încet încet şi se uitară la vizitatori. Privirile lor erau puternice, adânci, îngrozaJtor de adânci… Mişcările lor erau ciudate.

Deodată ei începură s<f umble. Oaspeţii, automatic, îi urmară…

Ei găsiră un aparat răzleţit ide nava lor, probabil scos de ei din navă… Se prezenta oa o maşină infernală, care mergea fără cel mai mic sgomot I… Ea producea caloriile, cu cari se încălzea tot globul. Dar, cum? Din energia inter atomi că I Căldura se răspândea în toate părţile şi se distribuia omogen la distanţe bine definite şi reglate din aparat. Deasemenea lumina emana prin anumite principii de contact a corpusculelor emanate de maşină cu oxigenul din exces existent în, aerul fabricat tot de ea I Astronauţli observară numaidecât secretul instalaţiei: din centru ei, pornind anumite unde electrice, pe anumite distanţe împrejuri descompuneau anumite infime cantităţi de materie,

din cari căldura şe libera numaidecât şi în acelaş timp şi lumina, întreg astriil fiind astfel ţinuit într-o permanentă bae caildă.

— Iată, zise Syrius, iată şi dispozitivele cari produc gazele, ca oxigen, hydrogen, azot, precum şi multe elemente aromate şi hrănitoare, necesare vieţii organice, deci un soi de gaze cari hrăriicsc corpul niujmaâ prin înghiţirea ^eruflui în, care ele se aiflă răspândite din belşug.

Iiiftr-un-astfel de mediu, cutoţiiise simţeau atât de sătui, atât de învioraţi, atât de bine dispuşi şi atât de voinici! Apoi întâmplarea cu fetiţa venită la ei din alte sfere şi dispărută ca prin farmec cum şi promisiunea ei de intervehire la momente grele, în care omul imaterial devine greoi şi neputincios, le dădu o adevărată fericire, La un moment dat, ideia de a nu mai părăsi acest astru sintetic, extraordinar de neînsemnat în aparenţă, dar covârşitor de im portant pentru viaiţa eternă, îl ţintui multă vreme locului, meştiind ce să facă. R.

*

Unde mergeţi V li întrebă în cele din. Urină Syrius pe bieţii înviaţi, car oria le făcea semne convenabile înţelegând numaidecât despre ce este vorba, ei îi explicară că au trecut prin multe aventuri şi că, deşi Infinitul e plini de asiifel de escursiianişti din lumile lor extraordinare, ei erau acum pradă unui pumn de praf cosmic, ce se prinsese de naivă lor, cu ocazia trecerii printr-o îngrămădire de sfărămătuni pulverizatef provenite din aiştri ciocniţi între ei, şi aceasta numai din cauză că au încetinit viteza, pentru a vedea ce se va întâmpla! Dumnezeu însă, Care n-a vroit să-i piardă, căci şi ei cred iîn Dumnezeu, le-a venit îinltr-ajutior la timp.

— Ce-ar fi? Strigă deodată Syrius ca speriat.

— Ce-ar fi să mergem cu ei, spre lumile lor?

Afară la nava noastră! Reveni tot el cu oarecare brutalitate. Să n-o pierdem., să nu rămânem şi noii în lumea inerţiei... să nu păţim şi noi la fel oa ei!

— Să-i luăm cu noi! Să-i luăm cu noi I ziseră toţi deodată.

— Nu se poate! Fiecare cu destinul iui. Fiecare să ee descurce cum poate. Noi nu avem câteceva de cercetat, apoi… dacă vom ajunge sănătoşi, la întoarcere, vom reveni pe aici… şi atunci…

Dar, până atunci, să ne continuăm drumul de studii, în Infinit…

CAP. XXII Dincolo de noi -

— O sută optzeci şi trei de anii pământeşti, decând am plecau de pe astrul npraf şi 216 de când locuim neîntrerupt în astronava noastră măeastră î Şi mergem, mergem îmtr-uuna I… fără întrerupere, fără încetinire.

Şi ne-am înmulţit considerabil… Dar ce e mai rău, e faptul că nu ne mai deosebim între noi -copiii de părinţi… bunicii de nepoţi.

Cu toţii am preferait staţionarea vârstei la adolescenţă, cea mai plăcută din viaţa oamenilor.

Doar înţelepciunea, când ne-o punem la încercare, de ne mai deosebeşte. Numai ea ne mai identifică. Avem o mulţime de rezultate ştiinţifice folositoare şi totuşi…

Iată, tinereţiea, am obţinut-o veşnică, dar nu ştim unde vom ajunge cu ea! Cu siguranţă că vom purcede la unitatea tuturor lucrurilor… văzute şi nevăzute… Şi aceasta, ne îngrozeştşe.

Vainouă I – Ce am făcut noi?!

Ce am ajuns noi? I Unde mergem?

Ce vom afla?

Ce vom folosi? La ce ne-or mai folosi cele ce vom mai descoperi?

Nu era mai bun progresul încet, progresul lent de altădată?

Până când ne vom continua această existenţă automată? Artificială., A. U… to… ina… ta!

Cât va mai dura automatul nostru? Mult? Va rezista el mult timp?

Timpul!... pe care nici nu-l mai măsurăm cum trebue, pe care nici nu-l mai avem. Mai există ed oare? Său neam oprit pe Ioc., în vid... noi., sau chiar el., şi considerăm olipa veşnicie? I...

Şi, dimpreună cu timpul, n-am pierdut cumva şi spaţiul?

Ce ironie! Pierdem ce nu există şi câştigăm ce avem!

Iată, am ajuns goi... fără rufe pe noi... oameni în toată goliciunea, goi... ca şi sufletul din noi, ca şi sufletul întunecat, secat, răsvrătit, rătăcit... care ne hrăneşte cu iluzii dulci., deşarte,.

Dar, în definitiv, cârpele nu aveau alt rol de cât acela de a ne acoperi şi nicidecum de a ne umple... Ele ne ascundeau chiar plinătatea nu numai goliciunea, ne ascundeau pe noi înşine, ascundeau OMUL, pentru a rămâne vizibile numai elef cârpele, că mi^te idoli ce ascund Dumnezeirea, pentru a nega existenţa Ei.

Omul se mândrea cu rufele de pe ei. Dacă era descoperit, raa se mai Îngâmfa şi deci nu mai decădea din strălucirea lui, care totdeauna a fost eclipsată de adrenţe...

Asta a fost deviza generală a omenirii din toate timpurile I Haina nu era decât pentru societate, pentru biata societate, care niciodată nu a împlinit în lume adevăratul ei rol I Pe când noi, cea de aici, suntem ca o familie, ca o familie adevărată, mai numeroasă... doar 1 Păcat însă, că am ajuns să nu ne mai recunoaştem bine între noL Oare eu., nu eşti tu?

Tu., nni esfle el?

El., nu sunt EU?!

Hei I dar asta e bună! Nebunia-i mai aproape decât nebuloasaî Şi totuşi, mi se pare că aiurez...

Automatul nu mai e în stare să ne îndestuleze…

Recunosc, că îmi simt în coip lipsa multor elemente vitale I În schimb, mergem iarăşi, mergem fantastic, cum nu s-a pomenit nici pe aripile gândului. Mergem., nu spre o viaţă nouă, nemai trăit ă, nu….

— Sunt sigur – ci spre moarte, spre o moiaTte nemaiîncercată de muritorI. Spre o moartei dictată de noi, ap remoartea nebună., ha, ha, hA. Nebună ca. Şi noi. -?!

— Moartea nebună, făurită de oameni nebuni. Căci, cine se va oferi…?

Bunicul, sau nepotul?… Mama, ori fiica? Tatăl, sau feciorul? Cine?

Cine îşi va da de bună voie viaţa, celuilalt?

Ha. Ha., ha… ha.

Dar interesantă mai devine situaţia! Cine va fi acela? CINE?

Care va îmbrăţişa de bunăvoe actul final al vieţii? Aşa cum îil voi cere eu… EU?!

— C… I… N… E.?

— IM.,.

— Căci va fi prefăcut,. În alimente!

— Da, în alimente! Alimente, ca şi cele de odinioară., din viaţa planetară!

Căci, iată, Idealul nostru s-a prăbuşit I S-a coborât, pe neaşteptate^ în jos… în adâncimile de nepătruns şi de nesăturat ale stomacului I Se privesc pe furiş,., cu ochi de fiare…

FIARĂ!

Iată fiară!

S-a renăscut fiara deşi au trecut veacuri peste veacuri, şi generaţii peste generaţii, veacuri de civilizaţie… veacuri de liniişte… veacuri de înţelepciune… de înţelepciune omenească… de înţelepciune umană.

Deşi atâta lustruire ne-a schimbat faţa., mintea… vederile… n-am gustat vreodată carnea, decând am deschis ochii în lume, în lumea noastră, nemâncătoare de carne. Şi totuşi, acum, o dorim cu încăpăţânare, aşa cum este ea: Roză, fragedă, proaspătă, vie de proaspătă…

Şi cu mirosuri, aţâţătoare, aşa cum o prepară planetarii, fierbinte, sfârâind ăP În sânge…

Şi împănată cu usturoi… şi tăvălită prin sare… şi prin piper… şi prin hrean dacă vrew haaaa, ha, hhaaaaia, ha, haaaaaaa! H ha, ha, ha,…

Precum şi noi, ne tăvălim acum prin noroi…

Prin noroiul cosmic…

Prin mocirlă spirituală, prin mlaştina decăderii absolute!

— * „

Dar, cum de ni s-au trezit oare aceste simţiri turbate? Cuim de ne poate cuprinde gândirea, în oare se concep asemenea fapte macabre? Cum ne putem nod. Dori nişte alimente, pe cari nici nu le-am văzut vreodată? Terribii!

Se pare că toiul aa-a foşti decât până aici! Acum, coborâm; dar, ce coborâre! Cu ce iuţeală? I Ce uşoară e coborârea! Ne rostogolim fantastic.

— UndevA. În goL. În nesimţire.

Nu mai avem ce urca, Am trecut de capătul scării… Şi credeam că tot vom mai urca., şi fără scară… Scară, pe care nici n-am

prevăzut, că se va termina odată şi. Odată, scară oare nici n-am observat că s-a terminat! S-a terminat când nici n-am gândit 1 Totuşi urcăm încă, urcăm, urcăm…

Dumnezeu, acolo… în nebuloasa aceea, pe oare noi o vedem atât de bine acum şi ou ochii liberi, cu toate amănuntele din ea, dar care rămâne mereu departe, întocmai ca un munte gigantic, pe care crezi că eşti gata să pui mâna, dar care se află încă la mulţi klometri de tine!

Poate Creatorul, nu ne va primi… Şi e în dreptul şi puterea Lui, să facă ce vrea!

Poate că vrea să nu-I aflăm şi ultimele taine El, Cu siguranţă că El, vrea să ne piardă, Şi deaceea, ne ia mai întâi minţileCăci, iată, e bine constatat, că nu mai suntem stăpâni pe moţi înşine, ne dăm bine seama de aceasta, şi totuşi, totuşi mu ne putem stăpâni…

Nu mai raţionăm, mu mai ştim ce vrem, nici ce am devenit.

Nu cumva am ajuns nişte… NĂLUO?!

Cu dorinţe nedefinite…

Cu visuri fantasmagorice…

Cu idealuri iluzorii… chimerice…

Dar… ne pierdem într-adevăr conştiinţa, sau cunoştinţa? Ori ne prăbuşim aevea în gollLL…?!

Astronava sbura… sbura 6păimântător”. Sbura, întrecându-se pe ea însăşi, sbura eu o iuţeală, pe care numai Dumnezeu ar fi putut-o cunoaşte…

Şi dupăce scăpă din coada giganticei comete, pe oare o străbătuse din urmă, în lungiş, trecu pe lângă miezul ei uriaş (Apoi se află iarăşi în vecinătatea unui sistem solar, al cărui soare triplu avea o rotaţie de înlănţuiră…

Razele acestor trei sori inundară din plan nava, iar automatul reintrând în funcţiune, restabili fulgerător echilibrul vital al celor din interior. Cu toţii îşi reveniră deodată în simţiri, ba deveniră noui... nouţi... şi, în plus, înzestraţi cu forţe nemai-cunoscute, carin iimplură de un curaj şi un entuziasm nemaipomenit.

CAP. XXIII Întunecime „Eu sunt Calea, Adevărul. Şi Vdaţa, Nimeni nu vine ia Tatăl decât prin Mme. Ioan Î4,6-\pa — Ceată în vid, Syrius, ceată -în vid... Cum îţi explici tu asta?

— Ce este...?

— Întuneric... Lumină...

Unde am intrat?

— Aprindeţi reflectoarele! IADUL!

— Iadul...

Şi tu -ne-ai spus, că ne porţi, sipre RAI!

— Închide^ţi gura! Toată lumea la datorie! Trăznete...

Infernul I

— Urrraaaaa! Uuurnraaaaaaa! N E B U,.

— Innburaesti? Syre?

L O A S A... NEBULOASĂ!

Am întâlnit fără să vrem o nebuloasă, deabia acum, după 57E de ani de drum. Iuţeala noastră e fantastică, mai fantastică decât a gândului I...

— A înnebunit., a înnebunit, sărmanul t Ce ne facem, prieteni, Syrius a înnebunit!

— Fulgere... au-s fulgere, copoii... Zonele luminoase pe cari -e străbatem, sunt ţinuturi incendiate... unele, regiuni numai

luminate de aştrii din vecinătate., altele, de efluvii cosmicei, din sarcinile electrice... din potenţialul supraîncărcat., al materiei pulverizate., al sfărâmăturilor minuscule, din lumile dispărute prin cataclisme totale, nu ca la noi, numiai de formă.

— La aparate! La camerele de vidţi! Cercetaţi! Analizaţi... probele... Nu vă uitaţi la mine ca nifşite descreeraţi! Vedeţi S Eu. Nu stau! Filmez totul... totul Vreţi explicaţii? Ei bine, vi leţ voi da; dar mai întâi, executaţi cele ce vă spunAcum nu e timp de explicaţii.

Fiecare lucrează pe capacitatea lud! Aşa! Aşa!... analiza., imediat I Se poaite să dureze mult, dar se mai poate să şi eşim în orice tmiime de secundă din ea... Nu trebuie să pierdem nimic dinmâini... Vedeţi, ce s-a separat în caimerele de vid analitice?!

— Te ascultăm, Syrius, te ascultăm, deşi eşti nebun! Ne supu aem ţie, pentrucă noi, nu mai suntem departe de tine!

— Izolaţiile, succesiv, în alite camere goale! Fiecare secundă oe dă câteceiva deosebit...

— Iar Iadul... Ne-am izbit de el...!

— Atenţie la oe v-am spus... luiaraţi mai departe.- mi-s nebuDs – Nu-i iadul!

Am perforat doar, un ASTRU!

Înţelegeţi voi?

UN ASTRU!

Înfoiat...

Incandescent...

DA, arzător, dar abia format!

Vedeţi ce materii s-au prins îmi clipa străpungerii!

Iarăşi… întuneric…

Lumină…

Străfulgere…

Ha*, ha., ha… ha… ha…

Suntem, mai tari! Mai iuţi ca voi… corpus cule invizibile şi neputiincioase, oe vă îngâmfaţi în sarcina voastră electrică L.

Iuţeala-i totul, pricepeţi voi?

IUŢEALA!

Când vă veţi reuni şi voi şi veţi forma o larme nouă, de praf., sărmane făpturi prăfuite… veţi înţelege rostul acestor cuvinte.

Dar, până atunci… nu veţi avea decât să vă răzbunaţi! Pe oamenii voştri, creaţi de elementele voastre, dacă vor fi atât de proşti, să se LASE BĂTUŢI…

Dar noi… noi suntem de pe alte tărâmuri; noi suntem imuni figţă de voi., străinilor!

Ce ştiţi voi?

Ce înţelegeţi voi?

Ce vă taie pe voi capul? Pe care nici nu-l mai aveţi”

Să vă vărsaţi îndată focuil… singura armă, pe care o mai poSedaţi, spre a nimiciîndrăzneala cuiva, atunci când vă cercetează* când vă străbate împărăţia Nimicului…

Dar ndci acela nu sunteţi în stare să4 descărcaţi la vreme… molatecilor!

Nu vă gândiţi decât la distrugeri. Dar, nici de data aceasta, nu eînteţi în stare, din cauza îngâmf Şirii voastre fără măsură!

Dece sunteţi voi buni, nemerniciilor?! Ce credeţi că Afin* teţi ca microbii planetari cari ne-au ros milenii de milenii trupurile noastre?

Nu!

Dar şi pe aceia i-am învins în cele din urmă!

Pe când voi... Notaţi I Veţi fi fiind şi voi buni de ceva..., dar, nu ştiţi să vă mişcaţi î Mişcarea vă e pecetluită, ca şi viaţa, ca şi starea periodică a elementelor!

Trebue să intervină altcineva, pentru a vă iuţi... He, hei... însemnaţi-vă: Iuţeala doboară colosul şi calitatea cantitatea!

Vouă vă trebuesc milioane de ani, pentru a vă reuni peaitru a vă retopi, pentru a vă preface şi evolua... căci aţi căzut în starea periodică de -lungă durată!

Noi, în schimb, transformăm într-o clipă orice fioşor de mas terie... Dacă vreţi, şi pe voi! Însă nu acum, căci n-avem timp!

N-avem timp să ne ocupăm şi de voi! Nu! Nu mai avem., 4-am pierdut... pe drum... diin cauza iuţelii noastre!

Dar, n-aveţi decât să vă osteniţi şi voi, cu numărătoarea milioanelor de ani, daică îi mai puteţi percepe şi pe aceştia... şi dacă, mai ales, îi puteţi avea...

Noi., am trecut prin ei... Şi dacă, nu v-am străbate eu o aşa mare iuţeală, cu, o aşa grabă, ştim bine ce ne-ar aştepta: Îmbrăţişarea voastră hidoasă! Bruhh!

Ce v-aţi mai înjgheba îndată o Irume nouă. Peste noi I Dar, nu! Nu meritaţi atâta sacrificiu, ca fundaţia să vă fie din. Fiinţe vii., superioare...

Aveţi numaidecât nevoie de o astfel de plămădeală? O, nu8 NU! În nici un caz de la noi! Aşteptaţi.; un bolid! Chemaţi-l chiar, prin forţa voastră radiantă!

Aţi vrea să evoluaţi prea repede pe bază de oameni. Vă credem, dar, nu se cuvine. Se poate* opune chiar Creatorul!

La drept vorbind, moi n-ar „trebui să fiţi mânioşi pe nişte oaspeţi civilizaţi... cum siîntem noi, căci, iată sin tem repede trecători. Şi inofensivi... Avem în vedere că nu v-aţi aşteptat la vdziita noastră, pentru a ne fi pregătit o primire mai omenească... În schimb noi, se poate să vă fi fost de folos.

Din nimic se naşte furtuna şi vârtejul! Astfel, vă vom fi pornit, şi -aceasta mai mult ca sigur, într-o acceleraţie a mişcării voa, ~ sJtre, prin săgetarea ce v-am făcut-o. Deci n-aveţi decât să ne mul ţumiţi, pentru înalta noastră vizită...!

— Elemente necunoscute... baf iată şi helium, argon, neon., şi încă un gaz nou pentru noi...

— Bine, pune ţi-1 deoparte, Dar, din praful cosmic?... Ce a-u găsit în praful cosmic?

Dar în astrul străpuns? Cine a putut observa* ce elemente s-au prins din astrul perforat de noi?... Asba-i acuma,. Beznă!

— Syrius! Ne oprim!

Nu mai înaintăm aşa repede...

— Ce (c)pui, Antares?! Astrul., e de vină! Astrul străpuns ae-a frânat, ne-a luat viteză!

— Heiii! Î ALTU-L! Ne izbim din cauza încetinirii, de păreţii navei... Aaaaa... am scăpat Deschideţi „propulsoareîe... deschideţi larg. Toate energiile dinamice! Să ne recăpătăm iuţeala pierdută!

— ALTUL...!

— Aşa?... încă unul...?! Bine! O, dar e un soare terribil!

— Ră.

— Ci toa-re-le! Să intre răcifcoarele în funcţiune, maximă! Ne… coacem Prea… târziu… e… totul Nd oprim! Ferestrele se topesc…

Nava se înroşeşte…

ARDEM!

Ne… topim…

Explodăm…

Vaporizăm…

Miez… de., asitru.,.

Suntem… pierduţi. *

Pi., er… dai… ţi…

În infinit…!

CAP. XXIV Dincolo de stele „Dumnezeu văzuse ce făceau ei că se întorceau dela colea lor cea rea.

Atunci răul pe care hotărâse să lf-l facă, Dumnezeu nu bă făcut”,

— Aşaaa… iatănne… au mai ardem. Miez de astru… nu mai e miez de astru. Focul mu mai are mc io pulbere asupra noastră. Treceni printr-insul, ca prin simple raze de lumină…

Şi totuşi, e materie grea, incandescentă, ia o temperatură incalculabilă şi la o presiune atât de mare, încât o stâncă, de plumb, dacă nu s-ar topi încă dela mare depărtare ar pluti deasupra!

— Hai, copii, să ieşim I Nava noastră., nu mai e nici măcar epava. N-a irnai rămas nimic din ea! Dumnezeu s-o ierte şi s-o odihnească în-pace! S-a topit şi cdnfcoLit oii soarele acesta!

Iar noi? O neînsemnată răbufnire… o slabăexplozie înfundată a apei din noi… şi atâta tot.

Nimic nu s-a ales din trupurile noastre! Şi totuşi: precum vedeţişi voi, suntem teferi, şi iată, trecem prin orice materie, oa şi prin nimic! Luăm orice formă dorită şi pătrundem oriunde vroim^ cu uşurinţă de vis…

Şi acum, iaită-(ne din nou în frigul absolut! Şi nu ne este frig l

— Auziţi?… un zumset… un bâzâit ca de tot felul de insecte…

— Ce bâzâit. Domnule, oe -bâzâit? Aoeasta-i melodia cerească, cântarea aştrilor! Undele hertziene ne redau totul. Observaţi toate amănuntele: se percepprintre ele până şi şoaptele şi suspinele celor ce sufăr -în. Ascuns! Auziţi şi clopotele… acesta e Pământul, căci numai pe el este obiceiul Clopotelor!

— Bine7 bine, dar Pământul nu e distrus?

— Da… dar, toate acestea se aud abia acum după mii de ani decând aufost emise. Bietul Pământ se afflă încă ostaitec al cometei de o mie de anii.

— Ce s-o fi ales de el…

— Mai bine de noi: Syrius.

— Începi să te trezeşti şi tu… Tu, cel dintâi.

— Ai rămas cel dE. Pe urmă! Priveştei, sin tem teferi cu toţii, şi copiii noştri, An gel a, Vegaf Antares., Astronava” a ieşit la timp şi dini al treilea (c)oare şi cu iuţeala mai potolită, s-a rnaii răcorit şi ea puţin prin frigul interastral, cu care ocazie ne-am mai dezmeticit şi noi dini pârjoleala prin care am trecut.

Scoală-te, ne întoarcem spre casă.

Iată, s în tem vii, cu toţii.

— Focul riavusese nici o putere asupra trupului acestor oameni”, făcu fericit Syrius, căruia nu-i venea să oreadă minunii, dacă nu ştia pe de rost aceste cuvinte biblice. Apoi, complectă, „Nici perii capului lor nu se pârNsetră. Hainele le rămăseseră neschimbate şi niic/măcar miros de foc nu se plânsese de ele şi <ie ei”, Desmeticimdu-se şi el, Antares. Prelua comanda astronavei neînvinse, şi cu un oarecare protocol, se adresă însoţitorilor săi:

— Şi. Astfel fiind, în; faţa apogeului ştiinţei umane, eu.

— Antama fiu al soarelui cu acelaş nume, am hotărât întoarcerea noastră din Infinit, Imperiu pe care n-am putea niciodată să-l străbatem în toată măreţia lui. Am hotărât întoarcerea din Infinit spre Finit, spre t har mile noastre... syriene.

Deaceea, iau coinandia -astronavei, şi mă oblig a o duce cu bim înapoi în raiul părinţilor noştri!

Dacă în drumul nostru, mai dăm cumva peste astrui-praf, îl explorăm cu adevărat.

În ce (priveşte Marea Nebuloasă, o lăsăm pentru nepoţii noştri, căci Dumnezeu ne-a binecuvântat şi aşa eă trăim în veşnicie!

— Bine aţi sosit, copii! Ba... ha... ha... ce de mai copii! Bravo, v-aţi şi înmulţit...

— Ce erai să facem, tsată?

— Avem o veste mare pentru voi!

— Şi noi avem una pentru voi, tată!

— Ce aveţi voi, din Infinit?

— Dar voi din Mărginit, ce aveţi?

— Noi? Pământul!

— Şi noi... tot Pământul!

— Cum asta?

— Bine! Am ajuns cu toţii la acelaş numitor! Am trecut pe lângă el!… I-am auzit gemetele…

— Asta nu înseamnează că aţi trecut pe lângă el…

— Credeam.

— Noi, l-am văzut aevea… Era ara complect I sărmanul!

Dar va reveni. Nu mai e mult…

Poate că d-am văzut chiar La întoarcerea lui, căci aiflându-ne într-o plimbare prin vecinătăţii, am avut această frumoasă ocazie de a-îl revedea.

— Poate că s-o fi dres lai suprafaţa lui şi nu s-a (putut vedea…

— Poate, dar în definitiv, nu nd mai interesează…

— Cred, taJtă, ţi-a pricinuit multe neplăceri.

Tată, eu cred c-ar fi mai bine să-i redăm puţină atenţie. Trebue să fie refăcut. Adu-ţi aminte de Sfintele Scripturi: „Ceruri noi şi pământ nou”.

— Se poaitefiuile, dar iată, Domnul, pe noi ne-a privilegiat! A vrut să ne arate că şi pe calea artificială (r)e pot împîliini cele promise de El, cu ajutorul Lui, dacă ne ducem viaţa după legile Lud!

Oare n-a spus El} că putem! Deveni ca El?

— Dai, tată, dar per-că tot aş vrea să mă simt cai un copil al Său. Un miel blând, un fiu ascuiitător. Să-îi văd Măreţia şi Slavape oare noi, iată, n-am obţinut-o artificial.

Tot mai bine deci prin EU Şi acum, iată şi recolta ştiinţifică din escursianoastr$ de pe xm astru pe care l-am denumit „piraf”.

„Cei înţelepţi vot străluci că strălucirea cerului şi cei ce vor învăţa pe mulţi să umble în neprihănire, vor străluci ca stelele în yeac şi în veci de veci”.

„Cei răi. Vor face răul şi nici unui diantre cei răi nu va înţelege, dar cei pricepulţi vor înţelege”…

— Asta e încheerea tuturor socotelilor, copii, şi sunt fericit că şi voi sunteţi de aceleaşi păreri ca şi mine.

Fateeţi fapte mari, dar nu vă aşteptaţi nici la răsplate mici. Contiiniuaţi-vă desinteresat operele, pentru realizarea cărora nu oricine se poate bucurai a fi predestinat. Sunt oameni oari crează şi sunt oameni cari distrug: nici unii nici alţii nu-şi asumă remuşcări pentru cele ce fac Ş. I totuişii, toţi, au şi admiratori şi bârfitori desitui”.

SFÂRŞIT

GunoI. As-trai! GunoI. CosmiC. Foarte interesant î Deşi rotund, n°aş crede să nu aibe mieZ. Central, ca-orice corp ceresc!

Dar dece o.astfel de iuţeală la el? aproape cât şi a noastră., nu cumva.

Aş! Nu e ce gândeşti. Ionatbane! A noastră a fost micşorată cam mult.

Dar mie totuşi îmi miroaae,. A.